

İNSANCA YAŞAM İÇİN MÜCADELEYE!

2015 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesi sürecinde ilk toplantı geçtiğimiz günlerde yapıldı. İşçilerin sefaletine ad koymak adına yine bir mizansen sergilendi. Zira hükümetin yüzde 3+3 zam oranını önceden açıklamasıyla Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarının bir kez daha ne derece anlamsız olduğu görüldü. » 6

İÇ GÜVENLİK YASASI: DEVLET TERÖRÜ

İç güvenlik yasası devlet terörünü tahkim etme anlayışıyla hazırlandı. Bu yasayla polisin gözaltı teröründe sınır tanımamasına olanak sağlandı. Gözaltı terörü için bir vali yardımcının emrinin yeterli olacağı süreç başlatıldı. » 4

EĞİTİMDE GERİCİLİK TAHKİM EDİLİYOR

19. Milli Eğitim Şurası sona erdi. AKP bürokratlarının ve AKP'nin eğitim alanındaki tetikçisi Eğitim Bir-Sen'in temsilcilerinin oylarıyla alınan kararlar ibretlik bir tablo oluşturmaktadır. Şüphesiz ki alınan bu kararlarda AKP'nin gericiliğinin yanı sıra, yaklaşmakta olan seçimin de büyük etkisi vardır. » 19

Faşist baskıya ve gerici zorbalığa karşı birleşik-militan mücadeleye!

AKP iktidarı 2015 seçimlerine kadar önündeki tüm riskleri, faşist baskı ve saldırganlıkla bertaraf etmekte kararlı olduğunu ısrarla gösteriyor. Onun son aylarda iyice zıvanadan çıkan saldırganlığının anlaşılır nedenleri var.

“Demokratikleşme” aldatmacası eşliğinde polis devletinin tahkimatı

Bunların en başında, 12 yıl boyunca adım adım tırmandırdığı faşist baskı ve terör uygulamalarının, kendi cephesinde pek de bir fatura yaratmaması geliyor. İlk dönemlerde “AB’ye uyum, demokratikleşme” vb. gibi cilalarla maskelenen yasal düzenlemeler ve “açılım” adı altında yürütülen yedekleme manevraları, hem emperyalist efendilerin, hem de tekelci Türk burjuvazisinin tam desteğine mazhar oldu. Gerici-faşizan düzenlemeler öylesine iyi perdelendi ki solda bile ciddi yanlısamalar yarattı, birçokları tarafından alkışlarla karşılandı. Bu arada dinci-gerici parti iktidar olma yolunda önemli mesafeler kat etti. Özellikle PVSK’nın yenilendiği, e-muhtıraya rest çekildiği 2007’den başlayarak da düzenin geleneksel sahiplerine (ordu ve tekelci burjuvazi) ayar üstüne ayar yapıldı.

Bu süreçte en büyük risklerden sayılan Kürt sorununun yatıştırılması içinse Kürt “açılımlarına” başvuruldu. 2007’den başlayarak dönemin yerel ve genel seçimleri, genelde oyalama-aldatma manevralarıyla öncelendi. Neredeyse her seçim döneminin ardından ise Kürt hareketine ve halkına karşı yeni bir inkar ve imha saldırısı başlatıldı. 2013 yılının başlarında ilan edilen son “çözüm süreci” manevrasının veya oyununun iki yıldır sürdürülebilmesi yanıltıcı olmamalıdır. Bu kez ihtiyaç özellikle Rojava’daki gelişmelerden doğmuştu ve AKP yönetimindeki Türk sermaye devletinin saldırganlığı öncelikle Rojava kazanımına yönelik olarak her türlü kirli yöntemle sürdürülmüştür.

Faturaya dönüşmeyen zorbalığın rahatlığı

Öte yandan son 7 yıl aynı zamanda toplumsal mücadeleye, sınıf ve emekçi kitle hareketine karşı baskı ve terör uygulamalarının daha ölçsüz hale gelmesine de sahne oldu. Polis devleti uygulamalarının ayyuka çıktığı, yargıda tüm burjuva hukukunun ayaklar altına alındığı bir dönemdir söz konusu olan.

2013 Haziran’ına kadar süreç aşağı-yukarı böyle yaşandı ve yarattığı tepki birikiminin de etkisiyle büyük bir sosyal patlamaya yol açtı. Ayakları altındaki zemin bir daha onarılamaz şekilde kayan AKP iktidarı Haziran Direnişi’ni en kabasından zorbalıkla bastırabilirdi. İçerde ve dışarda büyük bir itibar ve özgüven yitiminin başlangıcı olan Haziran günlerinden sonraki en kritik safha 2014 yerel seçimleriydi. Haziran’da yeni bir eşik atlayan zorbalık sonraki aylar boyunca hızından bir şey yitirmeden sürdü. Dinci-gerici iktidar bu arada bir de iç iktidar kavgasıyla tüm çirkefi ortalığa saçıldığı halde, yerel seçimleri rahat bir nefes alarak geride bıraktı.

Böylece sınıf ve emekçi kitle hareketine karşı kaba saldırganlığının, oy kaybı anlamında pek de faturası olmadığını, hatta tersinden geleneksel tabanı başta olmak üzere gericiğin etkisindeki kitleleri taraflaştırıp, yer yer paramiliter güçlere dönüştürebildiğini gördü.

Yönetme imkanlarını yitirenlerin baskı ve zorbalığı

Yerel seçimler sonrası dönemin, faşist baskı ve devlet terörünün işe yaradığını görmüş, bir parça özgüven tazelemiş olan AKP iktidarının saldırganlığının dozunun arttırılacağı bir dönem olacağı, beklenen bir gelişmeydi. Zira AKP iktidarının ve yönetimindeki sermaye devletinin saldırganlığındaki tırmanış, yalnızca işe yaradığı ve bir faturaya dönmediği için yaşanmıyor. Bu saldırganlığın ikinci ve daha temel nedeni, AKP iktidarının ve daha da ötesi sermaye düzeninin kitleleri yatıştırmaktaki tüm imkanlarını yitirmiş olmasıdır.

AKP’nin şatafatlı projeleri, yeni-Osmanlıcı böbürlenmeleri, bölgesel aktör pozları dönemi, BOP’un-GOP’un eşbaşkanlığı hayalleri, “ılımlı İslam modeli” havaları; bütün bunlar en çok da 2013 yazından başlayarak yerle bir oldu. O artık eğik düzlemde geriye dönüşü olmayan bir sıfırlanmaya doğru yol almaktadır.

AKP saldırganlığının anlaşılır nedenlerinden üçüncüsü ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere dayatılmak zorunda olan daha ağır ve yoğun kölelik ve sömürü koşullarıdır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından Tayyip Erdoğan tarafından kurulan kukla hükümetin açıkladığı Orta Vadeli Program’da bunun “müjdesi” verilmişti. Nitekim bu açıklamaların ardından doğa-çevre katliamlarının hız kazanması, madenlerin, enerji santrallerinin özelleştirilmesindeki kararlılık tesadüf değil.

Dolayısıyla gerek sermaye düzeninin ekonomik ihtiyaçları, gerekse düzen içinde alternatifi olmayan AKP hükümetinin tüm maskelerinin dökülmesinden kaynaklı oluşan siyasi riskler, faşist baskı ve devlet terörü ile her açıdan polis devletine dönüşmeyi zorunlu hale getirmektedir.

Faşist baskı ve devlet teröründe ölçsüzlük dönemi

Ekim ayı başında sermaye devletine ve dinci-gerici iktidara yeni bir Haziran korkusu yaşatan Kobanê eylemleri üzerine gündeme getirilen “kamu

güvenliğinin tesisi” argümanı bunun ürünüdür. AKP iktidarı dozu ne derece kaçırabildiğini, korkuların yarattığı gözü dönmüslüğü son İç Güvenlik Yasa’sıyla ortaya sermiştir. Kobanê eylemleri sırasındaki OHAL uygulamaları, artık ihtiyaç duyuldukça şu veya bu kentte devreye sokuluyor. Polis tasması salınmış bir keyfilikle terör estirmeye, pervasızca yeni cinayetler işlemeye devam ediyor.

AKP iktidarının 2015 seçimlerine kadar sıkı sıkıya baskı ve zorbalığa dayanacağı artık kesinlik kazanmış bulunuyor. Zaten başka bir seçeneği de yoktur. Bunun işleyebilmesinin yolunu ise, oy desteğini aldığı kitleleri (ki bunun ağırlıklı bölümü işçi sınıfı ve emekçilerden oluşuyor) koyu bir dinsel gericilikle zehirlemekte görmektedir. Son günlerde gündemi meşgul eden Milli Eğitim ile din şuralarında planlanan düzenlemeler, Osmanlıca dayatması gibi tutumlar bir yandan dinsel bağnazlığın etkisindeki kitlelerin desteğini diri tutmanın hamleleriyken, diğer yandan da dinsel-gericiliği toplumda iyice kurumsallaştırmanın, yeni nesilleri dinsel gericiğin ekseninde şekillendirmenin adımları olarak gündemleştiriliyor.

Birleşik-militan kitle mücadelesinin engelleri ve imkanları

Bugün, bütün bunların bu kadar pervasızca dayatılabilmesinde, sözüm ona cumhuriyeti demokratikleştirecek, Kürt halkına demokratik özerkliği getirecek olan “çözüm süreci” belirleyici bir paya sahiptir. Zira AKP iktidarı bu akıllıca manevra sayesinde, en ciddi tehditlerden biri olarak Kürt hareketini oyalamayı başarmış, onun üzerinden Kürt halk kitlelerinde oluşan yanlısamalarla belirleyici bir devrimci mücadele dinamiğini pasifletmiştir. Tam da bu sayede gerek Haziran Direnişi sürecinde, gerek iç iktidar dalaşısıyla tüm pisliklerinin ortalığa saçıldığı dönemde, gerekse son Kobanê eylemlerinde paçayı kolayca kurtarmıştır. Kürt hareketi ve “çözüm sürecine” eklenmiş sol hareket, ihtiyaç duydukça “sokak” hamaseti yapsa da iki yıldır kitle mücadelesinin militanlaşması karşısındaki en büyük dalgakırandır. Onlar, “sokak”a dökülen öfkenin parlamenter hayallerine dolgu olacak oya dönüşmesi hayali dışında, gerçekte militan kitle hareketinden büyük bir kaygı duyduğunu en kritik safhalarda açıkça sergilemiştir.

İşçiler, emekçiler, gençlik, Kürt halkı ve öteki tüm toplumsal mücadele dinamikleri kendilerine dayatılan karanlık geleceğe, faşist baskı ve devlet terörüne, AKP yönetimindeki sermaye devletinin zorbalığına karşı, ancak bu dalgakıranları aşarak gerekli yanıt verebilirler. İktisadi ve sosyal saldırıların, AKP despotizminin, gerici dayatmaların sürekli beslediği hoşnutsuzluklar birleşik-militan devrimci mücadelenin olanaklarını ve güçlerini sürekli büyütürken, AKP’nin “yeni Türkiye”sine teslim olmamanın yolu devrim bayrağını yükseltmekten geçiyor. Ve işçi sınıfının eksenini oluşturduğu birleşik-militan kitle mücadelesinin geliştirilmesi bu yolun en kritik dönemeci olacaktır.

Dink'in faili devlettir!

Sermaye devletinin kontrgerilla aygıtı korunmaya çalışılmaktadır. Tetikçiler ise alacakları yeni canlar için emir beklemektedir.

İrkçi-şoven kışkırtmalar eşliğinde gerçekleşen Hrant Dink cinayeti davasında geçtiğimiz günlerde yeni gelişmeler yaşandı. Tetikçi Ogün Samast bu kez 'tanık' sıfatıyla dinlendi. Ortaya çıkan bağlantılarla devletin tepesinde planlandığı görülen Dink cinayetinde, Hrant'ın katilleri topu birbirlerine attı. İstanbul İstihbarat Eski Müdürü Ali Fuat Yılmaz'ın, Dink'in 'sol faaliyetlerinden dolayı fişlendiğini' söylemesi ve sorumluluğu kabul etmeyerek tüm kabahati İstanbul polisine atması cinayetin devlet eliyle işlendiğini iyice ortaya çıkardı.

Hrant Dink'in katledilmesiyle ilgili Ekim ayında soruşturma kapsamında şüpheli sıfatıyla ifadesi alınan Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek ise, savunmasında, Dink'e yönelik bir suikast olacağını önceden bildiklerini söylemişti.

Katliamin sorumlularından biri olan Akyürek, "Hrant Dink'e karşı ses getirici bir eylemde bulunulacağı" bilgisinin dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler, İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, İstanbul İstihbarat Şube eski Müdürü Ali Fuat Yılmaz ve 81 ile iletildiğini açıklamıştı. Sadece bu sınırlı bilgiler bile Dink cinayetiyle ilgili devletin rolünü göstermektedir. Ayrıca bu cinayetin hemen ardından ortaya çıkan pek çok bulgu, bir suç delili olarak devletin hanesine yazılmıştır.

Bilinmektedir ki, bu topraklarda Hrant Dink'in katli karanlıkta bırakılmaya çalışılan tek "faili meçhul" cinayet değildir. "Dönemimizde faili meçhul cinayet işlenmemiştir" diyen Erdoğan'ı ve AKP'yi gerek Dink cinayeti, gerekse diğer azınlık inançlara mensup simge isimlerin öldürülmeleri yalanlamıştır. Devletin yasal mermi ve gaz bombalarıyla öldürdükleri bir kenara, Umut Kitabevi'ni bombalayan ve halk tarafından yakalanan failleri gibi tüm tetikçiler devlet için "iyi çocuklardır."

Diğer taraftan Dink cinayetine atfen "Sarı Gelin'in Ankara'nın dehlizlerinde kaybolmasına izin vermeyeceğiz" diyen Erdoğan, yer yer bu cinayetin derinliğine vurgu yapmış, hızını alamayıp katledilmesinden hemen sonra Dink Ailesi'ni arayarak 'Ben de hedefim. Bu cinayeti işleyenler beni de öldürmek istiyorlar' bile demişti.

Bu yılın Temmuz ayında Dink cinayetini soran gazetecilere ise artık siyasi çıkarları için bu cinayeti kullanmaya ihtiyacı kalmayan Erdoğan şöyle cevap vermişti: "Olayı Dink davasına indirgemek küçültmek olur. Hrant Dink davası bence kişiselleştirilmiş davadır. Dink'in yazılarını, onun düşünce dünyasını kabullenmemek gibi bir nedenle yapılmıştır..." Erdoğan devlet adına Dink davasını böyle kapatmıştır. Tıpkı zamanaşımına bırakılan Sivas davasını hayırlara vesile ederek kapattığı gibi... Zira artık onun "affedersiniz Ermeni diyorlar" gibi bir sorunu bulunmaktadır.

Siyasi bir cinayet olan Dink'in katledilmesi, kişisel bir husumet nedeniyle işlenen bir cinayet olarak devlet kayıtlarına girecek, üzeri adli bir vaka gibi gösterilerek örtülecektir. Hem de Dink'in bizzat devlet denetiminde, yönlendirmesi ve gayretiyle öldürüldüğü apaçık ortadayken!

Amaçlanan gayet açıktır. Sermaye devletinin kontrgerilla aygıtı korunmaya çalışılmaktadır. Tetikçiler ise alacakları yeni canlar için emir beklemektedir. Kimi yine 'sarkık bıyıklı' olacak, belki de kimi yine 'beyaz bereli'... Kimi 'vatanperver', kimi 'dindar'... Sonuç olarak katiller korunacak. "Bebekten katil yaratan" bu düzende çarklar insan kanı ve alınteriyle dönmeye devam edecektir. Elbette bu topraklarda yaşayanlar; Türkler, Kürtler, Ermeniler, yani her milliyetten ve mezhepten işçi ve emekçiler çarkların böyle dönmesine izin verirlerse!

Erdoğan'ın 'Haziran korkusu' dinmiyor

Dinci-gerici partinin ebedi şefi Tayyip Erdoğan, Anadolu Aslanları İşadamları Derneği'nin (ASKON) 9. Olağan Genel Kurul toplantısında konuştu. Erdoğan, bir kez daha Haziran Direnişi'ne saldırdı.

Acısı ve korkusu dinmemiş

Tayyip Erdoğan, aradan bir yıldan fazla bir zaman geçmesine rağmen Haziran Direnişi'ne yönelik yalanlarını ve saldırganlığını sürdürüyor. Her fırsatta direnişi karalamaya çalışan Tayyip Erdoğan, bu tutumunu sürdürdü. "Gezi olayları kontrol edilmemiş olsaydı sokaklar şiddete teslim olmuş olsaydı acaba Türkiye bugün nerede olurdu? Bu sorunun Mısır'da, Ukrayna'da cevabı verildi" sözleriyle, direnişe yönelik polis zorbalığını meşrulaştırmaya çalıştı.

"Kahraman" katillerini korudu

Haziran Direnişi'ni başka ülkelerde yaşanan süreçlerle eş tutan Erdoğan, ABD'de gündeme gelen polis cinayetlerini öne sürerek, kendi polisini aklamaya çalıştı. Haziran Direnişi'nde polisini kendisini savunduğunu iddia eden Erdoğan, Berkin'in, Ali İsmail'in, Ethem'in ya da Abdöcan'ın nasıl katledildiği ile ilgili tek kelime etmedi. Öyle ya, tüm bu polis cinayetlerinde polisin kendi savunmak zorunda kaldığı bir konumda olmadığı gün gibi ortada. Öyle bile olsaydı, bu polis cinayetlerini meşrulaştırmazdı. Zira polis cinayet işlemeye hazır olarak gelmiş, emri de bizzat Tayyip Erdoğan'dan almıştı.

Erdoğan konuşmasını "Adamı yatırıyorlar yere ve kafasını yere vurup, nefessiz bırakıp öldürüyorlar. Silah yok, Molotof kokteyli yok. Burada polisimiz vatandaşı mı öldürdü, silah mı çekti. Polisi öldürecekleri anda polis kendini savunmayacak mı?" sözleri ile sürdürdü.

"Tencere tavacılar" seslendi

Haziran Direnişi'nin ardından CHP'li belediyelerdeki ağaç katliamlarını hatırlatan Erdoğan "Nerede o çevreciler? Nerede Taksim'de yürüyenler. Neredesiniz tencere tavacılar?" dedi. Devamında da "O gün biri ne demişti: Mesele ağaç değil sen hala anlamadın mı? Aslında herkes anladı" ifadelerini kullandı.

Soytarısına sahip çıktı

Erdoğan, Berkin Elvan'ın annesinin yuhlatılması ile ilgili sözleri nedeniyle kamuoyundan büyük tepki toplayan ve sözlerinin çarpıtıldığını iddia ederek özür dilemek zorunda kalan Yavuz Bingöl'e sahip çıktı. Erdoğan, "Türkiye'nin büyük sanatçısı"nın linç edilmeye çalışıldığını öne sürerek şunları söyledi:

"Bu ülkenin değerli bir sanatçısı olan Yavuz Bingöl'e söylemediklerini bırakmadılar. Linç etmek için ellerindeki her vasıtayı kullanıyorlar. Niye; sen nasıl olur da Tayyip Erdoğan'la yanyana böyle bir resim verirsin, aynı fotoğraf karesine nasıl girersin?"

'İç güvenlik' yasası: Devlet terörü!

İç Güvenlik Yasa Tasarısı mecliste yapılan görüşmelerin ardından kabul edildi. Devlet terörünü yoğunlaştırma yasası henüz meclis gündemindeyken bile polis devleti uygulamalarının göstergesi olan cinayet haberi Yüksekova'dan geldi. Polis eyleme katılan bir genci katletti.

İç güvenlik yasası devlet terörünü tahkim etme anlayışıyla hazırlandı. Bu yasayla polisin gözaltı teröründe sınır tanımamasına olanak sağlandı. Gözaltı terörü için bir vali yardımcısının emrinin yeterli olacağı süreç başlatıldı. Polise, vali yardımcısından onay almak koşuluyla 24 saat boyunca emekçileri gözaltında tutabilme yetkisi verildi. Bir gün boyunca gözaltı işlemini savcılığa bildirmeyen kolluğun işkence yapması daha da kolaylaştırıldı. İnsanlık dışı uygulamaların ayyuka çıkmasının önü açıldı. Kolluğun keyfi uygulamalarına yasal zırh giydirildi.

Yeni iç güvenlik, terör yasasında, molotof ve havai fişegi silah olarak, maske suç aleti olarak tanımlandı. Polisin ateş etme yetkisi genişletildi. Yani emeğin toplumsal kesimlerinin eylemlerinde kanlı tabloun ortaya çıkması için kolluğa yetki verildi. Kısacası cinayetlerin, katliamların önünün açılması onaylandı.

Maraş'ta, 19 Aralık'ta ve Roboski'de katliamcı devlet

Emekçilerin mücadelelerini bastırma araçlarından biri olan katliamlar bu topraklarda defalarca gerçekleştirildi. Maraş Katliamı da bu katliamlardan biridir. Devrimci hareketin yükseldiği, işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin devrimci mücadeleye sempatiyle baktığı ve eylemlere kitlesel olarak katıldığı bir dönemde Maraş'ta yaşanan katliam kendinden önceki katliamlardan farklı değildi. Sonraki katliamlardan da farklı olmadığına tarih tanıklık etti.

İşçi ve emekçilerin yaşadığı sorunlara karşı duydukları öfkenin düzene yönelmesi Amerikancı sermaye düzenini ve hükümetlerini rahatsız ettiği için Maraş Katliamı gerçekleştirildi. Maraş Katliamı'nda CIA ve MİT eş güdüm içinde çalışırken, faşist, ülkücü katiller sürüsü ise katliamın icracısı olarak görev üstlendiler.

Bu katliama dair tüm belgeler ortalığa saçılmasına rağmen katliamın rejisörü devlet, katliamcılar

etrafında güvenlik duvarı ördü. Maraş'ta Amerikancı sermaye devleti mağalarını korumaya alarak düzmece mahkemelerde akladı.

Roboski katliamında da katiller korundu. Tek yaşam kaynakları kaçakçılık olan köylülerin üzerine bombalar yağdırıldı. Katliamcı sermaye devleti katillerin ellerini soğutmamak için tüm hünerini sergiledi. Devlet katliamın faillerinin bulunması için göstermelik adımlara bile atmadı.

Katliamın hemen ardından devlet yetkilileri katledilen Kürt halkının evlatlarını suçladılar. Katliamın sorumluluğunu Kürt hareketine yıkmaya çalıştılar. Tayyip Erdoğan, Genelkurmay'ı katliamda "gösterdiği hassasiyet" nedeniyle kutladı. Kan parası vermeyi teklif ederek ne kadar düşkünleşebileceğini de gösterdi. Bununla da yetinmeyip oluşan tepkiler nedeniyle katliamı örtbas etmeyi başaramayınca "her kürtaj bir Uludere'dir" diyerek demagoji silahına sarıldı.

Dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Roboski katliamının emrini veren Hava Kuvvetleri Komutanı'nı "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" ile ödüllendirdi. Bu ödül, katliamın arkasında devletin olduğunun açık kanıtı olarak kayıtlara geçti.

Roboski katliamı nedeniyle ailelerin bekledikleri resmi özür talepleri karşısında ise dönemin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin şunları söyledi: "Emri görüntüyü izleyen komutanlar verdi, kaçakçılık BDP'nin emriyle yapılıyor. Bölge KCK'nin elinde, ölenler sağ yakalansaydı yargılanacaklardı, ölenler figürandır, gençler de orada olmasaydı, özür dilenecek bir şey yok" diyebildi. TBMM Uludere Alt Komisyonu Başkanı

AKP'li Ayhan Sefer Üstün ise, katliamı basit askeri bir "hata" olarak niteleyerek komisyonun katliamın üzerini örtme "niyetini" tüm çıplaklığı ile ortaya koydu.

19 Aralık katliamı cezaevlerine yönelik bugüne kadar yapılan en kapsamlı operasyondur. Yirmi cezaevinde birden aynı saatte gerçekleşen operasyonda binlerce asker, polis, gardiyan, özel tim kullanıldı. Ateşli silah, gaz bombaları, yakıcı kimyasallar, demir çubuk vb. ile devrimci tutsaklara saldırıldı. Operasyon sonucunda 28 devrimci tutsak ateşli silahlarla ve yakılarak vahşice katledildi. Yaralı ve sağ kalan binlerce tutsak ise F tipi cezaevlerine sevk edildi. İşkenceler buralarda da sürdü.

Tüm cinayetlerin faili olan faşistlerden, onları koruyup kollayan faşist sermaye devletinin yürütme gücü olan AKP iktidarı iç güvenlik, terör yasasıyla işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmeyi hedeflemektedir. Bu yasa baskı ve katliamların, hukuksuzluğun kaynağı olan kölelik düzenini, kapitalist sömürüyü sürdürmek için yasalastırılmıştır. Ölüm kusan, faşistlere kalkan olan özelde AKP iktidarından genelde sermayenin faşist devletinden hesap sormak için tutulması gereken yol, birleşik, kitlesel devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Katliam bir devlet politikasıdır. Bu düzene karşı olan devrimciler, ilerici ve muhalif her ses baskı ve zorbalıkla, işkencelerle, katliamlarla sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Bugün de böyledir. Bu topraklarda devrimcilere, Kürt halkına yönelik katliamlarda rol alan faşistlerin sırtı hep sıvazlanmıştır. Burjuva yargı sistemi ayakta durdukça, bu yargı sisteminin arkasındaki burjuva sınıf devleti var oldukça faşist katilleri koruyan mekanizmalar işlemeye devam eder. Yeni iç güvenlik, terör yasası, bu durumun yeni bir örneğidir.

Dünya üzerindeki mücadele tarihi göstermiştir ki, bu sömürü ve zulüm düzeninin ve onun devlet eliyle elinde tuttuğu zorba güç emekçi halkların mücadelesini engellemeye yetmemiştir. Devrimci sınıf mücadelesinin büyümesi iç güvenlik, yeni terör yasasının mimarı AKP'nin de, katillerin ve sermaye düzeninin de, korkulu rüyasıdır. Faşist katliamlara maruz kalan devrimcileri, ilericileri unutturmamanın, faşist katillerden hesap sormanın da tek yolu ise devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Barolardan tepki

15 baro, aramalarda 'makul şüphe'yi yeterli bulan düzenlemenin insan haklarına aykırı olduğunu belirterek düzenlemeye tepki gösterdi. Aralarında Amed, Bitlis, Bingöl, Hakkari, Muş, Şırnak, Van, Ağrı ve Urfa'nın da bulunduğu 15 baronun başkanları Urfa Adliyesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla düzenlemeden vazgeçilmesi gerektiğini dile getirdi.

Hukukçular adına açıklama yapan Urfa Barosu Başkanı Hikmet Delebe, adli aramalarda 'makul şüpheliyi' yeterli bulan yasal düzenlemenin meclisten geçerek hukuk düzenine girdiğini anımsattı ve bu

düzenleme ile avukatların dosyaya erişiminin ciddi anlamda engellendiğini söyledi. 'Makul şüpheli' düzenlemesinin de anayasaya aykırı olduğunu dile getiren Delebe, sözlerine şöyle devam etti:

"Aslında soyut ve göreceli bir kavram olan 'makul şüphe' ile alınan arama kararı üzerine polis veya jandarma artık çok rahat ve kolay bir biçimde arama yapabilecektir. Yani adli aramalar artık sıradan ve keyfi bir hal alabilecektir. Nereden bakılırsa bakılsın, arama için 'makul şüphe' kriterini yeterli bulan bu yasal düzenleme, başta Anayasa olmak üzere, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ne, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'ne ve diğer evrensel hukuk metinlerine ve normlarına aykırıdır."

Baskı ve terörde pilot bölge Yüksekova

Sermaye devleti, sokak eylemlerini bastırmak, ülke genelinde faşist baskı ve terörü tırmandırmak amacıyla gündeme getirdiği İç Güvenlik Yasası'nın pilot bölgesi olarak Yüksekova'yı seçti.

Hakkari Yüksekova'da 6-7 Ekim Kobanê eylemlerinin ardından tırmanan devlet terörü bir can daha aldı. Yüksekova'da geçtiğimiz yıl 6-7 Aralık tarihinde katledilen Reşit İşbilir, Veysel İşbilir ve Bemal Tokçu'yu anmak için yapılan eylem sırasında bir genç polisler tarafından katledildi.

DBP Gençlik Meclisi çalışkanı Rojhat Özdel'in (18), Esentepe Mahallesi'nde özel hareket timleri tarafından katledilmesi bölge halkının öfkesini kabarttı.

Polis cinayetine karşı sokak eylemleri

Özdel'in katledilmesine karşı öfke sokağa taşarken Yüksekova'daki eylemler 7 Aralık'ta Hakkari merkezine de yayıldı. Bulvar ve Cumhuriyet caddeleri üzerinde polis cinayetini protesto eden kitle yine polis saldırısına maruz kaldı. Polis kitleye tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırırken kitle de taşlarla ve molotofkokteylleriyle polislere karşılık verdi. Polis saldırısı sırasında 3 kişinin darp edilerek gözaltına alındığı bildirildi.

Özdel'i binler sahiplendi

Özdel'i 7 Aralık günü binlerce kişi uğurladı. Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak Akalın (Bajêrge) Mezarlığı'na getirilen cenaze on binlerce kişi tarafından karşılandı. Öfkeli kitle "Rojhat yoldaş ölümsüzdür!", "PKK intikam!", "Vali istifa!" sloganlarını haykırdı.

Özdel'in cenazesi, geçen yıl katledilen Reşit ve Veysel İşbilir'in mezarının yanına defnedildi. DBP Hakkari İl Eşbaşkanı Musa Çiftçi şöyle konuştu: "Rojhat evinin 100 metre ötesinde IŞİD'in işbirlikçileri tarafından katledildi. Kobanê'de IŞİD, Kuzey'de ise onların arkadaşları 17 yaşındaki çocuklarımızı öldürüyor. Bu olay da Şemdinli olayları gibi halkımıza karşı geliştirilen yeni konseptin bir parçasıdır. Bu konseptin talimatını Başbakan Davutoğlu verdi, Hakkari Valisi ve Yüksekova Kaymakamı da uygulamaya koyuyor."

HDP Hakkari Milletvekili Adil Zozanî ise polislerin Rojhat'ı öldürmeyi tercih ettiklerini belirterek "Başbakan Davutoğlu istediği kadar kamu düzeninden bahsetsin. Kamu düzenini bozan biz değiliz, 17 yaşındaki Rojhat kamu düzenini bozmuyordu. Kamu

düzenini bozan devletin kendisidir" ifadelerini kullandı. Başbakan Davutoğlu ile İçişleri Bakanlığı'nı sorumluları açığa çıkarmaya çağırın Zozanî, Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun da bir an önce Yüksekova'ya gelerek inceleme yapması gerektiğini söyledi.

Özdel'in amcası Abdulhaluk Özdel ise törene katılanlara teşekkür ederek, "Şehit sadece bizim değil, Kobanê'nin, Kürdistan'ın ve Gever'in şehididir. Rojhat arkadaş öldürülmedi, infaz edildi. Sağ yakalandı ve infaz edildi. Bunu herkes böyle bilsin" dedi.

Rojhat infaz edildi

İpekyolu üzerinde yaşanan olayların ardından zırhlı araçlarla bölgeye sevk edilen polisler, görgü tanıklarının ifadelerine göre herhangi bir uyarı yapmadan ateş açmaya başladı. Can güvenlikleri olmadığı için isimlerini vermek istemeyen görgü tanıkları, Rojhat ve yanındaki bir arkadaşının yolun kenarındaki bir iş yerinin çatısında polisler tarafından

söyleti.

Rojhat'ın elinde bir molotofkokteyli gördüklerini, ancak Hakkari Valiliği tarafından yapılan açıklamanın aksine herhangi bir silahın olmadığını vurgulayan görgü tanıkları, zırhlı araçla dükkanın bulunduğu yere gelen özel hareket timlerinin önce yoğun gaz bombası ve plastik mermi kullandığını, ardından ise çıkmaz sokağa doğru kaçan Rojhat'ı M-16 piyade tüfeği ile taradığını dile getirdi. İnfaz akıllara, 15 Ekim'de "iç güvenlik yasa tasarısı" hakkında konuşan Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun yaptığı, "Molotofkokteyli atmak vardır, maske takıp kendi kimliğini gizleyerek neredeyse bir sivil çatışma ortamı yaratmaya çalışmak vardır. Arkadaşlar bunlara da kesinlikle tolerans gösterilmeyecek" açıklamasını getirdi. Böylelikle paket daha meclisten geçmeden, ilk infaz yaşanmış oldu.

İki evin arasında çıkmaz bir noktada yaşanan infazla ilgili bir diğer çarpıcı iddia ise açılan ateşin ardından yaralanan Rojhat'a polislerin işkence yaptığı. Görgü tanıkları, polislin açtığı ateşe tepki gösterdiklerini, ancak polislerin silahları kendilerine doğrultarak içeri girmeleri yönünde tehdit ettiğini söyledi. Pencereden olanları izlediklerini anlatan bir görgü tanığı, "Çocuk vurulduktan sonra polisler üzerine çullandı. Küfür ederek, 'Yanıdaki kimdi? Kardeşin miydi? Çabuk söyle p..' diyorlardı. Bir saat boyunca yerde bekletildi. İnmeleri duyuyorduk. Öldüğü anı dahi duyduk. Sonra emniyet müdürü geldi. Bir komiserleri, uyarı ateşi açıp açmadıklarını sordu. Vuran polisler de uyarı ateşi açtıklarını, kendilerine ateş açılması üzerine vurduklarını söyledi. Ama biz şahidiz, hiçbir şekilde uyarı ateşi açılmadı, çatışma da çıkmadı" ifadelerini kullandı.

KCK'den serhildan ve direniş çağrısı

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı, bir açıklama yaparak AKP iktidarının denetiminde devam eden operasyonların siyasi-kültürel soykırım operasyonları olduğunu ifade etti. Yüksekova'da katledilen Rojhat Özdel'in de polis tarafından vurulduktan sonra işkence edilerek katledildiğini belirtti.

Açıklamanın devamında bu saldırılar karşısında serhildan ve direnişin sergilenmesi gerektiği

belirtirken şu ifadelerle yer verildi: "Halkımızın sömürgeci AKP devletine karşı her düzeyde serhildan geliştirmesi, ulusal onur ve özgürlük mücadelesinde yer almanın bir gereği olmaktadır. Her gözaltı ve tutuklama kesinlikle yeni bir serhildan ve direnişle karşılaşmalıdır. AKP'nin faşist polis ve güvenlik güçleri taş atan çocuklara kurşunla karşılık verseler de, Kürdistan halkı asla yılmayacak ve direniş daha da yükseltecektir. Halkımız hangi koşullarda yaşadığını bilerek öz savunmasını geliştirmek durumundadır. Mücadeleci ve öz savunmasını örgütleyen halk gerçekliği karşısında hiçbir güç duramaz."

İnsanca yaşam için mücadeleye!

2015 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesi sürecinde ilk toplantı geçtiğimiz günlerde yapıldı. İşçilerin sefaletine ad koymak adına yine bir mizansen sergilendi. Zira hükümetin yüzde 3+3 zam oranını önceden açıklamasıyla Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarının bir kez daha ne derece anlamsız olduğu görüldü. Zaten komisyon doğrudan sermaye temsilcileri ve onun hizmetkârlarından oluşuyor. Komisyon Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, "işçiler adına" Türk-İş ve patronlar adına TİSK'in beşer temsilcisinden oluşuyor. Türk-İş ağalarının işçi sınıfına ihanette sınır tanımayan sermaye ajanlığı ve AKP yandaşlığını da hesaba katarsak esasta komisyonun 15 üyesi de sermayeyi temsilen komisyonda bulunuyor.

Komisyonda bulunan Türk-İş düzenli olarak ülkedeki açlık ve yoksulluk sınırına dair araştırmalar yapmaktadır. Son olarak dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 1.224,87TL, gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarının (yoksulluk sınırı) ise 3.989,80TL olduğu belirtiliyor. Buna rağmen asgari ücretin açlık sınırının çok çok altında belirlenmesindeki payı ile esasında işçi sınıfına tam bir ihanet içindedir. Hak-İş'in durumu zaten bellidir.

DİSK ise; "2015 Bütçesi ve Asgari Ücret Çalıştayı" sonrasında "Asgari Ücret 1800 Net!" sloganı ile bir kampanya örgütlüyor. DİSK, bu kapsamda asgari ücret artış oranının, Cumhurbaşkanlığı bütçesinin artış oranına eşitlenmesi ve birtakım sosyal hak talepleriyle bir çalışma yürüteceklerini açıkladı. Bu kampanya çerçevesinde meclise giderek, hükümet ve tüm düzen partileriyle görüşmek, bildiriler hazırlanarak stantlar açmak, basın açıklamaları, eylemler, yürüyüşler organize etmek gibi araçların kullanılacağı ifade ediliyor.

Kuşkusuz bir sendika konfederasyonunun böylesi eylemsel süreçler örgütlemesi anlamlıdır. Ancak bu sınırlarda bir çalışmanın, milyonlarca işçi ve emekçiyi ilgilendiren, işçi sınıfının genel ücret düzeyini belirlerken temel bir ölçüt olan asgari ücret artışı gibi önemli bir gündem için ne denli yetersiz olduğu da ortadadır.

Sendikaların malum tablosu sayesinde, sermaye hükümeti asgari ücretin komisyon toplantısından önce yapılacak artışı dillendirme rahatlığı kendinde bulmaktadır.

İşçilere sefalet reva görülüyor!

Türkiye'de bir yanda düşük ücretlerde ölüm sınırında yaşam dayatılırken, işçi ve emekçiler gelirlerine göre en yüksek vergi verenler olmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilerden kesilen bu vergiler de patronlara teşvik olarak aktarılıyor.

Türkiye, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) verilerine göre işçilerin artan ekonomik büyümeden

payını alamadığı üç ülkeden biridir. Sermaye azami kâr uğruna sadece ücretleri düşük tutmuyor. Neoliberal yıkım programları sürerken, sosyal haklar gasp ediliyor, taşeron, esnek ve güvencesiz çalışma artıyor. İşçinin kaderi serbest piyasanın insafına bırakılırken, iş cinayetleri de katliam boyutlarına varıyor. Düşük ücret politikaları dışında sermayenin yeni saldırı planları 'Orta Vadeli Program'da belirtilmişti.

Bu kapsamlı saldırılara karşı yapılması gereken birleşik, kitlesel, fiili-meşru militan bir mücadeleyi örmektir. Böylesi bir perspektifle sınıfı örgütleme ve mücadelesine önderlik etmek mevcut sendikal anlayışların yapabileceği bir iş değildir. Türk-İş ve Hak-İş'in açık ihanetçi tutumu ortadadır. DİSK'in ise açıkladığı programda ortaya koyduğu üzere meclis koridorlarında ya da sınırlı bir eylem programıyla bu hiç mümkün değildir. En iyi haliyle 'biz tepkimizi gösterdik ama yetmedi!' denilecek ve bu açıdan göstermelik olmaktan öte gidemeyecek bir kampanyadır. Zaten DİSK'e hakim "çağdaş sendikacılık" anlayışı, işçinin üretimden gelen gücünü kullanması ve sonuç alınincaya kadar süreklileşen fiili-meşru mücadeleyi esas alan bir eylem programı koyamamasının nedenidir.

Görev öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır!

Sermaye ve hükümeti işçi ve emekçilere çok yönlü saldırırken, işçi sınıfının tek gücü üretimden gelen örgütlü gücüdür. Bu gücü örgütleyecek bir mücadele programına ihtiyaç vardır. Asgari ücret belirlenme dönemleri gibi, iki ayrı dünya iki ayrı sınıf gerçekliğini özetleyen böylesi dönemlerin önemi ise ortadadır. İşçiler bir yanda, bin küsur odalı sarayın faturalarını ödeyecekken kendilerine günlük 1 liralık artışı reva görenleri ya da milletvekillerinin maaşlarının 13 bin liraya dayandığı bir ülke gerçekliğinde kendilerine dayatılan sefaleti biliyor, görüyor. Böylesi iki ayrı sınıf gerçeğini özetleyen, işçi sınıfı sömürsünü net gösteren dönemler öncü işçilerin, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabası içinde olan sınıf devrimcilerinin iyi değerlendirmesi gereken dönemlerdir. Sınıf içinde biriken öfkenin doğru kanallarla buluşması, sınıfsal bilincine dönüştürülmesi gerekmektedir.

Bunun için sefalete mahkûm edilen işçi ve emekçileri meşru-militan mücadeleye kazanmak için siyasal faaliyeti daha da yoğunlaştırmak, sömürü düzeni gerçekliğini anlatmak ve devrimci sınıf mücadelesini büyütme gerekmektedir. "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!" talebi başta olmak üzere, Orta Vadeli Program'da yer alan diğer saldırılar bir bütün olarak ele alınmalı, emeğin korunmasına yönelik talepleri içeren bir mücadele programı işçi ve emekçilere anlatılmalıdır. Yürütülecek çalışmalarda saldırıları püskürtmek için, taban örgütlenmelerine dayalı, üretimden gelen gücü öne çıkaran eylemsel süreçler örgütlemenin gerekliliği ortadadır.

Bir liman işçisinin mektubu...

Uğursan'dan Ahtapot'a

2006 yılında Mersin Limanı'nda işe başladım. Nuri Çiftçi adında bir sahtekar, ne haktan ne hukuktan anlayan bu şahıs, bize iş hayatı değil de cehennem hayatı yaşattı. İşe geldik mi ne zaman çıkacağımız belli değildi. Bazen 48 saat çalıştığımız oluyordu. 4

yıl boyunca aldığımız parayı bordroya yansıtmadı. Elimize iki bin lira da geçse asgari ücretten gösterdi. Aylıkçı olmamıza rağmen SSK'yı sürekli eksik yatırdı.

Nihayetinde 4 yıl sonra işçiler olarak bir araya gelmeyi başardık. Patron ne kadar önlem alsın da işçiler haklarını istemeye başladı. Bunun karşılığında patron kimisine ücretsiz izin, kimisine fazla baskı yapsa da başarılı olamadı. İşçiler kendi aralarında yavaş yavaş sendikal faaliyetler, gizli toplantılar yapmaya başladı. Bir buçuk yıl boyunca üyeliğimiz devam etti. Ama ne hikmetse bir türlü sözleşme yapılamadı. Türlü türlü mahkeme hileleriyle yok adli tatil, yok yasal süreç derken o da iki sene bizi oyaladı. Patronun bazı yolsuzlukları ortaya çıkınca üst işveren, yani Uğursan (o da taşeron) bizleri de kapı önüne koydu.

Asıl okul burada başladı. İşçi birliği, dayanışması burada başladı. Sendika bizi kandırdı, bir patron gibi davrandı. Sadece oyalama taktiği uyguluyordu. İşte 'bekleyn, güzel gelişmeler var, eylem yaparsanız kimse sizi almaz' diyordu. Sendika ağalarının, patronun çirkin yüzünü gördük.

Ben altı ay sonra işbaşı yaptım. Daha profesyonel bir hırsızın yanında, yani Uğursan'da... Asgari ücreti bankaya yatırırken, sınırsız mesaiyi elden veriyordu. Kimi aylığı birinde, kimisini sekizinde ödüyordu. Yaptığı sahtekarlığı kanunmuş gibi gösterip, hak ihlaline devam ediyordu.

Bu arada sendikacılar da üstlerine düşen oyalama taktiğine başarıyla devam ediyorlardı. 5 yıl boyunca üye olduk ama sendikalı olmadık. Uğursan'ın feneri söndü ama başka köle tacirleri geldi. Daha işbaşı yapmadan susuz çöllere baraj yapma vaadinde bulundular. Yok 'kanunsuz çalıştırmayız, alacağınız ücreti bankaya yatıracağız...' Zaten aldığımız asgari ücret, yemek, servis başlı başına bir rezalet. Ne doğru dürüst bir yemek istirahati, zaten servis hiç yok! Biz bu sorunları sendikanın gündemine getirdiğimiz zaman, sendikacılar 'tamam halledeceğiz, acele etmeyin' diyerek geçiştiriyorlar sadece. Oyalama taktiği izliyorlar. Baskı oluşturmaya başladığın zaman kendileri bizzat patronla irtibata geçip şikâyet ediyorlar. Sanki ikinci bir patron gibi davranıyorlar. Ha patronla konuşmuşsun ha sendikacıyla. Hiçbir farkları yok.

Uğursan'da mevcudumuz 270 civarındaydı. Ahtapot firmasında olan 110, geriye kalan 160 işçi hala dışarıda. Uğursan dışarıda kalan işçileri kendi çıkarına kullandı. Dışarıda kalan işçiler hala hangi yolun doğru yol olduğunu bulamadılar. Çünkü onların içinde hala Uğursan'ın menfaatleri için hareket eden insanlar var. Ama biz mücadelemize devam edeceğiz. Direne direne kazanacağız!

Aslolan işçi sınıfının mücadele yasalarıdır

Günümüzde kapitalist sistemin egemenliği altında ve sınıflar mücadelesi tarihi boyunca yapılan yasal düzenlemeler mücadelenin seyriyle paralellik göstermiştir.

Hali hazırda kanun koyucu güç olarak kapitalist sınıfın hizmetindeki sermaye devleti gözüke de yapılan düzenlemelerde sınıflar mücadelesindeki güç dengeleri belirleyici rol oynamıştır. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine baktığımızda işçi sınıfı, grev hakkının olmadığı koşullarda bu hakkı yine grev silahını kullanarak elde etmiştir. Grev hakkının kazanılması Kavel grevinin ardından yasalara yazdırılmıştır.

Benzer bir durum, yaşadığımız son gelişmeler üzerinden de kendini göstermektedir. Soma'da 13 Mayıs 2014'te yüzlerce işçinin yaşamını yitirdiği madenci katliamının ardından AKP iktidarı, madenlerle ilgili yasal düzenlemeler yapma yoluna gitmişti.

"İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" adı altında meclise sunulan düzenlemede kısmi olarak yapılan tek iyileştirme maden işçilerinin maaşlarında yapılan iyileştirmeler olmuştur. Torun Center ve Ermenek'teki işçi katliamlarıyla toplum genelinde ve uluslararası alanda teşhir olan sermaye devleti, kağıt üzerinde göstermelik birtakım düzenlemeler yaptı.

ILO sözleşmesi imzalandı

Sermaye devletinin son 'şovu' ise, sendikaların her fırsatta dile getirdiği ve kendine dayanak yaptığı ILO sözleşmesini 19 yıl sonra imzalamak oldu.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 'Madenlerde iş güvenliği ve sağlık sözleşmesi'nin imzalanmasını uygun bulan kanun tasarısı 4 Aralık Dünya Madenciler Günü'nde TBMM Genel Kurulu'nda onaylandı.

Buna göre, ILO sözleşmesini imzalayan ülkelerde hem sözleşmeye uygun yasal düzenlemelerin, hem de yine sözleşmeye uygun hareket eden maden işletmelerinin olması bekleniyor.

Sözleşmenin öngördüğü yasal düzenlemeler kapsamında,

- * Madenlerin düzenli olarak denetlenmesi
- * İş cinayetleri hakkında kapsamlı soruşturmaların yürütülmesi
- * İş cinayetlerinin ve 'kazalar'ın şeffaf istatistiklerinin tutulması
- * Yasal düzenlemelere uymayan patronların ruhsatlarının askıya alınması ya da iptal edilmesi
- ILO sözleşmesinin onaylanmasıyla birlikte Soma'daki madenci katliamının ardından sıkça tartışılan yaşam odaları da zorunlu hale geldi. Sözleşmenin maden patronuna getirdiği yükümlülüklerin başında ise;
- * İşçiler için madenin her katında farklı araçlarla yeryüzüne iki çıkış yolunun sağlanması
- * Yeraltındaki bütün çalışmalar için yeterli havalandırmanın sağlanması
- * Tehlike oluşturmaya müsait yerler için acil durum planı hazırlanması ve gerektiğinde uygulanması

* Yangın ve patlamalarla mücadele etmek, önlemek ve korumak için madenlerin türüne uygun önlemler alınması bulunuyor.

ILO sözleşmeleri kağıt üzerinde

ILO sözleşmesinde, madenlerde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması ve denetimlerin yapılması açısından işçiler lehine bir dizi olumlu başlık bulunmasına rağmen atılan bu imzanın kağıt üzerinde kalacağına işaret eden bir dizi veri de bulunmaktadır. Bu verilerin en çarpıcı olanı ise, Soma'daki madenci katliamının ardından gündeme getirilen ve meclisten geçirilen "İş Güvenliği Paketi"dir. Bu pakette maden işçisinin maaşlarında ve çalışma koşullarında kısmi iyileştirmelere yer verilse bile iş cinayetleri ve kural dışı çalışmanın temel kaynağı olan taşeronluk sistemi ve rödovans yöntemiyle maden işletilmesine yönelik herhangi bir kısıtlamaya veya iptale gidilmemiştir.

Özetle, uluslararası planda ve ülke içinde adı işçi katliamlarıyla anılan sermaye devleti, bu basınçla göz boyama niteliğindeki düzenlemelerle imajını düzeltmeye çalışmaktadır. ILO sözleşmesine imza atılması gerek fiili gerekse de hukuki anlamda önümüzdeki dönemde işçi sınıfının elini güçlendirse de geçmiş yıllardaki deneyimlerden de sabitlendiği üzere bu tek başına bir şey ifade etmemektedir. Zira bunun en iyi kanıtı kamu emekçilerinin yıllardır toplu sözleşmeli grev hakkı talebiyle yürüttüğü mücadeledir.

Altına imza attığı ILO sözleşmelerinin açık hükümlerine fiilen uymayan ve kamu emekçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkını fiilen gasp eden sermaye hükümetleri, sözkonusu olan işçi sınıfı ve emekçilere kölelik ve sefalet dayatması olduğunda altına imza attığı bu sözleşmelerin adını dahi anmamaktadır. Yargı kararlarıyla tescillenmiş olmasına

rağmen bu hak keyfi olarak çiğnenmektedir. Türkiye'de KESK ve DİSK'in ILO'ya yaptığı başvurular sonucunda, Türkiye'nin "Kara liste"ye alınması da şimdiye kadar sermaye hükümetlerini keyfi uygulamalarından vazgeçirmeye yetmemiştir.

Uluslararası sözleşmelere aykırı olmasına rağmen sermaye devletinin sürdürdüğü diğer bir keyfi uygulama ise sendikal örgütlenmenin önündeki baraj engeldir.

ILO sözleşmelerine aykırı olmasına karşın toplu sözleşmenin önündeki baraj engelini kaldırmayan hükümet işçilerin örgütlenmesi ve mücadelesini baraj ve yasaklarla zorlaştırmaktadır. Hali hazırda Türk-İş ve DİSK'e bağlı bazı sendikalar işkolu barajına takıldıkları için toplu sözleşme hakkını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır. ILO normlarının keyfi biçimde ayaklar altına alınarak çiğnenmesinde aslolan hukuki kazanımlar değil sermayenin yasaları olmaktadır.

Sermaye devletinin bu keyfiliğinin en somut örneği, bakanlığı döneminde 14 bin işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in, iş cinayetleri konusunda işçileri suçlayan açıklamalarıdır.

Aslolan fiili-meşru mücadele

Kapitalist sınıf ve devletin böylesi kitlesel işçi katliamlarına imza attığı, hiçbir yasa tanımadığı bir dönemde uluslararası sözleşmeler ancak ve ancak fiili-meşru mücadele yolu tutulduğunda bir anlam ifade edebilir. Bu mücadele sadece kapitalistlere ve onun hizmetindeki hükümetlere karşı değil, ILO normlarını dillerine dolayıp fiili-meşru mücadeleden öcü gibi korkan sendikal bürokrasiye karşı da verilmelidir.

Bunun dışındaki tüm seçenekler sonuç vermeyecek, sermaye iktidarı baskı, sömürü ve kölelik politikalarını hayata geçirmeye devam edecektir.

DİSK-AR: 75 kuruşa bir öğün!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR), asgari ücret görüşmelerinin sürdüğü bugünlerde, asgari ücret ile yaşam üzerine bir rapor hazırladı. "Asgari ücret ile yaşam raporu" başlıklı araştırmada, asgari ücretle çalışan bir işçinin mahkum edildiği sefaletle dikkat çekildi.

DİSK-AR'ın Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstatistikleri üzerinden yaptığı hesaplama göre, eşi çalışmayan ve iki çocuklu bir asgari ücretli elde ettiği geliri ile gıdaya ancak 9 TL ayırabiliyor. Buna göre asgari ücretlinin üç öğün için kişi başına ayırabildiği tutar 2,25 TL olurken, öğün başına bu tutar sadece 75 kuruş düzeyinde kalmakta. 1 Kasım 2014 tarihinde Resmi Gazete'de yayınlanan hükümetin 2015 programında yılın ilk altı ay için öngörülen yüzde 3'lük ücret artışı öğün başına sadece 2,25 kuruşluk bir artışa denk geliyor.

Asgari ücret ile geçinmeye dair verilerin sunulduğu raporda, asgari ücretlinin daha da yoksullaştırıldığına dikkat çekilerek şunlar ifade edildi:

"Sonuç olarak asgari ücretin bu düzeyde belirlenmesi, sefalette ısrar anlamına geliyor. İşçilerin talebi asgari ücretin, bir işçinin ailesi ile birlikte asgari olarak temel ihtiyaçlarını karşılayacak, işçiyi kimseye muhtaç etmeyecek bir düzeyde belirlenmesi ve sefaletin son bulmasıdır. 'Asgari ücretliyi enflasyona ezdirmedik' söylemi, aslında asgari ücretliyi daha da yoksullaştırmadık anlamına gelmektedir. Dünyanın hiçbir yerinde hükümetler ücretlerde erimeye yol açmadık diye övünmezler."

"Asgari ücret net 1800 TL olmalıdır"

Asgari ücretin artış oranının Cumhurbaşkanlığı Bütçesi'nin artış oranına eşitlenmesi gerektiği belirtilen raporda, asgari ücretin net 1800 TL olması gerektiği vurgulanarak şunlar belirtildi:

"2015 Yılı Bütçesi'nde Cumhurbaşkanlığı bütçesinin geçtiğimiz yıla göre neredeyse 2 katına çıkartılması gündemde. Bu ülkede tüm değerleri üretenler için daha düşük bir artış kabul edilemez. Asgari ücret artış oranı, bu dönem için Cumhurbaşkanlığı Bütçesi'nin artış oranına eşitlenmelidir. Bu rakam yaklaşık net 1800 liradır."

4 kişilik bir hane için açlık sınırı bin 283, yoksulluk sınırı 4 bin 57 lira Asgari ücret için belirlenmesi gereken gerçek tutar aslında yoksulluk sınırının üzerindedir. Yoksulluğa mahkum eden ücrete asgari ücret denmez! Asgari ücretlinin iki kişi çalışmasına rağmen çocuklarını yoksulluğa mahkum etmemesi için en az 1800 lira şarttır!"

"Sosyal haklar şart"

Raporda, eğitimden sağlığa her şeyin paralı hale geldiği günümüzde asgari ücretin yanında sosyal hakların şart olduğuna da dikkat çekildi. Raporda şu ifadeler yer verildi:

"Türkiye'de eğitimden sağlığa her şey AKP hükümeti döneminde paralı hale getirilmiş durumdadır. Bu nedenle asgari ücret için 'sosyal haklar şart'. Asgari ücretle çalışanlar için elektrik, su, doğalgaz kullanımı asgari ihtiyaç sınırına kadar ücretsiz olmalıdır. İşe gidiş gelişlerde ulaşım ücretsiz olmalıdır. Eğitimde hiçbir ad altında para alınmamalı, eğitimin okul dışı giderleri devlet tarafından karşılanmalı, sağlık tümüyle parasız olmalıdır. Çalışanların çocuklarını bırakabilecekleri kamusal parasız kreş şarttır. Tüm bu taleplerimizin yanında en önemli taleplerimizden biri de asgari ücretin belirlenme sürecinde işçi sınıfının söz hakkıdır!"

"Üretimden gelen güç kullanılabilir"

Asgari ücretin belirlenmesi için yapılan görüşmelere dair de görüş belirtilen raporda, görüşmelerin toplu pazarlık süreci olarak ele alınması gerektiği ve işçilerin üretimden gelen gücünü kullanabilecekleri yasal zeminlerin oluşturulması gerektiğine dikkat çekilerek şunlar söylendi:

"Asgari Ücret Tespit Komisyonu yıllardır bir ortaoyununa dönmüştür. Asgari ücretin belirlenmesi süreci bir toplu pazarlık süreci olarak ele alınmalıdır. Görüşmeler kamuoyuna açık hale getirilmeli, anlaşmazlık durumunda işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanabilecekleri yasal zeminler oluşturulmalıdır."

Gebze'de asgari ücret toplantısı

Gebze İşçilerin Birliği Derneği, 2015 yılı için belirlenecek asgari ücret zammına ilişkin bir toplantı gerçekleştirdi.

7 Aralık'ta dernek binasında bir araya gelen emekçiler asgari ücret üzerine tartışmalar yürüttüler. Tartışma ücret, asgari ücret kavramlarının anlamlarına dair bir konuşma ile başladı. Asgari ücretin nasıl oluştuğu ile devam eden konuşmada, Türkiye'nin çeşitli dönemlerinde değişen ücretlerin, işçilerin örgütlülüğü ile orantılı olduğunun altı çizildi.

Asgari Ücret Belirleme Komisyonu'ndakilerin kimleri temsil ettiği belirtildi. Büyüyen patron ve devlet bütçelerinden işçilerin payına sefalet ve daha fazla vergi düştüğü vurgulandı. Kendilerine milyar dolarlık saraylar yaptırılanın, yeni ekonomik yatırımlar yapanların emekçilere gelince daha fazla yoksulluk dayattığı, işçileri "temsil" eden sözde sendikaların da ikiyüzlülük dışında bir şey yapmadığı vurgulandı.

Son olarak düşük ücretlerin, esnek ve taşeron çalışmanın, sendikaların sessizliğinin, ağır vergilerin dayatılmasının işçilerin birlik olmayışından kaynaklı olduğu söylendi. İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf bir asgari ücret için birlik olup mücadele etmenin gerekliliği belirtilerek konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından Gebze'de ücret sorunu üzerinden işçilerin birliğinin olanaklarına dair tartışmalar yürütüldü. Öneriler ve canlı tartışmaların ardından Ocak ayına kadar bir planlama yapıldı ve ücret sorununa müdahaleleri merkezileştirmek için İşçilerin Birliği Derneği bünyesinde komisyon kurularak toplantı sonlandırıldı.

Büyüyen ekonomide işçiyeye pay yok

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Türkiye'nin, işçilerin artan ekonomik büyümeden payını alamadığı üç ülkeden biri olduğunu açıkladı. Rapordan yansıyanlar, sermayenin servetine servet katarak büyüdüğü Türkiye'de; işçi ve emekçilerin kendi sırtlarından elde edilen bu servetten kırıntı düzeyinde dahi kendilerine yansımadığını göstermiş oldu.

Rapora göre; dünyada işçilerin ekonomik büyümeden aldıkları payın azaldığı üç ülke arasında Çin ve Meksika'yla birlikte Türkiye yer aldı. Türkiye'de işçilerin büyümeden aldıkları pay 1999 yılından bu yana azaldı. Raporda, "yaşanan bu durumun mali liberalleşmeyle birlikte sermaye sahiplerinin rekabet gereğiyle imalat sektöründe düşük ücret uygulamasıyla oluştuğu" belirtildi.

Rapor, sadece resmi rakamlara göre hazırlandığı için kayıtdışı ve asgari ücretin altında çalıştırılan işçiler de hesaplandığında artan uçurumun boyutları daha net anlaşılabilir.

Yatağan'ın gösterdiği

K. Toprak

Yatağan'da sermaye sınıfının özelleştirme saldırısına karşı 1,5 yıla yakın süre kararlılıkla sürdürülen direniş, sınıf hareketinin önünü açacak yeni bir aşamaya girdiği evrede, bir kez daha bildik numaralarla ve hain sendika bürokratları eli ile sona erdi. Ancak Yatağan'da direnişin sona ermesinin gösterdiği tek gerçek artık kör gözlerin bile rahatlıkla görebildiği sendikal ihanet çetelerinin hainlikleri değildi. Son dönemde Yatağan başta olmak üzere kimi işçi eylemlerinde süreci sürüklemeye iddiası ile ortaya çıkan ulusalcı anlayışların da sınıf hareketinin ileriye taşınmasında bir rol oynayamayacakları böylece bir kez daha görülmüş oldu.

Yatağan'da daha 2000'li yılların başında başlayan özelleştirme karşıtı mücadelenin en temel talebi, eylemin noktalandığı son güne kadar özelleştirme saldırısının geri çekilmesi idi. 2000'li yılların başında özelleştirme saldırısının ilk gündeme geldiği dönemde, bu saldırının kararlı ve onurlu bir direniş ile geri püskürtülmüş olması ise yeni direniş sürecinin en önemli avantajı idi. Normal koşullarda böyle bir direniş sürecini geride bırakan Yatağan işçilerinin, buradan aldıkları dersler ile çok daha kararlı bir direniş süreci inşa etmesi bekleniyordu.

Özellikle son yılların en önemli iki işçi eylemi, Tekel ve Greif işçilerinin onurlu direnişleri düşünüldüğünde Yatağan direnişinin oldukça önemli avantajları bulunuyordu. Her ne kadar Tekel direnişinde de geçmiş bir mücadele birikimi ve güçlü bir dayanışma ağı bulunsada, Yatağan direnişi her iki açıdan da Tekel direnişini kat be kat aşan imkânlarla sahip bulunuyordu. Bununla birlikte Tekel direniş ile kıyaslandığında Yatağan işçilerinin en önemli avantajı halen üretimden gelen güçlerinin ellerinde bulunuyor olması idi. Ayrıca Tekel direnişinde dışarıdan güçlü bir dayanışma ağı bulunmasına rağmen üyesi buldukları sendikanın her kademesinde direniş dair büyük bir korku vardı ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele arayışı Tekel direnişi ile birlikte yeni yeni filizleniyordu. Oysa Yatağan direnişinde farklı saiklerle de olsa alt kademe sendika bürokrasisi başından itibaren direniş sürecinin doğal bir parçası idi. Bu durum Yatağan direnişi çevresinde örülecek dayanışma ağı için çok özel bir avantaj anlamına geliyordu. Ne var ki, alt kademe sendika bürokrasisinin Yatağan direnişi ile ilişkisini ulusalcı bir politik muhteva üzerinden şekillendirmesi sendikal bürokrasi gerçeği dışında direnişin bu kadar kolay teslim olmasının en temel nedenini oluşturdu.

Greif direnişinde olduğu gibi güçlü bir taban inisiyatifinden yoksun olsa da içinden geçtiğimiz dönemde bir direnişin başarıya ulaşmasının en önemli kriterlerinden biri olan dayanışma ağı için sahip olduğu imkânlar, üretim alanını elinde tutmak ile birlikte Yatağan işçilerinin Greif direnişçilerinden öte imkanlara sahip olduğunu gösteriyordu. Greif işgalcileri sözde ilerici DİSK bürokratları eli ile sürekli yalnızlaştırılmaya ve tercit edilmeye çalışılırken, Yatağan direnişçilerinin sahip olduğu bu imkân Greif'in açtığı yolda sınıf hareketinin önünü açacak yeni bir

halka olabilirdi. Kaldı ki direnişin özellikle son bir haftasında idari personel işletme dışına çıkartıldıktan sonra üretimin bizzat işçilerin denetiminde sürdürülmeye devam edilmesi, işçi sınıfının sınıf bilincini geliştirebilecek, sömürsüz bir dünyanın tartışılmaya açılmasını sağlayabilecek bir "özyönetim" deneyimini de tetikleyebilecek iken alt kademe sendika bürokrasisinin tercihi bir kez daha ulusalcı saiklerle örülen vatan edebiyatı oldu.

Tüm bu avantajlara rağmen başından itibaren özelleştirme saldırısının geri püskürtülmesi hedefi ile yürütülen bir direnişin, bu şekilde saatler içinde "hakların korunması" hedefine daraltılarak özelleştirme saldırısına boyun eğilmesi, açık ki direnişin bugüne kadar sürükleyici öznesi olan alt kademe sendikal bürokrasisinin ulusalcılıkla sınırlı ufkunun doğal bir sonucu oldu.

Zira, her ne kadar özelleştirme saldırısının geri püskürtülmesi temel hedef olarak belirlense de başından itibaren alt kademe sendika bürokrasisi eli ile direnişin temel sloganı "Yatağan vatandır, vatan satılmaz!" oldu. Bu sloganın doğal sonucu ise, bir yandan işçilerin bilincinin devrimci sınıf bilinci yerine ulusalcı bir eksende yoğrulması, diğer yandan ise işçilerin gündelik yaşam ve ihtiyaçları ile direnişin politik talep ve şiarları arasındaki bağlantının kopartılması oldu. İhalenin yerli Elsan firmasına verilmesinin ardından, bu şirketin de işçilerin zayıf karnına oynayarak herhangi bir hak kaybı gerçekleştirilmeyeceği yönlü sahte vaatleri sürekli bir propaganda konusu haline getirmesi, bugüne kadar sınırlı sayıdaki öncü işçilerin iradesi ile sürüklenen direniş iradesinin kitleselleşmesine değil, tam tersine zayıflamasına yol açtı.

Bugün, her ne kadar sahte vaatlerle işçilerdeki direniş iradesinin kırılmasına yol açmış olsa da, açık ki Elsan kapitalisti önümüzdeki dönemde Yatağan işçilerinin kazanılmış haklarına yönelik yoğun bir saldırı dalgası başlatacaktır. Kısa bir süre için kazanılmış haklara dokunmaktan imtina etse bile, sınıf mücadelesinin doğal bir gereği olarak yapacağı en temel şeylerden biri de kazanılmış haklara sahip ve mücadele geleneği ile şekillenmiş olan öncü işçilerin adım adım işten çıkartılarak ya da emekli edilerek

tasfiye edilmesi olacaktır. Kaldı ki, bu süreçte sermaye devletinin isteyen işçilerin 4/C köleliğine geçebileceği yünündeki manevrası, işçiler arasında bugün kadar inşa edilen birlikte kazanma eğilimini de ortadan kaldıracak, bireysel arayışlar ve kurtuluş çabaları Yatağan işçileri arasında çok daha yoğun şekilde kendisini gösterecektir.

Oysa, sermaye sınıfının bu basit hamlelerini püskürtmenin, etkisiz hale getirmenin oldukça kolay bir yolu vardı Yatağan direnişinde. Bu kolay yol ise, direnişin ulusalcı bir eksende değil sınıfsal bir perspektifle sürüklenmesi, yerli ya da yabancı, özel ya da kamu, sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasındaki o kaçınılmaz büyük savaşın hazırlığı temelinde gerçekleştirilmesi idi.

Ne var ki, yıllardır özellikle Türk İş içinde tuttuğu kimi sendikal mevziler ile ve bugün sınıf saflarında büyüyen huzursuzluğa ve Türk İş içinde derinleşen tartışmalara yaslanarak ön plana çıkmaya çalışan, kendisine ise İşçi Partisi adını veren ulusalcı çevrenin derdinin sınıf hareketini ileriye taşımak olmadığı bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Bugüne kadar kendi ulusalcı çıkarları ile sürdürmeye çalıştığı direnişi, gelinen aşamada sendikal bürokrasisinin en bildik oyunları ile; "yasal sınırlar", "işçi iradesi" gibi sahte söylemlerle bu kadar kolay sonlandırabilmesi sınıf hareketinin devrimci temelde gelişiminin önünde bir diğer engeli de bir kez daha ortaya sermiş oldu.

Yatağan direnişi, bugün için ulusalcı çete eli ile bu kadar kolayca bitirilmiş olmasına ve sınıf hareketinin önünü açacak yepyeni bir sürecin başlangıcı böylece bir kez daha ötelenmiş olmasına rağmen, Yatağan direnişini bu aşamaya getiren dinamikler halen orta yerde duruyor. Bugün, Yatağan direnişinin "hakların korunması" hedefine daraltılarak bitirilmesi sınıf hareketinin yeni dönemi için bir doğum sancısı anlamına geliyor. Ancak hem Yatağan'da devam edecek olan süreç, hem de sınıf hareketinin sahip olduğu birçok mücadele dinamiği, bugün için sermaye sınıfı ve sendikal bürokrasi eliyle ötelenen yeni dönemi er ya da geç gündeme getirecektir. Bu yeni dönemin taşıyıcısı ile Greif işgalcilerinin açtığı yolda yürüyen sınıf bilinçli devrimci işçiler olacaktır.

“Maceracılık” söylemiyle saklanan ihanet!

T. Kor

*“Onlar ki toprakta karınca, suda balık,
havada kuş kadar çokturlar;
korkak, cesur, hakim ve çocukturlar
kahreden ve yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.”*

Yatağan'da termik santral ve madenlerin özelleştirilmesine karşı sürdürülen mücadele direnişin kırılmasıyla bitti. Bir direniş daha sendika bürokratlarının ihanetiyle sonlandırılırken tanınmış söylemler vardı. Yatağan'da direnişi bitiren bürokratların sığındığı argüman ise ‘maceracılık’ oldu.

Bürokratlar aylarca direnişi ikincil eylemlerle idare ettikten sonra teslim bayrağını çekerek o güne kadar altına imza attıkları her sözü silip atarak “maceracılığın peşinden gidemeyeceklerini” ilan ettiler. Özelleştirme karşıtı mücadeleyi maceracılık görenler ufuksuzluğun ve icazetçiliğin yeni bir örneğini sergilediler. Biz, bu maceracılığa karşı hassasiyeti ÇELMER işgalinden, Maltepe Belediyesi'nde taşeron işçilerin mücadelesinden, Greif Direnişi'nden biliyoruz. Her birinde farklı bir sendika adı olsa da aynı anlayış işçilerin karşısındaydı. Talebi maceracı görenler elbette bu talebi kazanmayı sağlayacak bir mücadeleyi hayal dahi edemediler. Sendikalaşan işçileri kapı önüne koymaya alışkın patronlara ÇELMER işgaliyle yanıt verilirken, belediye taşeronlarında sendikalaşmayı belediye başkanının düsturuna bırakanlara karşılık komitelerde örgütlenirken ve Greif'te sadece DİSK/TEKSTİL değil DİSK'e hakim sendikal bürokrat zihniyet işgal eylemiyle sarsılırken hep öne sürülen maceracılık oldu. Fakat ÇELMER'in maceracıları işgalle sendikalarını fabrikaya soktuklarında vali onaylı protokol imzalanmıştı. Maltepe Belediyesi'nde taşeron işçilerin ana firma işçisi olarak kabul edilmeleri ve sendikalaşma hakkı düzen mahkemeleri tarafından bile kabul edilmiş; Yargıtay'ın onayıyla sendika bürokratlarının macera dediği direniş en doğal hak ve meşru eylem kabul edilmişti.

Greif'te de aynı zihniyetle çarpıştı işçiler. Düzen hukukunun yasalarında bile geçen “ana firma işlerinde taşeron çalıştırılmaz” maddesini uygulamaya isteği “maceracılık” olarak görüldü. Amerikan sermaye devri Greif yönetimi bile talebin karşılanabilir olduğunu itiraf ederken, sendika bürokratları bunun tersini savunuyordu. Zira yıllara yayılan bu mücadele dışında dar ufuklarında hak alma diye bir tanım yoktu. Ve Yatağan'da da direniş biterken bürokratlar yine aynı maceracıları durdurma telaşındaydı. Özelleştirme gibi bizzat sermaye devletinin politikalarını hedef alan ve bu yanı sıra sınıf hareketinin bir mevzisi olarak birleştirici bir direniş büyümeden önü kesilerek tasfiye edildi.

Eller şaltere gitmeden hak da hukuk da yok!

Öncü işçilerin üretimden gelen gücü kullanma ve ileri sürülen talepler ekseninde direnişi sürdürme kararlılığı, yasal yöntemlerle bunun gerçekleştirilmesinin imkansız olduğu savunusuyla

kırıldı. “Elimizden geleni yaptık” diyenler, birçok işçinin üretimden gelen gücün kullanılması yönündeki taleplerini yasaları gerekçe göstererek yok saydılar. Ama Yatağan enerji ve maden işçileri için unutulmayan iki deneyim var. Biri ‘90’lı yılların başında öncü bir işçinin, işçilere yönelik saldırı karşısında üretimden gelen gücü kullanarak şalteri indirdiği direniş, diğeri ise 1 Temmuz 2006 günü elektrik dağıtım şirketinin devletten doğalgaz zammına karşı ‘uyarı’ için bir dizi ili elektriksiz bırakması. Sendika bürokratlarının işçilerin haklı direnişinde meşru talepleri için uygulamaktan geri durduğu üretimden gelen güç, şirket tarafından kullanılmış, devlet elektrik kesintisiyle basınç altına alınarak istenen koparılmıştı. 3.5 yıldır elektriğe zam yapılmadığını, santrallerin elektrik üretimi için kullandığı doğalgazın fiyatının son bir buçuk yılda yüzde 60 oranında arttığını dillendiren şirketler, bu eylemi gerçekleştirmişti. Şirketlerin ‘cüreti’ binlerce işçi ve emekçinin alması gereken elektrik hizmetini gasp ettirirken devlet zammı vermişti.

Şimdi ihanetçi sendika bürokratları direnişlere “maceracılık” söylemiyle saldırıya da gerçek ortada. Direnişlerin meşruluğuna yaslanarak şalter indirilip üretim durdurulmadıkça kazanımı olmuyor.

Greif Direnişi bize bu meşruluğun ancak tabandan işçi iradesinin harekete geçirilmesiyle güvence altına alınacağını bir kez daha gösterdi. Yatağan'da eksik olan tek başına ufuksuzluk değil, maceracılık söyleminin karşısında üretimden gelen gücü kullanma iddiasını pratiğe geçirmekten geri duran işçi iradesiydi. Bu iradenin kendini örgütleyebileceği kanalları olmadığı için öncü çıkışlar maceracılık yaftasıyla baskı altına alınabildi. Özelleştirmeye karşı mücadeleyi gerçekdışı gören alt kademe sendika bürokratları öte yandan

“kamulaştırma” gibi iddialı söylemleri dile getirmekten kaçınıyorlar. Lakin bugün direnişi satarken açığa çıkan gerçek yüzleri, bu talebi hayata geçirecek mücadele yol ve yöntemlerini uygulamayacaklarını kanıtlamış oluyor. Ve işçiler bu deneyimleri biriktiriyor. Yok sayılan, unutturulan nice deneyim ihanetlere karşı gerçek taleplerin kazanılması mücadelesine ışık tutuyor. Bunun için yukarıda sıralanan birkaç örnek bile ‘maceracılar’ savaşı açan bürokratların asıl korkusunun fiili-meşru mücadele olduğu açıktır.

Maceraperestler destan yazmaya devam ediyor !

Burada Nazım Hikmet’in bir şiirine vurgu yapmak istiyoruz. Nazım Usta, destanında sadece yaratan sınıfın maceraları olduğunu betimler. Ve işçi sınıfının tarihinin yengi ve yenilgilerle dolu maceraların öz deneyimiyle sürdürdüğünü anlatır. Hainin iğvasına uyup, sancaklarını elden yere düşürenlerin bir şafak vakti karanlığın kenarından ağır ellerini toprağa basıp doğrulduklarını anlatır. “Asırda onlar yendi, onlar yenildi” der ve ekler Nazım Usta: “Çok sözler edildi onlara dair ve onlar için: Zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur denildi.”

Yani bürokratların sığındığı maceracılar bundan on yıllar önce tarif edildi. Ve evet işçi sınıfı içinde kölelik düzenine başkaldıracak kadar ‘maceraperest’ olanlar hep çıkacaktır. Yenilseler de yeniden kavgaya girecekler. Biz, sınıf savaşı tarihinin bilinciyle, ÇELMER’den, Maltepe Belediyesi’nden, Greif’ten ve Yatağan’dan ve de nice sınıf mevzisinden öğrendiklerimizle bunu yinelemeye devam edeceğiz.

Yatağan direnişinin özeti

Sendikacıların, direnişin bitişini kazanım olarak sunması örgütlü bir tepkiye konu olmasa da işçilerin verdikleri tepki konuşmalar boyunca kendini gösterdi.

Yatağan'da ayları geride bırakıp işyerini terk etmeme eylemine dönen direniş birinci haftasını doldurmadan kısmi kazanımların kabulüyle 6 Aralık'ta bitirildi. Fakat Elsan'ın verdiği sözler hala ucu açık noktalar barındırıyor. Uzlaşma mutabakatında "taşeron işçilerin sözleşmeleri bittikten sonra kadroya alınmaları" konusu işçilerin önüne sürülüyor, ancak o zaman geldiğinde şirketin işten çıkarmaları gündeme getirmeyeceğinin güvencesi bulunmuyor.

Direniş, ileri taşınmaktansa "ne kurtarırsak kâr" mantığı üzerinden, şirket için makul taleplerin kabulüyle bitirildi. 446 gündür korunan direniş iradesi mücadeleciler ufkun eksikliği ile dağıtıldı. Fakat bu durum karşısında hakim olansa memnuniyet. İşçiler "daha fazlasının olmayacağına" ikna edildi, özelleştirmenin iptali talebini sürdürmenin "maceracılık" olarak görülmesi sağlandı, kazanmayı sağlayacak her türlü eylem hali "yasadışı" ilan edildi. İşyerini terk etmeme eylemi de işçileri işyerine kilitlemekten öteye geçmezken, şirketin gelmediği her gün işçilerin moralini dağıtan bir pasifize ortam yarattı.

'Onlar'a rağmen kazanma çabası

Direnişin uzlaşma ile bitirilmesinden biraz önce görüştüğümüz bir maden işçisi direnişçilerin çoğuna hakim olan ama aşamadıkları bentleri işaret ediyordu.

"446 günlük direnişin sonucunda işçi sınıfının zafer kazanacağı, daha farklı bir sonuç bekliyorduk" diyen Değer isimli bir maden işçisi, sözlerine "ama" diye devam ederek bu aşamada işçilerin örgütlü gücüyle hakların korunmasına çabuk büküldü. Gerçekte buradaki her kazanımın Türkiye işçi sınıfının kazanımı olacağını söylerken, böyle bir zaferle sendika ağalarının da aşılabileceğini vurguladı. Değer, bu olursa "Onlara rağmen başarmış olacağız" diyerek yöneticilerin tutumunu teşhir ederken şunları ifade etti: "Biz inanıyoruz ki direnmeden hiçbir şey elde edilmez. Nerede olursa olsun haksızlığa karşı değilseniz haklarınızla beraber onurunuzu da kaybedersiniz. Daha onurlu, daha mücadeleciler direnmeyi, ne olursa olsun vazgeçmemeyi öneriyoruz."

İşçiler kazanım olarak görüyor

İşçiler başta genel merkez yöneticilerinin Yatağan'ı tecrit edip yok sayan tutumu ve alt kademedeki yöneticilerini daha ileri çıkmaktan geri tutan yasal mücadele yönteminin aşılamayacağı nedeniyle mevcut durumu kazanım olarak görüyor. Keza taşeronluğun kaldırılması, "iş güvencesi" vaadi ve sermaye devletinin "4C iyileştirmesi" gibi adımları da direnişin kazanımı olarak gördüğü detaylar oldu. Elsan da yeni TİS'i üç yıllık olarak yapmayı uzlaşmaya ekleyerek sermayenin önemli gördüğü uzun sözleşmeyi baştan hayata geçirmiş oldu.

5 Aralık'taki genel işçi toplantısının ardından şirket yönetimiyle buluşan sendika yöneticileri uzlaşmayı

açıkladı. Özelleştirmeyi kabul etmemek üzerinden başlayan direniş, gelinen yerde esas olarak "iş güvencesi" vaadi karşısında bitirildi. 6 Aralık sabahı final açıklaması yapıldı. Sabah 08.00'de işçilerin büyük çoğunluğu toplanırken direniş çadırı önünde ilk açıklamayı Tes-İş Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik yaptı. "İçimiz buruk" diyerek söze başlayan Erçelik, direniş sonucu varılan anlaşmayı olumladı.

Ellerinden geleni yaptıklarını iddia eden Erçelik, aylar süren direnişin önemine vurgu yaptı. Erçelik, konuşmasını "Valilik, Kaymakamlık, Emniyet ve Jandarma'ya anlayış ve desteği için teşekkür" ederek sona erdirdi.

"Kolay teslim oldunuz"

Erçelik'in konuşması sırasında enerji ve maden işçilerinden ilk tepki geldi. Bir işçi "Kolay teslim oldunuz" diyerek Erçelik'in sözünü kesti. Yatağan işçisi, direnişin başlangıç noktasındaki talepten çıkılmasını eleştirdi. "Ölmek var dönmek yok!" sloganını hatırlatarak talebin geri çekilmesi ve şirket için çalışılacak olmasını eleştirdi. Türk-İş Genel Merkezi ve şube yönetimlerinin direniş ileri çıkarmadığını söyledi. İşçinin şube yönetimini protesto etmesine müdahale edilmeye çalışıldı ve alandan çıkarılmak istendi. Sendika yönetimine yönelik eleştirilere başka işçiler de destek verdi.

Girgin'den "maceracı direniş" iddiası

Daha sonra Süleyman Girgin söz aldı. Yangına su taşıyan karınca hikayesiyle "safımız belli" diyen Girgin, kamulaştırma taleplerinin olacağını iddia etti. Girgin de direnişin bitirilmesini gerekçelendirmek için sözlerine "işçi iradesi"ne dayandıkları savunusuyla devam etti. "İşçi iradesiyle duracağımız yeri bildik" diyen Girgin, "özelleştirmenin son bulması" eksenindeki mücadeleyi 'maceracı' olarak nitelendirdi.

"İşçileri maceraya sürükleyerek başarılı olamayız" diyen Girgin, "Direniş için yapılacak başka bir şey var mıydı?" sorusunu sordu. Girgin sorusuna bir işçi "Evet, vardı" yanıtını verdi.

Girgin, bu tepki karşısında "adına zafer demeye dilim varmıyor" diyerek sözde özeleştiriyi yaptı. Bu sırada da bir işçinin tepki gösterdiği görüldü. İşçiler özellikle direnişin başından beri yanında olan gençliğin katılımını uzun süre alkışladı. Sendika yöneticilerinin konuşmalarına alkışlar çok sınırlı kalırken sadece bu dayanışma selamına verilen karşılık işçilerin dayanışmaya gösterdiği önemi ifade ediyordu.

Sendikacıların, direnişin bitişini kazanım olarak sunması örgütlü bir tepkiye konu olmasa da işçilerin verdikleri tepki konuşmalar boyunca kendini gösterdi. İşçilerin mevcut durumdan bir rahatsızlık duydukları gözlemlendi. Konuşmaların ardından direniş sonlandırılarak işçiler işbaşı yapmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Yatağan

TEKEL'den Yatağan'a

4C köleliği

'Neden cop, gaz yedik, ne için mücadele ettik'

Tes-İş ve Maden-İş şube yöneticilerinin 6 Aralık'ta direnişin bitirildiğine dair yaptığı açıklamaların ardından gazetemize konuşan işçilerden biri şube başkanlarının açıklamalarına atfen "Milas'ta 'Yatağan bizim namusumuzdur' diyen Türk-İş Başkanı hakkında bir şeyler konuşulması gerekiyordu" dedi.

Yatağanlı direnişçilerinden enerji işçisi **Kadir Balta** varılan anlaşmaya tepki gösteren işçilerden. "Savaş kazanmış cephe komutanı gibi konuşuyorlar" diyerek sendikacıların sabahki açıklamalarını eleştiren Balta, 450 günden beri ne için direnildiğine dikkat çekti. Balta, "Neden Soda Dağı'na çıktık, neden cop, gaz yedik, ne için mücadele ettik" sorularını sorarak şirketle anlaşma yapılmasını eleştirdi. Balta direnişin bitirilmesine ilişkin şunları vurguladı: "Çok güzel satmışlar. Hayırlı olsun! Bunların iktidarı 'hayırlı olsun'. Ne mücadelesi verdiler, hiçbir mücadeleyi vermediler. Dostlar alışverişte görsün diye böyle bir mücadele verdiler. Ben bunları protesto ediyorum, bunların sendikacılığını tanımıyorum. Mücadeleye başlandıysa sonuna kadar götürürsün. 450 gün neyin mücadelesini verdik. Eylemler gösteriş oldu."

"Sendikacılara karşı mücadeleyi başlatmak gerekiyor"

Enerji işçisi konuşmasına şu sözlerle devam etti: "Genel merkezler nerede? Türk-İş nerede? Bu işçi sınıfı nerede? Hani Gezi Direnişi olacaktı burası? Yatağan halkı nerede? Diğer tüm örgütlerle bağları kopardılar. Biz bize, işçiler direnişi ancak buraya kadar götürdüler. Patronla görüşüp her şeyi hesapladılar, ömür boyu sendikacılıkları sürsün diye anlaşma yaptılar. Bunlar ömür boyu sendikacı. Özel sektörün sendikacıları bunlar. Yarın Soma'da olduğu gibi katliamlar olduğu zaman göreceğimize onları. Ben bunları protesto ediyorum, hiçbirini kabul etmiyorum. Kimse bunları alkışlamasın. Burada yeniden bir mücadele başlatacağım. İlk önce sendikacılara karşı mücadeleyi işçi sınıfı olarak başlatmak gerekiyor. Bunlar, genel merkez, Türk-İş sendikacılık yapmadı. Yeniden DİSK'i, Türk-İş'i Hak-İş'i biraraya gelecek, işçi sınıfının talepleri neyse tek tek alıp mücadele edecek. 'Vatan cephesi' böyle savunulurdu. 'Ben hak aldım, patronla görüştim, haklarınızı daha iyi aldım.' demekle olmuyor. Ben 26 yıl burada hizmet ettim. Benim oğlum ölmüş. Şimdi başımı kaldırıp nasıl işyerine gideyim.

Neyin alkışını yaptılar ben anlamadım. Bu sendikacılığı, işçiliği öğretselerdi işçilerin çoğu 4C'ye gitmezdi. Neden benim işyerim satılıyor? Sonra buraya çıkıp nutuk atıyorlar."

Kızıl Bayrak / Yatağan

Sermaye iktidarının sömürü ve kölelik uygulamalarında geliştirdiği ara formüllerden 4C statüsü Yatağan işçilerinin de direnişini kırmak için öne sürüldü. Bir parça iyileştirmelerle revize edilen '4C' teklifiyle özelleştirmeye karşı direniş kırıldı.

Kamuya ait kuruluşlarda taşeron köleliği derinleştirilip yaygınlaştırılırken özelleştirmelerin ardından, işçileri bölmek ve sıtmaya razı etmek için 4C devreye sokuluyor. Yatağan enerji ve maden işçilerine destek vermeye gelen, kendi direniş ve 4C köleliği deneyimini aktaran Nevzat Polat en önemli şeyin mücadele etmek olduğunu ifade ediyordu. Polat'ın anlattıkları TEKEL'den Yatağan'a 4C köleliğine ayna tutuyor.

TEKEL'in Antep'teki içki fabrikasında çalışırken üretimin durdurulmasıyla mücadelenin parçası olan Nevzat Polat, daha o günlerde sendika bürokratlarının gericiğiyle nasıl tanıştıklarını vurguluyor. TEKEL'de kapatma kararıyla üretim kesilse de işçiler işten çıkarılmamıştı. Maaş ödemeleri devam eden işçilerse çalışmadan maaş almanın özelleştirmeyi gerekçelendireceğini ifade ederek fiili üretime devam etme ve fabrikayı terk etmeme eylemine başlamıştı. Öz iradeleriyle karar alan işçilerin karşısına sendika bürokratları çıkmış ve "üretim için izin olmadığı" ifade edilmişti. İşçiler ise karşılıklarına çıkan bürokratlara rağmen eylemi sürdürmüştü. TEKEL ihanetçisi Tek-Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel eylemi kırmak için gelmiş, şube, bölge, merkez yönetimlerinden bağımsız eylem kararı alınmayacağını savunmuştu. İlk gün işçilerle, ikinci gün sendikada kalan Türkel, üçüncü gün otele yerleşip bir hafta ikna turlarını sürdürmüştü, 12. günde işçilerin eylemini sanki kendi kararları gibi açıklayarak öncü rolüne soyunmuştu.

4C köleliği ölüme sürüklüyor

TEKEL direnişçisi Polat bu ilk deneyimle Ankara'ya geldiklerinde diğer işçilere bunu anlatarak uyardığını ifade ediyor. Bürokratlara güven olmayacağına dair bu tecrübenin ardından 78 günlük Ankara direnişinde mücadelenin sürdüğü fakat işçilerin aşamadıkları bürokrasi karşısında durumu kabullenerek "şartları iyileştirilen" 4C'yi kabul ettiklerini anlatıyor. 4C statüsünde direnişin basıncıyla yeni düzenlemelere gidilmişti.

İyileştirilmesine rağmen 4C statüsü ücretli köleliğin esnek üretim formülü olarak zaten en ağır şartları ifade ediyordu. 10 ay çalışma, 22 gün izin, ücretlerin iyileştirilmesi gibi son halini alan 4C, işsizlik karşısında "karşılıklı taviz" olarak sunuldu. Tek Gıda-İş bürokratları ve direniş iradesi kırılmış işçilerin ağırlığı ile çadırlar kaldırılarak TEKEL işçisi için 4C köleliği dönemi başladı. Polat, 4C statüsünde çalışanları "Türkiye'nin zencisi" diye tanımlıyor. Devlet eliyle hayata geçirilen bu kölelik statüsünün sonuçları TEKEL işçileriyle yeterince açık hale geldi. 4C'nin ne menem bir statü olduğu, şimdiye kadar 15 TEKEL işçisinin intiharı ile daha iyi özetlenebilir. Bu süreçte, ücreti tırpanlanan TEKEL işçilerinden birçoğunun hayatı paramparça oldu. Sendikalı olarak çalıştıkları fabrikalarda üretimde birbirleriyle bağları güçlü olan işçiler, sadece ili seçebildikleri, birbirlerinden ayrılarak dağıtıldıkları kamu işletmelerinde baskıya dayanamadı. Bu tahribat bile 4C'nin anlamına işaret ediyor.

Gönüllü 4C köleliği

TEKEL'in ardından özelleştirme saldırısına devam eden sermaye hükümeti, mücadeleyi seçen Yatağan işçilerini de dağıtmak için aynı yola başvurdu. Birçok özelleştirme saldırısında basit protestoları aşmayan tepkileri bertaraf eden AKP, Yatağan işçilerinin yılı deviren kararlı direnişine karşısında bir adım atmamak zorunda kaldığını fark ederek 4C kozunu masaya sürdü. Bakanlar Kurulu kararıyla aynen TEKEL direniş sürecinde olduğu gibi statüde belli iyileştirmeler yapan AKP böylece işçilere kısa süreli de olsa kabul edebilecekleri bir teklif sundu. İyileştirmelerle göz boyayan AKP, özelleştirmenin iptali için yola çıkan işçileri bu planına ikna etti.

Sendikal bürokrasinin özelleştirme saldırısı karşısındaki pasifliğinin yarın özel şirketin saldırıları karşısında da süreceğini bilen işçiler kamuda düşük ücretler ve kısmi iş güvencesi altında çalışma karşılığında bu mevcut durumlarından vazgeçtiler.

Fakat TEKEL örneğinin gösterdiği gibi gönüllü 4C'ye geçiş, kurtuluş değil prangaların sıkılmasıdır. Ve dün TEKEL işçilerinin yaşadığı tahribat yarın Yatağanlı enerji ve maden işçilerini de beklemektedir.

Kızıl Bayrak / Yatağan

Asıl sorumlulara ceza yok

Ankara'da OSTİM Organize Sanayi Bölgesi'nde 3 Şubat 2011'de 20 işçinin yaşamını yitirdiği işçi katliamıyla ilgili davaya 9 Aralık'ta Ankara 10. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmayla devam edildi.

Davada, katliamın asıl sorumluları ve patlamanın meydana geldiği Özkanlar ve Metsan patronları, OSTİM OSB ve İVEDİK OSB yönetimleri, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı-EPDK-Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı / İş Teftiş Kurulu Başkanlığı, Büyükşehir Belediyesi-Yenimahalle Belediyesi yetkililerine dokunulmadı.

Esas hakkındaki mütalaasını açıklayan Cumhuriyet Savcısı Erdinç Hakan Özdebakoğlu, davada "sanık" sıfatıyla yargılanan 19 kişiden 5'inin "bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümü ve yaralanmasına sebebiyet verme" suçundan ayrı ayrı 5 yıl 4 aydan 45 yıla kadar hapisle cezalandırılmasını istedi. Kasım Ersoy, Burhan Koç, Bahadır Esendik, Ali Bayındır ve Tuncay Karabeni'nin tutuklanmasına da karar verilmesini talep etti.

Düzen yargısı ayrıca, diğer sanıkların "tehlikeli maddeleri izinsiz olarak bulundurma veya el değiştirme" suçundan beraatlerini istedi.

Aileler: Tüm sorumlular yargılsın

Patlamada hayatını kaybeden işçilerin yakınları, duruşma öncesinde Ankara Adliyesi önünde toplanarak "OSTİM'i / İVEDİK'i unutmadık, unutturmayacağız" yazılı pankart açtı.

İşçi katliamında hayatını kaybeden Dursun Kavak'ın ablası Sibel Kavak, aileler adına yaptığı basın açıklamasında, "3 Şubat 2011'den beri acımızla, kederimizle, öfkemizle adalet mücadelemizi bir başımıza dostlarımızla sürdürmeye devam ediyoruz" dedi.

Kavak, OSTİM OSB ve İVEDİK OSB Yönetimleri, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı-EPDK-Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı / İş Teftiş Kurulu Başkanlığı, Büyükşehir Belediyesi-Yenimahalle Belediyesi yetkililerinin de hesap vermeleri gerektiğini belirtti.

Davaya ilişkin taleplerini sıralayan Kavak, tüm sorumluların yargılanması gerektiğini vurguladı.

"Ölen de yargılanan da işçi oluyor"

İş cinayetlerinde yakınlarını kaybetmiş Adalet Arayan İşçi Aileleri, iş cinayetlerine karşı gerçekleştirdikleri 'Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin 36.'sını 7 Aralık'ta yaptılar. Aileler, davaların seyri hakkında bilgi vererek cezasızlık politikasının sürdüğüne dikkat çektiler.

Taksim Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylem, Van depremi sırasında Bayram Otel'de hayatını yitiren gazeteci Cem Emir'in kardeşi **Sinem Emir**'in basın açıklamasını okuması ile başladı.

Emir, sorumluların yargılanması için sürdürdükleri mücadelenin devam ettiğini belirterek, Kasım ayında görülen iş cinayeti davalarındaki gelişmeleri aktardı.

Emir, 25 Aralık'ta BEDAŞ-Erkan Keleş davasının 4. duruşması, 24 Aralık'ta Yargıtay sonrası ilk duruşması görülecek olan Van/Bayram Otel davasının olduğu bilgisini verdi.

Açıklamanın ardından ailelere sorular yönelterek eylemde sunuculuk yapan İMC TV çalışanlarından gazeteci **Soner Şimşek**'e söz bırakıldı.

Sermaye ve kamu yöneticileri korunuyor

Şimşek, ilk olarak Eren Eroğlu'nun babası Erdinç Eroğlu'na görüşlerini sordu. **Erdinç Eroğlu**, sorumluların yargılanması ve adalet arayışlarında savcı, bilirkişi raporu ve devlet idarecilerinin rolünün kritik bir önem taşıdığını belirtti. Eroğlu, sadece kendi oğlunun değil diğer iş cinayeti davalarında yargılama aşamasının herhangi bir kademesi sayesinde muhakkak kamu yöneticilerinin yargılanmasının önüne geçildiğini belirtti.

Cezasızlık sürüyor

Ailelerin avukatlığını yapan Erbay Yucak, Soma davasında iddianamenin kabul edilmesine TÜBİTAK raporu olmadığı için itiraz ettiklerini ve mahkemenin

bunu kabul ederek iddianameyi savcıya geri gönderdiğini belirtti. Ayrıca Ege Linyit Müessese Müdürü hakkında yargılama başlamadan takipsizlik kararı verildiğine, Soma Holding sahibi Alp Gürkan'ın ise bu dönem yönetim kurulu başkanı olmadığı için hakkında takipsizlik kararı verildiğine dikkat çekerek cezasızlık politikasının sürdüğünü belirtti.

"Ölen de yargılanan da işçi oluyor"

Gazeteci Şimşek, **Sinem Emir**'e de söz vererek görüşlerini sordu. Emir, abisinin davasında Van Valisi ve AFAD yetkililerinin yargılanmadığını belirterek sözlerine başladı. Davayı temyiz ettiklerini ve Yargıtay'ın da otel sahibine verilen 11 yıllık cezayı az bularak itirazlarını kabul ettiğini ifade etti. Emir, müfettişlerin dahi raporlarında kusurlu gösterdiği kamu yöneticileri için İçişleri Bakanlığı ve Başbakanlık'ın soruşturma izni vermediğini söyledi. Emir, devletin kendi memurunu ve sermayeyi koruduğunu, ölenin de yargılananın da işçi olduğunu dile getirdi.

Ölenlerin hakları savunulmuyor

Son olarak ailelerden, BEDAŞ'ta çalışırken hayatını kaybeden Erkan Keleş'in abisi **Mustafa Keleş**'e söz verildi. Keleş, davanın 3 yıl sonra açıldığını belirterek 4. yılına girilmesine rağmen taşeron yetkililerinden halen ifade alınmadığına dikkat çekti.

Eylemin bitiminde söz alan Avukat Erbay Yucak, Arka Sıradakiler dizisi setinde hayatını kaybeden Selin Erdem davasını hatırlatarak, Çalışma Bakanlığının iş kazası dediği cinayete, mahkeme savcısının 4 günde iddianame düzenleyerek trafik kazası gösterdiğine vurgu yaptı. Yucak, nedenini ise setin sahibinin tanınmış oyuncularından Hamdi Alkan olmasına bağladı.

Çelik yine işçiyi suçladı

HDP, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik hakkında gensoru önergesi verdi. Grup Başkanvekilleri Pervin Buldan ve İdris Baluken tarafından verilen gensoru önergesinde, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda politika üretmesi gereken Çalışma Bakanlığı'nın 'vurdumduymaz bir tavır sergilediği' belirtilerek şu söylendi: "Soma ve Ermenek'te işçi sağlığı ve can güvenliğinin tamamen gözardı edildiği gözler önüne serilmiştir. Emekçisine ölümü reva gören bu siyasal ve etik anlayışın, toplumsal adalet açısından ne denli sakıncalı olduğu gerçeği yaşadığımız bu facialarla bir kez daha ortaya çıkmıştır."

Yapılması gerekenleri yapmış (!)

Gensoru önergesinin meclis gündemine alınması AKP'li milletvekillerinin oylarıyla reddedildi. Kendisi ile ilgili eleştirilere yanıt veren Çalışma Bakanı Faruk Çelik ise 'vurdumduymazlık' olmadığını, konu ile ilgili gereken her şeyi yaptıklarını iddia etti. Çelik şöyle konuştu:

"Mevzuat açısından vurdumduymazlık oldu mu, yoksa yapılması gerekenleri yaptık mı? Mevzuat açısından İLO 150, 161, 187, 176 sözleşmeleri bizim hükümetlerimiz döneminde onaylandı. 91 yıllık cumhuriyet tarihi boyunca ilk kez iş sağlığı yasasını yaptık. Yasa çıkarmakla kalmadık 36 yönetmelik yayınladık. Türkiye'de olmayan 83 bin iş güvenliği uzmanı sertifikalandırıldı. Farkındalık için 33 ilde iş sağlığı güvenliği eğitimleri yapıldı. İş sağlığı güvenliği mevzuatımızı yürürlüğe koyduk. İş sağlığı düzenlemesi AB mevzuatı çerçevesinde yapıldı. AB ilerleme raporlarında, mevzuat açısından en ufak tenkit yapılmamıştır. AB direktifi üst normlardır. Çok detaylıdır. İLO ise genel normlardır. AB ile ilgili yapılan düzenleme İLO'yu da kapsama aldığı için diğer düzenlemelerin bir anlamı da kalmamaktadır. Demek ki mevzuat açısından bir sıkıntı yok. Bu konuda ilgili köklü çalışmaları bizim dönemimizde yaptık. Yaşam odasına ilişkin AB ve İLO normlarında düzenleme yok. 'Denetimler yapılmıyor' haksız bir değerlendirmedir. 2010'dan beri yer altında her kömür ocağı en az iki

defa teftiş ediliyor. 12 yıl içerisinde 252 bin teftiş yapıldı. 130 trilyon lira ceza uygulanmıştır. 12 yılda 4 bin 26 durdurma kararı verildi. 2014'te toplam 968 teftiş yapıldı. 493'üne idari cezası, 202 maden ocağına durdurma cezası uygulandı. 106'sı kömür madenleri. 2014 yılında 3 bin 123 inşaat teftişi yapıldı, 2 bin 230 iş yerine ceza yazıldı, 1803 inşaat durduruldu."

Suçu yine işçiyi attı

Sözlerinin devamında, iş güvenliği sorununun 'çok kazanma hırsı ve üretim zorlaması' nedeniyle yaşandığını itiraf eden Bakan Çelik, "işçinin duyarlı olması lazım" diyerek sorumluluğu işçinin omuzlarına yükledi. Kaçak ocakta katledilen işçi için "madenci diyemeyiz" ifadelerini kullanan Çelik, madenlerde taşeron uygulamasını kaldıracaklarını iddia etti. Çelik şunları ifade etti:

"Temel sorun iş güvenliği ile ilgili farkındalık sorunu var, güvenlik tüzüğü'nün uygulanmasının eksikliği, mevzuatının içselleştirilememesi, 'cezamı öderim yoluma giderim' anlayışı, çok kazanma hırsı ve üretim zorlamasıdır. Eğer kazanma hırsını öne alıyorsanız, üretim zorlamasını yapıyorsanız, tabi ki iş sağlığı güvenliği ikinci üçüncü sırada kalacaktır. İşverenlerimizin pozisyonu çok sıkıntılı. Tabi ki işçimizin de duyarlı olması lazım. Can güvenliğini hiçe sayan, 'Bana bir şey olmaz' anlayışında çalışma olmaz. Edirne'de ocak kapalı, işçi baba oğul ocağa giriyorlar ve üretim yapıyorlar. Müfettişlerimiz bir avuç dolusu da sigara buluyorlar. Metan parlaması meydana geliyor. Bu yaklaşım, sağlıklı bir yaklaşım değil. Biz yasada işçiyi çalışmama hakkını verdik; ama işçi çalışmaması gereken ocakta çalışıyorsa düşünmemiz gerekiyor. Kapalı mühürlü ocak. Ekmek parası eyvallah; ama mühürlü ocak. Pazar günü Zonguldak'ta işçimiz hayatını kaybetti, yine kaçak bir ocakta. Biz buna madenci diyemeyiz. Bu madencilik falan değil. Taşeronla ilgili düzenlemeyi çıkarttık. Söz verdiğimizizi yaptık. Bundan sonra taşeronda keyfilik yok. Nerede asıl iş, hizmet alımı var o netleşti. Madenlerde taşeron uygulamasını kaldırıyoruz."

İş cinayetleri sürüyor

Sermaye düzeni işçilerin kaniyle beslenmeyi sürdürüyor. Hemen her gün ülkenin farklı bir köşesinden iş cinayeti haberi geliyor.

Muğla

Muğla'nın Milas ilçesinde bulunan ve CHP'li eski milletvekili Favzi Topuz'a ait parke işletmesinde çalışan 32 yaşındaki Gürkan Kavdır, beton mikserini temizlediği sırada iş güvenliği önlemleri alınmadığı için dengesini kaybedince mikserin içine düştü. 9 Aralık günü gerçekleşen olayda ağır yaralanan Kavdır'ın arkadaşları durumu fark ederek makineyi durdurdu ve sağlık ekiplerine haber verdi. Ambulanla İzan Özel Hastanesi'ne kaldırılan Kavdır, hayatını kaybetti.

Zonguldak

Zonguldak'ın Kilimli ilçesine bağlı Çatalağzı Beldesi'nde bulunan Eren Holding'e ait limanda çalışan İbrahim Ş., 1 metre yükseklikteki platformdan denize düştü.

Çevredeki işçiler, arkadaşlarını yarım saat boyunca kurtarmaya çalıştı ancak bulamadı.

Bulunmasının ardından Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi'ne kaldırılan 52 yaşındaki işçi yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Gedik Beldesi Dağbaca Mevkii'nde bulunan ve ruhsatsız olduğu belirtilen maden ocağında, 29 yaşındaki Volkan Kurtoğlu ve arkadaşı Tolga B.'nin çalışmak için içeri girmesinden kısa bir süre sonra göçük yaşandı.

7 Aralık günü Saat 01.00 sularında meydana gelen göçükten Tolga B. son anda kurtulurken, Volkan Kurtoğlu göçük altında kaldı.

Olayın ardından madene gelen TTK tahlisiye ekibi Kurtoğlu'nun cesedini çıkardı.

Osmaniye

Amanos Dağları Yağmurdede mevkiinde bulunan Göktürk krom maden ocağında 7 Aralık günü göçük meydana geldi. İçeride bulunan iki işçi mahsur kaldı. Maden ocağında çalışan diğer işçilerin haber vermesi üzerine olay yerine sevk edilen kurtarma ekiplerinin yaptığı çalışmalar sonunda, ocağın giriş kısmında oluşan göçükte mahsur kalan işçilerden Cumali Kandaş'ın cesedine ulaşılrken, 25 yaşındaki Ahmet Bilgin adlı işçi yaralı kurtarıldı. Bilgin, sağlık ekipleri tarafından Osmaniye Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Adana

Adana'da Modern Evler Mahallesi'nde yağ fabrikasında çalışan Mehmet Tekin, 5 Aralık günü depodan çıkış yapan kepçenin altında kaldı.

56 yaşında 5 çocuk babası olduğu öğrenilen Tekin hayatını kaybetti.

Öte yandan, yağ fabrikasının iş cinayetlerinde sicilinin kabarık olduğu ortaya çıktı. Fabrikada daha önce meydana gelen iş cinayetlerinde 21 yaşındaki Emre Zorca ile 20 yaşındaki Süleyman Dünder'in hayatını kaybettiği belirtildi.

Ramsey'de sendikalı işçi kıyımı

Karabük'ün Safranbolu ilçesinde kurulu bulunan Ramsey -Gürmen'de, 5 Aralık günü, sendikalı işçilere yönelik kıyım karşı eylem yapıldı. Öz İplik-İş üyesi işçiler, fabrikanın karşısında toplanarak "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını haykırdı ve fabrikaya doğru yürüyüşe geçti.

Polis, yolu kapattıkları bahanesi ile işçilere saldırdı. İşçilerle polis arasında kısa süreli arbede yaşanırken işçiler öfkeli sloganlarını haykırmaya devam etti ve yolun karşısına geçti.

Eylemde söz alan Öz İplik-İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Recep Türkyılmaz, fabrikada aylardır sürdürdükleri sendikal mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini belirtti ve 13 işçinin daha işten çıkarıldığı bilgisini verdi.

Adana'dan tepki

İşten atma saldırısına karşı 6 Aralık'ta Öz İplik-İş Adana Şubesi yöneticileri ve üyelerinin, Optimum adlı AVM içinde bulunan Ramsey mağazası önünde basın açıklaması yapmak istemeleri AVM güvenliği tarafından engellendi. Bunun üzerine eylemcilerle AVM güvenliği arasında gerginlik yaşandı.

Sendika üyeleri Ramsey mağazası önüne gitmelerinin engellenmelerini protesto ederek açıklamayı AVM önünde gerçekleştirdiler. Öz İplik-İş Sendikası Adana Şube Başkanı Muzaffer Özbulut tarafından yapılan açıklamada Ramsey işçilerinin sendikaya üye oldukları için işten çıkartılmaları teşhir edildi. Özbulut, atılan işçilere destek olmak için Ramsey ürünlerini boykota çağırdı.

Remzi Kitabevi'ne işten atma protestosu

Remzi Kitabevi'nde çalışan bir emekçinin 10 ayın sonunda "deneme süresi doldu" denerek işten çıkarılması eylemle protesto edildi.

Mağaza Çalışanları Platformu, 8 Aralık'ta kitabevinin Rumeli şubesi önünde eylem gerçekleştirdi. Yakın bir noktada toplanarak Remzi Kitabevi önüne gelinmesinin ardından basın açıklamasını okuması için söz, işten atılan Behram Baransel'e verildi.

Baransel açıklamaya hemen hemen tüm mağazalarda benzer çalışma koşullarının olmasına dikkat çekerek başladı. Asgari düzeyle sınırlı ücret, sosyal hakların olmaması, yemek kartı gibi ücretlerin ödenmemesi, iş saatlerinin arttırılması örneklerine değindi. Tüm bu dayatmalara karşı örgütlenme

yolunu seçtiklerini ifade eden Baransel şunları söyledi: "Ben ve arkadaşlarım patron ve şefleri karşısında emeğimizi ve onurumuzu korumak için diğer işkollarındaki emekçilerin öz örgütlülüğü gibi kendi mücadele platformumuzu kurduk. Bu platform Mağaza Çalışanları Platformu'dur. Mağaza Çalışanları Platformu iftira, yıldırma ve işten atma gibi saldırılara cevap olmak, ortak direnç ve irademizin adıdır."

Baransel mücadele etmenin Remzi Kitabevi'ndeki yönetimin hakimiyetini kaybetmesine neden olduğuna dikkat çekerek örgütlenmeye çağrı yaptı.

Açıklamanın ardından ozalit sloganlar eşliğinde Remzi Kitabevi'nin camına asıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrek'te ücret gaspı

Zonguldak'ın Devrek ilçesinde devlete ait bir kız yurdu inşaatında çalışan 16 işçi, dört aydır maaşlarını alamadı. Ücretlerinin ödenmesi için kapı kapı gezdiklerini belirten işçilerden Yusuf Ziya Polat ve Mustafa Karaca 8 Aralık'ta yaptıkları açıklamada şunları söyledi:

"Biz Sivas'tan kız öğrenci yurdunun inşaatında soğuk demir işinde çalışmaya geldik. Kalıp işi yapan arkadaşlarımızın paraları ödendi ve onlar buradan gittiler ama sıra bize gelince hiçbir şekilde ödeme yapılmadı. 16 kişilik ekibimizden paralarını alamadıkları için perişan bir şekilde buradan gittiler. Kalfamız Necmettin Karakaya ana firmanın yetkilileri ile yaptığı telefon görüşmesi neticesinde karşı taraftan aldığı cevap, çalışmaya devam edin aksi takdirde gelir sizi oradan atarız size de hiçbir şey vermeyiz şeklinde tehdit aldığını bize ifade etti. Şimdi buradan devletin himayesi altında yürütülen bu inşaatta çalışan ve 4 aydan bu yana paralarını alamayan bizlere kim sahip çıkacak? Hani burası devletin kontrolü elindeydi şimdi neden bize sahip çıkılmıyor. İlçenin en büyük mülki idare amiri olan kaymakamlığa da konuyla ilgili dilekçemizi verdik lütfen zor durumda kalan bizlere birileri yardım etsin"

İşçi kıyımına tepki

Maltepe Üniversite Tıp Fakültesi Hastanesi'nde iki aydır baskı ve tehditlere rağmen örgütlenme faaliyeti yürüten sağlık işçileri, 6 Aralık'ta işten çıkarıldı. Hastane yönetimi işçi kıyımına, hastanede artık taşeron firmanın faaliyet göstereceği bahanesini sundu.

Bunun üzerine 94 işçi işbaşı yaptırılmazken işçiler, hastane önünde bekleyişe geçti. DİSK'e bağlı Devrimci Sağlık-İş Sendikası ile birlikte vardiya çıkışlarında eylem düzenlendi.

Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, 7 Aralık'ta da toplanarak gelişmeleri değerlendirdi. Sendika genel başkanı Arzu Çerkezoğlu, işçilere hastane yönetimi ile yapılan görüşmeler hakkında bilgi verdi.

Sokak Kültür'de toplantı yapan işçilere Maltepe Forumu da destek verdi.

İşçiler, 3. günde de hastanedeki direniş çadırında halay ve marşlarla direnişlerini sürdürdü.

Karabük'te gaspa tepki

Karabük'teki Yeşil Mahalle'de bulunan bir inşaata çalışan taşeron işçileri, 7 ay boyunca ücretlerinin gasp edildiğini söyleyerek 5 Aralık'ta inşaat önünde ateş yaktı. Bina önünde toplanan işçiler, ücret gaspına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Patron suçu taşeronu attı

İnşaat firmasının patronu ise asıl sorumlu olmasına rağmen suçu taşeron firmaya yüklemeye çalıştı. Ücret gaspını savunan patron, "Bu işçilerin mağduriyetinin benimle alakası yok" dedi.

Devrimci Gençlik Birliği 1. G

Toplumsal düzen, işçi sınıfı ve gençlik...

Devrimci temellerde bir gençlik örgütlenmesi kuruyoruz. “Düzene karşı devrim!” dediğimiz ölçüde, devrimi nasıl anlamlandırdığımızı, devrimden kastımızın ne olduğunu açıkça ortaya koyabilmeliyiz.

Bugün modern sınıf ilişkilerinin hakim olduğu, toplumun iki temel sınıfa bölündüğü kapitalist bir düzende yaşıyoruz. Bir tarafta üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olanlar; bu konumu üzerinden sömüren, ezen sınıf, yani burjuvazi. Diğer tarafta emeğiyle geçinenler, yaşamak için alınteri dökenler, yani işçi sınıfı... Toplumsal yaşamda ortaya çıkan tüm sorunlar bu sınıf karşıtlığı ve çelişkisi üzerinden şekillenmekte ve dolayısıyla çözümü de bu uzlaşmaz çelişkide düğümlenmektedir.

“Burjuva sınıfının varlığının ve egemenliğinin esas koşulu, sermayenin oluşması ve çoğalmasındır; sermayenin koşulu, ücretli emektir. Ücretli emek, bütünüyle, emekçiler arasındaki rekabete dayanır. Sanayinin, burjuvazinin elde olmayarak teşvik ettiği ilerleyişi, emekçilerin rekabetten ileri gelen yalıtılmışlıklarının yerine, birlikteliklerinden ileri gelen devrimci dayanışmalarını kor. Demek ki, modern sanayinin gelişmesi, burjuvazinin ayaklarının altından bizzat ürünleri ona dayanarak ürettiği ve mülk edindiği temeli çeker alır. Şu halde, burjuvazinin ürettiği, her şeyden önce, kendi mezar kazıcılarıdır. Kendisinin devrilmesi ve proletaryanın zaferi aynı ölçüde kaçınılmazdır.” (Komünist Manifesto)

Diğer sömürülen ve ezilen sınıflardan farklı olarak işçi sınıfı, kendi çıkarlarını tüm insanlığın çıkarları olarak genelleştirme özelliğine sahip olan yegâne sınıftır. İşçi sınıfının devrimci misyonu, sınıflı toplumların tarihsel akışı içinde nesnel bir temele sahiptir. Kapitalizm bir yandan üretim sürecini ve üretici güçleri muazzam ölçüde toplumsallaştırırken, üretim araçlarından kopmuş ve mülksüzleşmiş olan işçi sınıfının saflarını nicel olarak genişletmektedir. Öte yandan özel mülkiyete dayalı üretim ve mülkiyet ilişkilerini de katlanılmaz hale getirmektedir. Tam da bu nedenle, işçi sınıfı iktidara geldiğinde, kendisi özel mülkiyet sahibi bireylerden oluşan bir sınıf haline gelmeyecek, aksine mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirerek, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete tamamen son verecektir.

İşçi sınıfı, sınıflı toplumların ürünü olan tüm çelişkileri ve eşitsizlikleri ortadan kaldırabilecek tarihsel konuma ve imkâna sahip biricik sınıftır. Anlaşılacağı üzere, işçi sınıfının devrimci tarihsel misyonu, bizzat kapitalist gelişmenin kendisi tarafından hazırlanmaktadır. Kapitalist düzeni yıkabilecek tek sınıf üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetten arındırılmış sınıf olabilir ancak. Diğer bütün sınıflar üretim araçları ile şu veya bu biçimde bir ilişki

kurmakta, toplumsal ve tarihsel konumunu da bu ilişki belirlemektedir.

İşçi sınıfı ve toplumsal devrim

Sınıf karşıtlıkları temelinde sayısız çelişkiyi içerisinde barındıran kapitalist düzenin yıkılması kaçınılmaz ve tarihsel bir gerekliliktir. Bu gereklilik, biz gençliğin geleceğinin bu düzenin yıkılmasında olduğunu, bunun için de işçi sınıfının önderliğinde yürütülecek sınıf mücadelesinin bir parçası olmamız gerektiğini ortaya koymaktadır.

Peki, bu düzen nasıl yıkılır? Burjuva egemenliğinin temeli, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete, buna yaslanarak işçilerin, emekçilerin sömürsüne dayanmaktadır. Dünyadaki bütün bir zenginlik azgın sömürü düzeni üzerinden burjuvazinin elinde toplanmaktadır. Bu yüzden ki, “Düzene karşı devrim!”, işçi sınıfının öncülüğünde bu özel mülkiyet düzeninin yıkılması, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ile mümkün olacaktır.

DGB olarak işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin bir parçası olduğumuzu, gençliğin geleceğinin devrimde, yani işçi sınıfının safında mücadeleye atılmakta olduğunu söylüyoruz.

DGB, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır, dedik. Sadece öğrenci gençliği değil tüm bir gençliği örgütleme, devrimin öznesi yapma hedefindeyiz. Bunun yanında DGB, işçi sınıfının mücadelesinin üniversitelerdeki, liselerdeki, gençliğin yaşam alanlarındaki sesi olacaktır. İşçi eylemleriyle, direnişleriyle, işgalleriyle dayanışmanın ötesinde bunları kendi eylemi olarak ele alacaktır. Gençlik içerisinde sınıf bakışının, mücadelesinin temsilcisi olacaktır.

Bir dizi gençlik örgütlenmesinden bahsediyoruz. Bunlar politik platform olarak düzen içindeler diyoruz. Bunu, az önce söylediklerimiz üzerinden, düzen tahlilleri, devrimden anladıkları ve işçi sınıfıyla kurdukları (daha doğrusu kurmadıkları) bağ üzerinden söylüyoruz.

DGB’yi kurarak, gençlik hareketine sadece yeni bir örgüt kazandırıyor değiliz. Bu misyonumuzu görmemek, şimdikiye kadar ortaya koyduğumuz bakışımızı anlamamak, anlamına gelir. Bugün devrimci temellerde bir gençlik örgütlenmesi kurmak demek; aynı anlama gelmek üzere gençlik hareketini sınıf mücadelesiyle buluşturacak, bu bakışa ve pratiğe sahip bir örgütlenme kurmak demektir. Düzene karşı devrim iddiamız burada somutlanmaktadır.

Sonuç olarak DGB, toplumsal bir kategori olan gençliğin yaşadığı sosyal, kültürel, siyasal, akademik ve demokratik sorunların kaynağını kapitalist sistem olarak görür. Bu düzen aşılmadan, diğer tüm sorunlar gibi, gençliğin yaşadığı sorunların da kalıcı olarak çözülemeyeceğini bilir. Bu nedenle DGB anti-kapitalisttir ve “düzene karşı devrim” şiarı DGB’nin en temel şiarıdır.

Genel Kurulu tebliğlerinden...

Toplumsal sorunlar ve DGB

Çok yönlü bir bunalımın pençesinde kıvranan emperyalist-kapitalist düzen, toplumu ve doğayı sayısız sorunla kuşatmış bulunmaktadır. Emperyalist savaş ve barbarlık ile bunun tırmandırdığı militarizm, derinleşen servet-sefalet kutuplaşması, her geçen gün daha da büyüyen açlık, yoksulluk, işsizlik ile baskı ve şiddet politikaları toplumun geniş kesimlerini etkileyen başlıca sorunlardır.

Bunların yanı sıra günümüz toplumunda milyonlarca insan, milliyeti, cinsiyeti ve mezhebi nedeniyle ayrımcılığa maruz kalarak baskı görmektedir. Sermaye iktidarının gerici politikaları sonucu cinsiyet, ulusal ve mezhepsel ayrımlar üzerinden insanlar kamplaştırılmaktadır.

Ulusal sorun Türkiye coğrafyasında temelde Kürt halkının özgürlüğü sorunu olarak yaşanmaktadır. Düne kadar varlığı bile reddedilen Kürt halkı onyıllardır burjuva düzen tarafından baskı altında tutulmakta, inkar, imha ve asimilasyon politikalarına maruz kalmaktadır. Bu politikaları sonucu binlerce Kürt katledilmiş, zindanlara atılmış, milyonlarca yerini-yurdunu terketmek zorunda kalmış, Kürt kadınları ise her türlü şiddetin hedefi haline getirilmiştir. Sermaye iktidarının bu zorbalığına karşı Kürt emekçileri, kadını, erkeği ve genciyle ulusal özgürlük ve eşitlik için onyıllardır direnmektedir. Bu son derece haklı ve meşru mücadeleyi tasfiye etmek amacıyla gündeme getirilen “çözüm süreci” bir aldatmaca olmanın ötesine geçmemektedir. Bu sürece, kalekolların yapımı, ırkçı-faşist çeteler eliyle saldırılar, siyasi soykırıma dönen tutuklamalar ile devlet terörü ve katliamlar eşlik etmektedir.

Bu düzende kadın sorunu bir diğer önemli sorun alanıdır. Kadının tarihten gelen ezilmişliği ve baskılar kapitalizm zemini üzerinde yeni bir düzeyde varlığını sürdürürken, dinci iktidar döneminde ise yepyeni boyutlar kazanmıştır. Çocukluktan itibaren kadınların gelecekleri ve özgürlükleri ellerinden alınmakta; ailede, okulda, işyerinde ayrımcı uygulama ve baskılara maruz kalmaktadır. İşçi-emekçi kadınlar sömürüyü daha katmerli yaşamakta, aynı işi yaptığı halde daha az ücret almakta, krizlerde ise ilk onlar kapının önüne konulmaktadır.

Mezhepsel ayrımcılığı kışkırtma, Alevileri asimile etme ve ezme politikaları da, önemli sorun alanlarından bir diğeridir.

Sermaye iktidarı bu farklılıkları kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Ezilen ve sömürülen kesimleri kendi içinde bölerek birbirine karşı kışkırtmakta, bu sayede onların birleşik mücadelesinin önüne engeller dikerek, baskı ve sömürü düzenini sürdürmektedir.

Bunlara ek olarak, doğanın ve çevrenin talan edilmesi, canlıların doğal yaşamının tehlikeye atılarak dünyadaki ekolojik dengenin bozulması; kentlerde ulaşım, barınma, sağlık vb. hizmetlerin nitelsiz ve pahalı olması gibi sorunlar toplumun çok geniş kesimlerini etkilemektedir. Zira tüm bu alanlarda piyasa ilişkileri hüküm sürmekte, kapitalizm, her şeyi alınıp satılır bir metaya dönüştürmektedir. Karl Marks’ın deyişiyle, “gölgesini satamadığı ağacı kesen” emperyalist-kapitalizm, insanlığın geleceğini tehlikeye atmaktadır.

- DGB, yukarıda özetlediğimiz toplumsal sorunların kaynağını kapitalist sömürü düzeni olarak görür. Tarihsel-toplumsal kökenleri olan bu sorunların verili toplumsal düzen aşılmadan kalıcı bir çözüme kavuşamayacağını bilir.

- DGB gençliği tüm bu sorunlar üzerinden harekete geçirmeyi, mücadeleye çekmeyi ve örgütlemeyi hedefler. DGB’nin amacı tek tek sorunların sınırlı bir çözümü değil, gençliğin mücadelesini tüm bu sorunların kaynağı olan sermaye düzenine yöneltmek ve gençliğin birleşik devrimci mücadelesini örgütlemektir.

Bu doğrultuda, sermaye devletinin uyguladığı her türlü ayrımcılığın, ulusal baskının, kadına yönelik baskı ve şiddetin, mezhepsel asimilasyon politikalarının karşısında yer alır. Bu mücadeleyi, sermaye düzenine karşı devrim mücadelesine bağlar.

- DGB, doğanın ve çevrenin kapitalist tekellerin çıkarları uğruna yağmalanmasına karşı çıkar. Yaşanabilir bir dünya sorununu gelecek mücadelesinin bir parçası olarak görür ve bu alanda da gençliğin mücadelesini örgütlemeyi hedefler.

“Sokakta parçalayalım!”

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın bir kez daha gündeme getirilmesine ilişkin yazılı bir açıklama yaptı. Daha önce tepkiler nedeniyle geri çekilen yasa tasarısının sermayenin ve AKP'nin çıkarları gözetilerek yeniden şekillendirildiğini ve gündeme getirildiğini belirten DGB, yasa tasarısını sokakta yırtma çağrısı yaptı.

DGB'nin açıklaması şöyle:

“Sermaye devleti ve onun bugünkü uygulayıcısı AKP hükümeti, gençlik üzerindeki baskı ve sömürü politikalarını gün geçtikçe arttırmaya devam ediyor. Yıllardır YÖK'ün baskıcı politikalarından bahsederek YÖK'ü kapatma tartışmaları yapanlar geldiğimiz aşamada YÖK'ü olağanüstü yetkilerle donatmaya hazırlanıyorlar.

Geçtiğimiz senelerde yine YÖK yasa tasarısı gündeme gelmiş ve Bologna süreci kapsamında üniversitelerin mali özerkliğe kavuşarak öğrencileri müşterileştirme politikaları tartışılmıştı. Fakat o dönem yapılan eylemlilikler ve gençlik hareketinin yükselmekte olan mücadele potansiyeli bu yasanın

geçmesini engellemiştir.

Bugün, bu yasa bir kez daha biz gençliğin karşısına konulmuş durumda.

Yeni yasa tasarısı ile YÖK'ün etkisi daha da artırılmaya çalışılırken; öğrencilerin ya da eğitim emekçilerinin çıkarları için değil, sermayenin ve temsilcisi AKP'nin çıkarları için değişiklikler yapıldığı bu yasalarla bir kez daha gözler önüne seriliyor. 2011'de yapılan eylemler ve tepkiler üzerine geri çekilen katlamalı harç uygulaması 2014-2015 döneminde uygulamaya geçiriliyor. Erciyes Üniversitesi'nde hayata geçirilen bu uygulamadan yansıyanlar, rektörlerin bir üniversite değil, kâra dayalı şirket yönettiklerini de gözler önüne seriyor.

Öğrenci gençliği birer müşteri olarak gören, sisteme ses çıkaran öğrencileri okuldan atabilmek için yasalar geçiren AKP hükümetine karşı Haziran Direnişi kararlılığını kuşanma vaktidir. Gençlik kendisine yönelik saldırıları ancak ve ancak mücadele ederek, örgütlenerek parçalayabilir. ‘Parasız eğitimi biz

getirdik’ diyerek palavralar atanlar 3 yıldır almadıkları harcı şimdi katlayarak almaya çalışıyorlar. Gerici-baskıcı uygulamalar ve paralı eğitim saldırılarına karşı sokağa, eyleme, örgütlenmeye!”

Yasada neler var?

* Yeni yasa tasarısına göre YÖK mali denetimi eline alacak ve istediği zaman vakıf üniversitelerini kapatma hakkına sahip olacak.

* Vakıf üniversitelerinin mütevelli heyetini dahi YÖK belirleyecek, böylelikle vakıf üniversitelerini istediği gibi işletme hakkı YÖK'e verilecek.

* Kanun tasarısına göre daha önce kaldırılan üniversiteden atılma uygulaması tekrar getiriliyor. Tasarıda yer alan madde 27'ye göre; öğrenciler her dönem için kayıt yaptırıp yaptırmadığına bakılmaksızın;

Öğrenim süresi 2 yıl olan önlisans programları 4 yılda,

Öğrenim süresi 4 yıl olan lisans programları 7 yılda,

Öğrenim süresi 5 yıl olan lisans programlarını 8 yılda,

Öğrenim süresi 6 yıl olan lisans programlarını 9

yılda tamamlamak zorunda.

Bu süreler içerisinde diploma alamayan öğrenciler okuldan atılacak. Kanun tasarısıyla ayrıca hazırlık bölümlerine de sınırlama getiriliyor. Hazırlık okuyanlar, en fazla 2 yıl öğrenim görebilecek. 2 yıl içerisinde hazırlığı geçemeyen olursa, üniversiteyle ilişkisi kesilecek.

* Üniversiteden öğrenim süresi içerisinde mezun olamayan öğrencilere de ek olarak ceza sistemi getiriliyor. Buna göre 2, 4, 5 ve 6 yıllık lisans programından bu süreler sonunda mezun olamayan öğrencilerden, ilgili dönem için öngörülen katkı payı ya da öğrenim ücretinin yanı sıra hesaplanan kredi başına ödenecek katkı payı ve öğrenim ücreti; dersin alınacağı dönem için belirlenen kredi başına katkı payı ve öğrenim ücretinin yüzde 50 fazlasıyla hesaplanarak alınacak.

* Tüm bunların yanı sıra akademik unvan verme yetkisi de YÖK'e devrediliyor. Böylelikle kadrolaşmanın önü tamamen açılırken, üniversitelerde ilerici, devrimci akademisyenlerin önü kesilmeye çalışılıyor.

Ankara DLB toplandı

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), DGB 1. Genel Kurulu'nun ardından çalışmalarını değerlendirdiği toplantısını 6 Aralık'ta yaptı.

Toplantı Devrimci Gençlik Birliği'nin genel kurulu üzerine yapılan değerlendirmeye başladı. Ardından, DLB olarak Anlara'da merkezi yapılacak mezar anmasının planlaması yapıldı. Tasarımdaki aksaklıkları nedeniyle çıkarılmayan liseli bülteni Anka'nın çıkarılması gerektiği üzerine konuşuldu.

Eğitim çalışmaları sürdürülüyor

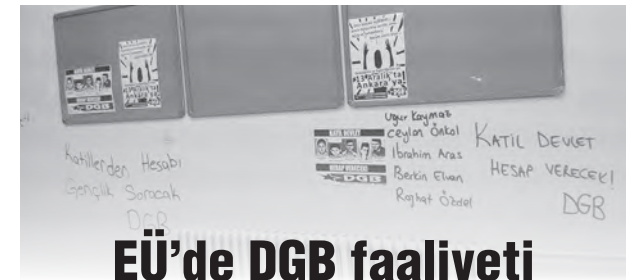
Ankara Dikmen'de eğitim çalışmalarını sürdüren

DLB'liler tartışmalarına Sosyalizmin Alfabeti kitabı üzerinden devam ettiler. Söyleşi kapitalizmin sosyalist açıdan tahlili ile başladı. Sosyalizm hakkında sorulan temel sorulara cevaplar verildi.

Erdal Eren selamlandı

Dikmen DLB tarafından Sokullu, Sinan ve Dikmen caddeleri, Ahmet Arif Parkı ile Sokullu Pazarı Erdal Eren'i selamlayan yazılımlarla donatıldı. Mamak'ta da gençliğin yoğun olarak kullandığı bölgelere ve Tuzluçayır Lisesi'nin içine “Erdal Eren yaşıyor, DLB savaşıyor!”, “Erdal Eren ölümsüzdür!”, “Yaşasın Devrimci Liseliler Birliği!” sloganları yazıldı.

[Liselilerin Sesi / Ankara](#)

EÜ'de DGB faaliyeti

DGB'liler, 13 Aralık'ta Ankara'daki bütçe mitinginin çağrısını Ege Üniversitesi'ne taşıdı. 13 Aralık mitingi için “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için Ankara'ya” şiarlı afişler kampüsün belirli noktalarına yapıldı. Yanı sıra Rojhat Özdel şahsında, katledilen çocukların resimlerinin olduğu, “Katil devlet hesap verecek” şiarlı afişler ve yazılımlar yapıldı.

Eğitimde gericiilik tahkim ediliyor

19. Milli Eğitim Şurası sona erdi. AKP bürokratlarının ve AKP'nin eğitim alanındaki tetikçisi Eğitim Bir-Sen'in temsilcilerinin oylarıyla alınan kararlar ibretlik bir tablo oluşturmaktadır. Şüphesiz ki alınan bu kararlarda AKP'nin gericiiliğinin yanı sıra, yaklaşmakta olan seçimin de büyük etkisi vardır. Şu ana kadar muhalefeti "dinsiz" ilan etmenin bir yolunu bulan hükümet, buna bir de "Osmanlı düşmanları", "Osmanlıcaya alerjisi olanlar" söylemini ekleyerek elini güçlendirmeye çalışmaktadır.

Şura kararlarına geçmeden önce şunu belirtmek gerekiyor: AKP'nin ucuz, popülist söylemlerinin karşılık bulduğu belirli bir toplumsal kesim vardır. Bu toplumsal kesim ne AKP tarafından yoktan yaratılmıştır ne de gökten zembille inmiştir. Bu kesimler daha önceki muktedirler tarafından uzun bir dönemde sistemli çabıyla yaratılmıştır. Toplumun ilerici kesimleri, aydın ve devrimcileri baskı altında tutulurken, cezaevlerine atılırken, işkencelerden geçirilirken ve katledilirken; ırkçı, gerici anlayışların her zaman desteklenmesi Türkiye'de her dönem muktedirinin şaşmaz politikası olmuştur. Devlete, ataya, millete ve dine bağlılık olarak kodlanabilecek olan bu gerici, mukaddesatçı "Ceddin deden, neslin baban" anlayışı ilmi ilmi örülmüş ve bu anlayışın topluma özenle sirayet etmesi sağlanmıştır. Bu gerici ideolojinin yaygınlaşmasında eğitim sistemi ve uygulamaları başat bir rol oynamıştır. Gerici müfredat ve uygulamalara paralel olarak ilerici öğrenci ve öğretmenlerin baskı altına alınması da ihmal edilmemiştir. Üstelik düşünce ve düşünmek, bütün toplumda olduğu gibi, okullarda da iyi karşılanmayan, sakıncalı ve polisiye bir durum olarak görülmüştür. Dini cemaatler ise her zaman en yüksek teşviki görmüş ve hükümette kim olursa olsun her dönem okullarda örgütlenmelerini çok rahat yapabilmişlerdir. Özenle oluşturulan bu gericiilik, bugün AKP'de cisim kazanmıştır. Geçmişin egemenlerinin bugünkü "gericiilik", "özgürlük", "basın özgürlüğü", "yolsuzluk", "aydın" vb. çırpınıları; emekçilerin, öğrencilerin, devrimcilerin ve aydınların baskılanması amacıyla yarattıkları bu gericiiliğin artık kendilerine de dönmüş olmasıyla ilgilidir. Bu da demektir ki, bu gericiilik yarın tekrar kendilerine hizmet etmeye başladığında sorun olmaktan çıkacaktır. Onlar için sorun olan gericiilik değil, gericiiliğin başkalarının kontrolüne geçmesidir. İşte, 19. Milli Eğitim Şurası'nda alınan kararlar AKP'de vücut bulan bu gericiiliğin tahkimine yönelik kararlardır. Şura'da alınan kararlar Eğitim Bir-Sen'le hükümet arasında şura öncesi yapılan görüşmelerde belirlenmiştir. Yani şurada alınan kararlar hükümetin eğitim politikasını yansıtmaktadır. Bu durumda "tavsiye" niteliği taşıyan bu kararlar bir bir gerçekleşecektir.

Şura'da ana sınıflarından itibaren din eğitiminin verilmeye başlanması, ilkököl 1., 2. ve 3. sınıflar için zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin, liseler için de seçmeli Osmanlıca (İma Hatip Liselerine zorunlu) dersinin getirilmesi, Anadolu otelcilik ve turizm liselerinde okutulan "alkollü içki ve kokteyl hazırlama" dersinin kaldırılması ve bu öğrencilerin içki servisi

yapılan yerlere staja gönderilmemesi gibi "tavsiye kararları" alındı.

Şura'da ana sınıfında dini eğitim, "değerler eğitimi" adı altında maskelenmiştir. Bu kararlara göre, çocuklara "dini ve milli masallar" aracılığıyla "Allah sevgisi", "Allah", "cennet" ve "cehennem" kavramları öğretilmektedir. Eğitim Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı Ali Yalçın, "Bizim önerimiz okul öncesinden itibaren Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin verilmesi şeklindeydi. Ancak komisyon kararı yazılırken okul öncesi için ifade 'değerler eğitimi' olarak yazıldı. Değerler eğitimi de zaten din ve ahlaki konulardır" diyerek kararın ne anlama geldiğini net bir şekilde ortaya koymuştur. Bunun yanında zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin ilkököl 1. sınıftan itibaren okutulmaya başlanması da şura kararları içinde yer almıştır. Hiçbir meşruiyeti olmayan bu karar, dersin "çoğulcu" bir anlayışla ele alınacağı belirtilerek meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Çoğulcu şura (!), Aleviliğin görüülmesini "gündem maddemiz" değildir diyerek reddetmiş ve tekçi zihniyetini bu şekilde ortaya koymuştur.

Otelcilik ve turizm liselerinde okutulan "alkollü içki ve kokteyl hazırlama" dersinin kaldırılması ise sözün bittiği yerdir. İçki üzerinde sürdürdüğü demagojiyle prim yapan hükümet, bu demagojiyi sonuna kadar sürdürme peşindedir. Bir kere bu kararın hiçbir temeli yoktur. Turistlere içki yasağı getirilemeyeceğine, turistlerin gittiği içkili mekanlar turizm gelir nedeniyle kapatılmayacağına ve bu okullardan mezun olan öğrenciler de daha çok buralarda istihdam edileceğine göre bu karar; popülist, dini duyguları istismara yönelik ortaya atılmış bir seçim yatırımdır ve temelsizdir.

Türkiye'de tarih dersi, toplumun tekçi, militarist, faşist, yayılcı bir mantığa göre dizayn edilmesine yönelik olarak okutulmuş ve gençlerin bu anlayışla yetişmelerine yönelik özel bir çaba gösterilmiştir. Türkiye'de tarih, hiçbir bilimsel değeri olmayan, tek

amacı egemenlerin ihtiyaçları doğrultusunda gericiiliği temellendirmek olan, veriye ihtiyaç duymayan, birtakım kahramanlık öyküleri, mitoslar, abartılar ve yalanlarla süslenen ve nihayetinde uydurulmuş hikâyelere dayanan bilim dışı bir kategoridir. Osmanlı tarihi, bu tarih eğitimi içinde; cet, ata, otoriteye koşulsuz itaat gibi geri özelliklerin yaratılmasında özenle kullanılmıştır. Durum bu olunca AKP liselerde Osmanlıca dersinin okutulmasını önererek oluşturulan bu temele oynamaktadır. Bu dersin okutulmasına karşı çıkanlar ise her halükarda "cet, ata tanımayan", "mukaddes değerlere yabancı", "Üç kıtaya hükmetmiş Osmanlı'ya alerjisi olan", "vatan haini", "tarihini bilmeyen" damgasını yemekten kurtulamayacaktır. "Tarihin" sık rastlanan bir ironisi olarak, bu gerici tarih anlayışını özene bezene yaratan eski muktedirler de bu suçlamalardan kurtulmayacaklardır. Osmanlıca tartışmaları, popülist, gerici AKP iktidarı için verimli bir alan, iyi bir seçim yatırımdır. AKP aynı zamanda "isteseler de istemeseler de bu ülkede Osmanlıca da öğrenilecek ve öğretilcek" gibi çıkışlar yaparak da "muhalefetin aksine Türk tarihine sahip çıkan" imajını yaratmaya çalışmaktadır.

Gelinen noktada eğitimde kadrolaşma, güvencesiz istihdam, özelleştirme ve piyasalaştırma saldırıları tam gaz devam etmektedir. Dershanelerin özel okula dönüştürülmesi, özel okullara bedava arsa tahsisi ve eğitim desteği adı altında kaynak transferi, kamu okullarının bir bölümünün ya da tamamının satılabileceğine yönelik çıkarılan yasalar özelleştirme yolunda atılan adımları göstermektedir. Milli Eğitim Temel Kanunu'yla silsile halinde kadrolaşmanın önünü açan hükümet, rotasyon uygulaması ve ardından gerçekleştirdiği müdür atamalarıyla da bunu hayata geçirmiştir. Stajyer öğretmenlere sözlü mülakat getirilmesi ve dershane öğretmenlerinden 6 yıl üst üste aynı dershane çalışanların (bulabilirlerse) mülakatla kadroya alınacak olması da bu kadrolaşmanın öğretmenlere kadar yayınladığını ortaya koymaktadır. Bunun yanında etüt uygulamaları ve ortaokullara getirilen seçmeli derslerle öğretmenlerin çalışma saatleri alabildiğine uzatılmıştır. Gittikçe büyüyen, sosyal ve ekonomik eşitsizliklerin ve olumsuz eğitim koşullarının bir ürünü olarak öğrenci niteliği gittikçe düşmekte ve sınıflar her geçen gün daha da kalabalıklaşmaktadır. Üstelik öğretmenin tahsildar, velinin de müşteri haline geldiği bir eğitim sistemi yaratılmıştır. Tüm bunlara karşın, AKP'nin ve yarıdakısı Eğitim Bir-Sen'in gerici şov arenasına dönüşen Şura'da, eğitime dair hiçbir sorun görülmemiştir.

Şura'daki gerici kararlara başından beri şerh koyan Eğitim Sen, bu tepkisini salonla sınırlı tutmuş ve bunu kitlesel bir tepkiye dönüştürmemiştir. Şura kararları, toplumda ve eğitim emekçileri içinde büyük tepkilere yol açmıştır. Önemli olan bu tepkileri birleştirecek ve hareket geçirecek mücadele olanaklarını yaratmaktır. Şura'da öne sürülen gerici kararlara karşı; bilimsel, laik, anadilinde, demokratik ve parasız eğitim hakkı için fiili-meşru birleşik bir mücadele hattı örülmelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Eğitimde tam gaz gericileşme

2 Aralık'ta AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın açılış konuşmasıyla başlayan ve 6 Aralık'ta sona eren 19. Milli Eğitim Şurası, dinci gerici AKP iktidarın eğitim alanını topyekûn gericileştirme hedeflerinin yeni ve en kapsamlı adımlarından biri oldu.

Gerici iktidarın, Eğitim Şurası'nda gündeme getirdiği yeni düzenlemeler ve eğitimin gericileştirilmesi adımları başlıklar halinde şöyle:

Zorunlu din dersi ilkokula kadar indi

Şuraya, anaokulu ve ilkokul 1, 2 ve 3'üncü sınıflara zorunlu din dersi verilmesi ve karma eğitimin sonlandırılması tartışmaları damga vurdu. Şuranın açılışında yaptığı konuşmada, "Anaokulu'ndan başlayarak yeni bir hayat tarzı" sunma hedefini dile getiren Erdoğan'ın bu sözleri şuranın gündemine "somut önerilerle" alındı.

Erdoğan, "Bizim bazı sıkıntılarımız var hâlâ. Bu sıkıntıları anaokulundan başlayarak bir hayat tarzı sunarak yeneceğiz" ifadelerini kullanarak dindar nesil yetiştirme hedefleri kapsamında gerici uygulamaların anaokuluna kadar ineceği mesajını vermişti.

Şura kapsamındaki 'Öğretim Programları ve Haftalık Ders Çizelgeleri' toplantısında ise din derslerinin okul öncesi ve ilkokul üçüncü sınıflarda da zorunlu olması önerileri gündeme geldi. Din eğitiminin anaokulundan başlaması reddedilirken, ilkokul birinci sınıftan itibaren din kültürü ve ahlak bilgisi dersinin zorunlu olması önerisi komisyondan geçti.

Yandaş sendika önerdi: Karma eğitim son bulsun

Şuraya damgasını vuran gündemlerden biri de "Karma eğitim tartışması" oldu. Şuraya katılan AKP yandaşı kontra sendika Eğitim-Bir-Sen, Erdoğan ve AKP'den bir adım daha ileri giderek karma eğitimin son bulması önerisini getirdi.

Yandaş sendika, komisyon için hazırladığı raporda kız ve erkek öğrencilerin aynı sınıfta ders aldığı karma eğitimin kaldırılması önerisinde bulundu. Bu öneri, "şuranın gündeminde olmadığı" gerekçesiyle reddedildi. Eğitim-Bir-Sen ise, karma eğitimin kaldırılması ısrarını sürdüreceğini açıkladı.

Osmanlı Türkçesi getirildi

Şurada, Osmanlı Türkçesi'nin liselerde seçmeli ders olarak okutulması kabul edilirken sendikal faaliyetlerin okul ve ders saati dışında yapılmasıyla 'Toplumsal Cinsiyet Eşitliği' dersinin zorunlu olması önerisinin reddi de yer aldı.

"İnsan hakkına" gerek görülmedi

Şurada, 4'üncü sınıfta 2 saat anlatılan insan hakları, yurttaşlık ve demokrasi dersinin kaldırılması, bu derslerin içeriklerinin sosyal bilgiler dersinde verilmesi önerildi.

Hafız olmak isteyen önü açık

Din eksenli gerici bir eğitim modelinin temelini atmaya çalışan AKP gerici şurada bir öneri daha sundu. İlkokuldan sonra Kuran kurslarında hafızlık eğitimi almak isteyen ortaokul öğrencilerine tanınan 1 yıllık muafiyet hakkı 2 yıla çıkarıldı ve ara verilen sürelerde öğrencilerin dışarıdan sınavlara girmesi karara bağlandı.

Okullarda baskı artacak

Şurada getirilen diğer bir öneri ise, öğrencileri fişleme ve baskı altına almaya yönelik adımlar oldu. Bu kapsamda, Milli Eğitim Bakanlığı'nın öğrencilerle ilgili bilgilere polisten ulaşabilmesine olanak sağlandı. Bu kapsamda risk grubundaki öğrencilerin bilgilerinin sağlık ve polis kuruluşlarından talep edilmesi önerisi kabul edildi. Buna göre MEB, polisten öğrencilerle ilgili anlık istihbarat alabilecek.

Kürtçe masala Türkçe anlatım

Eğitim alanını baştan aşağıya gericileştirme hedefinin yanısıra Kürt sorununda inkar ve imha çizgisi de 19. Milli Eğitim Şurası'nda kendini gösterdi. Şurada kurulan komisyonlarda ayrıca Kürt masallarının anaokullarında ve ilkokullarda Türkçe okutulması önerisi kabul edildi.

Aleviler miting ve boykota hazırlanıyor

Geçtiğimiz günlerde toplanan 19. Milli Eğitim Şurası'nın, din eğitiminin 1. sınıftan itibaren başlatılmasına yönelik kararına ilişkin açıklama yapan Alevi Bektaş Federasyonu Başkanı Fevzi Gümüş, şura kararlarını tanımadıklarını belirterek "Bu şura, AKP'nin son dönemde gündeme getirdiği Alevi açılımlarının ne kadar sahte ve yalan olduğunun belgelenmesidir" dedi.

Eğitim dinselleştiriliyor

Zorunlu din derslerinin kaldırılmasını talep ettiklerini yineleyen Gümüş, eğitimi dinselştiren uygulamaların hayata geçirildiğini belirterek şunları söyledi:

"Çıkan kararlar tavsiye niteliğinde de olsa samimiyetsizliği gösteriyor. Türbanın ortaokulda serbest olması da bunu bir parçasıydı. AİHM kararı da ortada. İsteğimiz, zorunlu din derslerinin kaldırılması. Ancak gelinen noktada eğitimin düzeltilmesine yönelik adım atılmadığı, laik bir eğitim modelinden uzaklaşarak eğitimi dinselştiren uygulamaların olduğunu görüyoruz."

Miting ve okul boykotu

AKP iktidarının açılım aldatmacasına ve dinci-gerici uygulamalarına karşı 8 Şubat'ta kitlesel bir miting düzenlemeye hazırlandıklarını belirten Gümüş, okulların ikinci dönemine de bir haftalık okul boykotuyla başlayacaklarını söyledi. Gümüş şunları ifade etti:

"Alevi toplumu olarak 8 Şubat 2015'te zorunlu din dersine karşı sivil toplum desteği ile İstanbul'da bir miting düzenleyeceğiz. 1 milyon katılımcı bekliyoruz. 2014-2015 eğitim yılının ikinci dönemi yani okulların açıldığı 9 Şubat 2015'te çocuklarımızı bir hafta boyunca okula göndermeyeceğiz. Protesto yapacağız. İsteğimiz devletin din eğitiminden elini çekerek laik bir sistem oluşturulması. Aleviliğin din kültürü ve ahlak bilgisi dersinde içeriğinin genişletilmesinin reddedilmesinin bir anlamı yok. Önemli olan zorunlu din dersinin kaldırılması. Bunun için gelecekte de her alanda demokratik hakkımızı savunacağız."

“Şura kararlarını engellemek için fiili-meşru mücadele”

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) İzmir 1 ve 3 No’lu şube başkanları, Milli Eğitim Şurası’nda alınan kararları ve Şura’dan yansıyanları gazetemize değerlendirdiler...

“Şura kararlarını engellemek için fiili-meşru mücadele”

Bahri Akkan (Eğitim Sen İzmir 1 No’lu Şube Başkanı): Milli Eğitim Şuraları’nda alınan kararlar Milli Eğitim Bakanlığı’na (MEB) yol gösterici ve tavsiye niteliğinde kararlar olmasına karşın bu şurada, siyasal İslam’ın TÜRGEV eliyle eğitimi şekillendirme operasyonu olduğu görüldü.

Alınan kararların önemli bir bölümünün gelecek tepkilere göre uygulanma ihtimali yüksektir. Alınan kararlar içinde din derslerinin ana sınıflarına kadar indirilmesi, AİHM kararlarının aksine zorunlu din derslerinin liselerde haftada 2 saate çıkarılması ve ilkokullarda 1. sınıftan itibaren okutulması yer almıştır. Şura’da ölümü gösterip sıtmaya razı etme taktiği kullanılmış, karma eğitimin kaldırılması tartışmalarının gölgesinde siyasal İslam’ın ana sınıflarına kadar indirilmesi kararlarının alınması sağlanmıştır. Bu yılki şurada amaçlananlardan biri de özel okullara teşviiktir. Bu şartlarda okumak istemeyenler özel okullara gitsin demektir. Şura, demokratik bir katılımla gerçekleştirilmemiştir. Yandaş kurum ve kuruluşların hegemonyasında gerçekleşmiştir. Özellikle yandaş sendikaların belirleyici olduğu bir süreç yaşanmıştır. Eğitim Sen bu süreçte kendi görüş ve önerilerini kamuoyuyla paylaşmış, yaşananın bir orta oyunu olduğunu gösterdikten sonra şura çalışmalarının son aşamasında süreçten çekilmiştir. Bu çekiliş şura kararlarına karşı yeni bir mücadelenin başlangıcı ve ilk adımı olacaktır. Bu sürecin ortaklarının teşhiri ile başlayacak eylem ve etkinliklerle şura kararlarının uygulanmaması için fiili-meşru olarak elinden gelen mücadele hattını örme kararlılığını gösterecektir. Şura kararlarının uygulanmasını engellemek eğitimin öznelere olan veli, öğrenci ve eğitim emekçilerinin ortak mücadelesi ve kararlı karşı duruşlarıyla mümkündür. Eğitim Sen, şura kararlarından emekçilerin aleyhine olanların uygulanmaması için fiili-meşru ve hukuki her türlü mücadeleyi kararlılıkla gösterecektir. Bu mücadelede velilerin ve öğrencilerin sürece katılımını sağlamak Eğitim Sen’in görevleri arasında olacaktır.

“Milli Eğitim Şurası demokrasi oyunudur”

Ümit Akıncı (Eğitim Sen İzmir 3 No’lu Şube Başkanı): Önümüzdeki 4 yılın eğitim politikalarının belirlendiği 19. Milli Eğitim Şurası 2-6 Aralık 2014 tarihleri arasında Antalya’da gerçekleşti. Şuraya, geniş katılımıyla ve geniş yelpazedeki tartışmalarıyla “demokratik” bir hava verilmeye çalışılsa da Cumhurbaşkanı’nın şuranın ilk gününde yaptığı konuşmasında “Bizim bazı sıkıntılarımız var hâlâ. Bu sıkıntıları anaokulundan başlayarak bir hayat

tarzı sunarak yeneceğiz” şeklinde ifadelerle yer vermesi aslında şuranın amacını ve işleyişini ortaya koymaktaydı. İlk önce belirtmeliyiz ki, şura sadece tavsiye niteliğinde bazı görüşler oluşturması itibarıyla egemenlerin “demokrasi oyunu”na hizmet etmektedir. Yaratılmak istenen hayat tarzı anaokulundan başlayarak, dini gericiyle örülmüş bir hayat tarzıdır. Sormayan, sorgulamayan, yaşamında akıl ve bilime yer vermeyen, toplumsal yaşamda erkek kadın eşitsizlik uçurumunun büyüdüğü, çocukların dahi cinsel obje olarak görüldüğü, çocuk gelinler ve çocuk işçilerle dolu bir toplum yaratılmak istenmektedir. Zorunlu din dersi, Osmanlıca dersi ve değerler eğitimi adı altındaki uygulamalar hep bu yöndedir. Çocuklarını böyle bir eğitim ve öğretime maruz bırakmak istemeyen velilere ise üstü kapalı olarak özel okullar adres gösterilmektedir. Devletin özel okullara verdiği teşvikler ve sağladığı kolaylıklar, sermayenin eğitim öğretim alanındaki değerlenmesini hızlandırmakta, görece daha “nitelikli” eğitim öğretim hizmetine emekçi kesimlerce erişimini daha da kısıtlamaktadır. Şura kararları hayata geçtiğinde ilk önce emekçilerin çocuklarını vuracaktır. Yani geleceğin emekçi sınıfı şekillendirilmektedir. İş cinayetleri için “fıtrat”, düşük ücretleri için “Allah’a şükür” şeklinde yaklaşımlar sergileyen bir emekçi topluluğu yaratılacaktır bu eğitim öğretim sistemi ile.

AKP’nin yürüttüğü ekonomik politikalar neticesinde bugün toplumun varlıklı ve yoksul kesimleri arasındaki makas öylesine açılmıştır ki, toplumun en zengin yüzde 20’lik kesimi toplam gelirin yarısını almaktadır. Toplumdaki 22 milyon insan aylık 527 TL ile geçinmektedir. Toplumsal eşitsizliklerin günden güne artmasına itiraz etmeyen, soru sormayan bir sınıf yaratmanın en etkili yollarından birisidir, dini motiflerin yaşamın her alanına sızması.

Demokratik öz yönetime sahip, eşitlikçi, sınıftan yana, bilimsel temellere dayanan eğitime sahip okullarımızı yaratacak olan, tüm kesimlerle birlikte yükselteceğimiz mücadeledir.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Eğitim hakkı istiyoruz!”

İzmir Öğrenci Velileri Dayanışma Derneği (ÖV-DER) ve öğrenci velileri 10 Aralık’ta Konak Saat Kulesi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla, topladıkları imzaları valiliğe verdiler.

10 Aralık İnsan Hakları Günü’nde çocuklarının eğitim hakları için valiliğe bin 200 imza ileten İzmir Buca Hüseyin Avni Ateşoğlu İlkokulu velileri, okul bahçesindeki dört binadan üçünün imam hatibe verilmesine tepki gösterdiler. Veliler çocuklarının eğitim hakkının sağlanmasını beklediklerini belirttiler.

Sığınakta, jeneratör odasında ders görülüyor

Okulun sığınaklarında, jeneratör odasında eğitim görüldüğüne dikkat çeken veliler yaşananlara tepki gösterdi. İmzaları teslim ettikten sonra basına açıklama yapan veliler, çocukları 50-60 kişilik sınıflarda ders görmeye çalışırken aynı bahçedeki binalarda eğitim gören imam hatip öğrencilerine 10-15 kişilik sınıfların ve yeni yapılan okul binasının verilmesine tepki gösterdi. Açıklama yapan veliler, çocuklarının ve öğretmenlerin sınıfların kalabalık olması nedeni ile sürekli hasta olduğunu, antibiyotiksiz iyileşemediklerini söyleyerek, bunun adının eğitim değil ancak eziyet olabileceğini ifade ettiler.

Eylemde söz alan ÖV-DER İzmir Şube Başkanı Orhan Yüce, velilerin tepkilerinin haklılığına değinip, iktidarın “dindar nesil yetiştirmek” uğruna öğrencileri perişan ettiğini açıkladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gerici saldırılar için talimat verdi!

Tayyip Erdoğan, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın düzenlediği 5. Din Şurası’nın açılış konuşmasını yaptı. Dinci-gericiliğin şefi Erdoğan, yine mazlum rolü oynadı ve zorbalığını konuşturdu.

Konuşmasının büyük bölümünde mazlum rolü oynayan Erdoğan, dinin ve dindarların bugüne kadar baskı altında kaldıklarını iddia etti. Kendisinin, “dinin özgürce tartışılabilmesi için” ilgili tüm kesimleri cesaretlendirmekle görevli olduğunu söyledi.

Bugüne kadar dindarların baskı altında kaldığı iddiasına çeşitli gerekçeler sunan Erdoğan, toplantıya katılan din “alimlerine” “ofansa çıkma” talimatı verdi. Gerici saldırılar için yeni bir talimat niteliği taşıyan bu sözlerini “Her zaman arkanızda olacağız” diyerek tamamladı.

Konuşmasının bir bölümünde gündemdeki Osmanlıca tartışmalarına da değinen Erdoğan “İsteseler de istemeseler de Osmanlıca öğretilecek, öğrenilecek” dedi.

Amerika'da ve her yerde...

Kapitalizmi zor günler bekliyor!

ABD'nin Ferguson kentinde, Michael Brown adlı siyahi bir gencin vurulmasıyla başlayan protesto ve isyan hareketleri, davayı inceleyen jürinin tetiği çeken polisi aklamasının ardından yeniden canlandı. Ağırlığını siyahilerin oluşturduğu binlerce kişi, başta Ferguson'da olmak üzere pek çok yerde yeniden sokaklara çıktılar, öfke yüklü olarak jüriyi ve polisi protesto ettiler.

Bu kez protestolar bu sınırlarda kalmadı. Tepki öncelerden de büyüktü. Dahası yeni güçleri kapsıyordu ve daha yaygın biçimde kendisini ortaya koydu. En dikkate değer yanı ise, protestoların bu kez, işçi ve sendika düşmanlığı ile ünlenmiş Walmart gibi kapitalist şirketlere yönelmiş olmasıdır. Nitekim, bu yeni protestolar sadece siyahi gencin yargısız infazının hesabını sorma sınırlarını aşarak, kölece çalışma koşullarının hakim olduğu Walmart başta olmak üzere, kapitalist şirketlerdeki çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, asgari ücretlerde bir artışa gidilmesi gibi talepleri de içeriyor.

Walmart adlı işçi düşmanı kapitalist tekelin önünde eylem yapmak, toplumun dikkatini servet-sefalet arasındaki devasa uçuruma çekmek, kitleleri bu şirketleri boykot ederek alış-veriş yapmamaya çağırmak, bu tekele ait mağazaların kapılarını zincirlemek, kimi yerlerde ise kendilerini tren raylarına zincirleyip seferleri aksatmak ve trafiği kapamak... Protestoların bu defaki biçimleri bunlar oldu.

Siyahi genç Michael Brown'ı katleden katil polis istifa etti. Ancak bu da olayların durmasına yetmedi. Protestolar daha geniş kesimleri de içine alarak ve Amerika'nın irili-ufaklı pek çok yerine yayılarak devam etti.

İrk savaşı değil sınıf savaşı!

Amerika dünyanın en gelişmiş, sözde modern dünyanın lideri bir ülkedir. Kapitalist dünyanın kabesi olarak bilinir. Kimi zaman zenginliğinden dolayı ondan bir rüyalar ülkesi olarak söz edilir, kimi zaman da demokrasinin mabedi olarak propagandası yapılır. Amerikan demokrasisi sözü meşhurdur ve her fırsatta örnek gösterilir. Nedir ki, bu büyük bir yanılsamadır.

Şöyle ki, siyahi genç Michael Brown'ı vuran polisin bir ırkçı olduğu kesindir. Ferguson kentindeki polis teşkilatının benzeri polislerden oluşan bir teşkilat olduğu da bir veridir. Ancak bunlar, kapitalist dünyanın en gelişmiş ülkelerinde, örneğin Avrupa'da, Almanya, Fransa, Hollanda, Avusturya, İsviçre gibi ülkelerde olduğu gibi, Amerika'da da ırkçılığın bir devlet politikası olduğundan, küresel krizin derinleşmesi ile daha da güçlenip somut ve yakın bir tehlike haline gelmesinden ayrı ele alınacak bir durum değildir. Tam tersine, ırkçılık ve yabancı düşmanlığının kaynağı kapitalizmdir ve ırkçı akımlar da bu bataktaki üremektedirler. Amerika'daki siyahi düşmanı ırkçılık da, Amerikan kapitalizmi denen bataklıkta üremektedir. Ve denilebilir ki, günümüzde, ırkçılığın en yaygın ve en güçlü olduğu, ırkçı akımların en fazla olduğu ülke Amerika'dır. Amerika'da ırkçılık gitgide büyük bir tehlike haline gelmektedir ve bundan böyle oluşturacağı tehlike daha da vahim boyutlar

kazanacaktır.

Amerika eskiden beri siyah-beyaz çatışmasına sahne olan bir ülkedir. '60'lı yıllar ırkçılık karşıtı büyük gösterilere tanık olmuştur. Dünyanın en acımasız ırkçı akımları ve örgütleri burada ortaya çıkmış, en dramatik olaylar burada yaşanmıştır. Yani, Amerika'da ırkçılığın geçmiş temeli de bulunmaktadır. Fakat, bu gerçeğin sadece görünen tarafıdır. Oysa ki, gerçeğin başka bir yüzü daha vardır.

Kapitalizm katmerli sömürü demektir, baskı demektir. Özellikle kriz dönemlerinde tam bir kabus haline gelen kitlesel boyutlarda işsizlik demektir. Açlık, yokluk ve yoksulluk, onur kırıcı bir sefalet ücreti demektir. Servet ve sefalet arasındaki mesafenin tam bir uçuruma dönüşmesi, gitgide büyüyen eşitsizlik ve isyan ettirici boyutlarda bir adaletsizlik demektir. Bir yandan konutsuzluk ve bunun dolaysız sonucu olarak milyonlarca insanın sokaklarda yatması, diğer tarafta ise, gökdelenler ve zenginlere ait villalar demektir. Bir yanda çöp konteynerlerinde yiyecek arar hale gelen aç ve yoksul insanlar, diğer yandan sefalet içinde yaşayan burjuvalar vardır.

Tüm lehte propagandaların aksine, Amerika denen "rüyalar ülkesi"nin gerçek tablosu budur. Amerika, tüm bu gerçeklerin en çok, en yaygın ve en çarpıcı biçimde görülebileceği bir ülkedir. Sanılanın tersine Amerika'da yoksulluk diz boyudur ve Ebola virüsünden daha hızlı yayılmaktadır. Bir nüfus sayımı raporuna göre Amerika'da 50 milyon yoksul var. Bunun içindir ki, Amerika'da toplumsal ilişkiler daha derin, çatışmalar daha sert, toplum her yerdekenden daha bir öfke yüklüdür.

Amerika'da canı yananların başında siyahi nüfusun gelmesi, en öfkeli olanların onlar olması, en önce onların sokağa çıkması çok doğaldır. Ancak, siyah aynı zamanda bir işçidir. Siyah ırk geçmişte köle idi, şimdi ise modern köledir. Kapitalizm için işçinin renginin siyah ya da beyaz olmasının hiç ama hiç önemi yoktur. İki de ücretli köledirler ve ikisi de kapitalist yoğun sömürünün nesnelidir onlar için. Ne var ki, kapitalist sınıf ırk ve renk ayrımını kaşıymaktan, kışkırtmaktan ve kendi sefil çıkarları için kullanmaktan vazgeçmez. Tersine, bu konuda ayrımcı politikalar izler, sınıfı bir de renk ve ırkına göre böler. Hedefi ise, sınıfın gücünü ve sınıf mücadelesini zayıflatmaktır. Amacı dikkatleri gerçek alandan, yani sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaktır, görülür olmasını engellemektir.

Mücadeleyi bir ırk savaşı olarak topluma sunmaktır, mücadelenin hedefini sapırtmaktır. Amerika geçmişten beri bunu yapma deneyimine sahip bir ülkedir. Krizin en çok derinleştiği koşullarda bunu yaptığı ise bilinen bir diğer gerçektir.

Michael Brown'ı vuran polisin ardından başlayan yeni protesto gösterileri, bu gerçeklerin bir doğrulanmasıdır. Siyah olanı da dahil olmak üzere, ortaya konan öfkenin temelinde sömürü, işsizlik, açlık ve yoksulluk, gelir adaletsizliği vb. toplumsal sorunlardan kaynaklanan sınıfsal öfke yatmaktadır. Protestoların işçi düşmanı kapitalist tekellere yönelmesi, göstericilerin başta işçi ücretlerinde artış talep etmeleri olmak üzere, çalışma ve yaşam koşullarında iyileştirme talebinde bulunmaları, toplumdaki gelir adaletsizliğine dikkati çekmeleri ve bunları yapanların yalnızca siyahlar olmayıp, hatırı sayılır oranda beyaz insanların da olması bunun en dolaysız kanıtıdır.

Amerika bir polis devletidir

Tüm gelişmiş kapitalist ülkelerdeki burjuva demokrasisi üzerine hikayeler anlatılır, onlardan övgüyle söz edilir. Hepsinin de demokrasinin birer mabedi olduğu sanılır. Bu aynı şeyler Amerikan demokrasisi/devleti için de ileri sürülmektedir. Oysa gerçek bunun tam tersidir. Michael Brown'ın ırkçı-faşist bir polis tarafından infaz edilmesinin ardından patlak veren olaylar, diğer şeylerin yanı sıra Amerikan demokrasisi denen şeyin de gerçek mahiyetini ve niteliğini açığa çıkartmıştır.

Her yerde kopkoyu bir siyasal gericilik egemen hale geliyor. Polis devleti uygulamaları hız kazanıyor. En demokratik (!) devletler dahi giderek bir faşist polis devletine dönüşüyor. Deyim uygunsuzsa, günümüzde, burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki sınırlar oldukça silik hale gelmiştir. Parlamenter sistem, icabında örtündükleri şal fırlatılıp atılınca altında faşizmin kanlı dişleri ortaya çıkıyor. Dahası, kapitalist tüm ülkelerde, militarizm azdırılmış olup, çılgınlık düzeyinde bir silahlanma yarışının içine girilmiştir. Emperyalist saldırganlık ve savaş dizginlerinden boşalmış, her yere emperyalist işgal orduları gönderilmektedir. Ekonomiler hızla birer savaş ekonomisine dönüşüyor. Yoğun ve hararetli bir savaş hazırlığı yürütülüyor.

Hiç kuşkusuz tüm bu hazırlıklar sadece dışa dönük değil. Olayların akış yönünü ve gelecekte alacağı muhtemel biçimleri biliyorlar, açıkça bir sınıf savaşı beklentileri var. Bir korkuları var. Bu korku ise yeni yeni mayalanan sınıf mücadeleleridir. Dolayısıyla buna göre de hazırlanıyorlar. Polisi bu nedenle teçhizatlandırıyorlar. Onu daha geniş yetkilerle donatmaları da bu nedendir. Sadece geri ülkelerde değil, sözde demokrasinin mabedi ülkelerde de polise öldürme hakkı veriyorlar ve bunu meşrulaştırıyorlar.

Amerika'nın Afganistan, Irak, Libya ve dünyanın pek çok yerinde "demokrasi ve insan hakları götürüyoruz" yalanı ile gerçekleştirdiği emperyalist işgaller sırasında yerli halka dönük uygulamaları, Guantanamo cezaevinde uygulanan işkenceler, tecavüzler ve onur kırıcı diğer icraatlar da, Amerika demokrasisinin ne menem bir şey olduğunu anlatmaktadır.

Devletlerin ve rejimlerin renginin, başındakinin renk ve ırkının hiç mi hiç önemi bulunmamaktadır. Aslanan onun sınıf karakteridir. Hangi sınıfın devleti olduğu ve hangi sınıfa hizmet edildiği önemlidir. Her beyaz ve her siyah, kaçınılmaz olarak devlet adına, bir sınıf adına işbaşına gelir. Onlar Amerika'nın en büyük birkaç tekelinin temsilcileridirler. Gerçek iktidar bu tekellerdir ve hangi renkten ve ırktan olursa olsunlar bu gerçek iktidara hizmet ederler. Onlar bir Amerikalı'dırlar ve gerçek hayatta geçerli olan budur. Onlar da bunu unutmadıkları ve kendilerine biçilen misyonu yerine getirdikleri sürece işbaşında kalırlar. Bundan başka bir şansları da yoktur.

Örneğin, bugün Amerika'nın başında Barak Obama adlı bir siyahı başkan vardır. Obama işbaşına geldiğinde Amerikalı siyahiler ve başka yerlerdekilere için bir umut olmuştur. Keza Afro-Amerikalılar, göçmenler, Müslümanlar ve hatta yoksullar da iyimserlik içine girmişlerdi. Tümü de büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Obama'nın hayal kırıklığı yaşattığı tüm bu toplumsal kesimlerin Obama'ya cevabı ise, seçimlere katılmamak, ona oy vermeye gitmeyerek onu cezalandırmak oldu.

Amerika'yı sert sınıf mücadeleleri bekliyor

Her yerde ve Amerika'da fay hatlarında sürekli enerji birikiyor. Bir vesileyle ve her biri kendisine özgü biçimler alarak öfkeyi dışa da vuruyorlar. Bundan sonra da yeni kırılmalar yaşanacaktır. Şimdi yaşananlar sadece gelecekteki daha büyük sarsıntıların ilk örnekleridir.

Ne yazık ki, Tunus ve Mısır başta olmak üzere, dünyadaki önemli tüm kalkışmalar eninde sonunda kırılıyor ya da aldatıcı kimi manevralarla gerisin geri sistemin içine çekiliyorlar. Hatta ve hatta sitemin yeniden restorasyonunun bir imkanı haline getirilmek gibi talihsiz bir uygulamanın kurbanı oluyorlar. Zira devrimci bir partiden, devrimci bir programdan ve hedeften yoksunlar, kalkışmaya damgasını vuran sınıf her bakımdan hazırlığını yapmış bir işçi sınıfı değil.

Bu aynı şey Amerika için de geçerlidir. Amerika'nın siyahı öfkesi de, gitgide biriken yoksul tepkisi de halihazırda bu tür bir önderlikten yoksundur. Kapitalist sembolere, şirketlere, banka ve borsalara, kapitalist sınıfın temsilcisi politikacılara yönelen eylemler de, tüm potansiyel imkanlarına karşın, bu çıplak gerçeği değiştirmiyor. Her yerde devrimci sınıf ve devrimci sınıfın hazırlığı ile sınıfa önderlik edecek olan devrimci parti yakıcı bir ihtiyaçtır. En yakıcı görev ve sorumluluk ise, bu ihtiyacı karşılamak üzere seferberliği büyütme.

ABD'de öfke dinmiyor

ABD'de polis tarafından katledilen siyahı Eric Garner'la ilgili yürütülen soruşturmada, jüri bir kez daha katil polisi korudu. New York kentinin Staten Island bölgesinde 17 Temmuz'da kaçak sigara sattığı gerekçesiyle polislerin hedefi olan Garner, gözaltına alınmaya çalışılmış, bu sırada boğazı sıkılarak katledilmişti.

ABD Adalet Bakanlığı ise Michael Brown kararının ardından gerçekleşen militan eylemlerin tekrarlanması korkusu ile Garner cinayetinde federal soruşturma başlatma kararı aldı.

Açıklamanın ardından 4 Aralık günü birçok kentte eylemler düzenlendi. New York'ta Times Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi Rockefeller Center'a yürüdü. Eylemciler, geleneksel Noel ağacı ışıklandırma töreninin iptal edilmesini isterken polis kitlenin alana girmesine izin vermedi. Bunun üzerine kitle siyahı nüfusun yoğun olduğu Harlem'e doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında zaman zaman oturma eylemleri yapılarak yol kesildi. Harlem'e gelindiğinde ise eylem semtte bulunan bir karakol önünde sürdürüldü.

New York ile New Jersey'i birbirine bağlayan **Lincoln Tüneli**'ni kapatmak isteyen eylemciler ise polis saldırısına uğradı. **Grand Central İstasyonu**'nun karşısında caddede yere yatılarak polis katliamlarına dikkat çekildi. 30'u aşkın eylemci gözaltına alındı. **Staten Island**'daki eylemdeyse Garner'ın katledildiği noktaya çiçek bırakan ve mum diken protestocular adalet sistemine eleştiriler yöneltti. **Başkent Washington**'da Beyaz Saray önünde toplanan yüzlerce kişi de sloganlarla caddeleri dolaşip belirli kavşakları trafiğe kapatarak Eric Garner ve Michael Brown'ın katledilmesini kınadı. Washington'ın ana meydanlarından **Dupont Circle**'a yürüyen eylemciler, elleri havada meydan etrafındaki yollarda dizilerek trafiğin akışını engelledi.

Adalet Bakanlığı şiddeti itiraf etti

ABD devleti basınç nedeniyle polis şiddetine karşı adımlar atacağını duyurdu. New York Belediyesi, 20 bin polisi eğitimden geçirme sözü verdi. ABD Adalet Bakanlığı, geçen ay polisin elinde oyuncak silah olan 12 yaşında bir çocuğu da öldürdüğü Cleveland kentinde, polislerin "sıkça ve sistematik şekilde aşırı ve gereğinden fazla güç kullandığını" saptadı.

6 Aralık'ta New York'ta Columbus Circle'da toplanan eylemciler 5. Cadde'deki Apple mağazasına girerek eylem yaptı. 200'ün üzerinde eylemci gözaltına alındı.

Avrupa'da da eylemler düzenlendi. 7 Aralık günü Paris'te Eyfel Kulesi'nin yakınlarındaki Trocadero Meydanı'nda toplanan kitle "Ateş etme", "21. Yüzyılın linç", "Ferguson Paris'te" gibi dövizler taşıdı. 9 Aralık günü ise **Berkeley**'de yaklaşık bin 500 kişi bir araya gelerek ırkçı cinayetleri protesto etti. Eylemciler ile polis arasında çatışmalar yaşandı.

Meksika'da eylem planı

Geçtiğimiz eylül ayında Meksika'nın Guerrero Eyaleti'nde bir protestoya katılmaları sonrası 43 öğrenci çeteler tarafından kaybedilmişti. O günden beri ülkedeki sosyal medya kullanıcıları arasında #Yamecansa (#Bıktım) etiketi giderek yaygınlaştı ve bir protesto biçimini aldı.

Başsavcı Jesus Murillo Karam'ın, öğrencilerin kaybolmasının ardından düzenlediği basın açıklamasında kullandığı "Bıktım" ifadesinin ardından yaygınlaşan 'etiket'

eylemine dakikalar içinde binlerce Meksikalı, "Bıktım" etiketiyle artık kayıp öğrencilere ne olduğuna dair bir açıklama beklediklerini söyleyen yorumları paylaştı.

Kaybedilen 43 öğrenciden birinin cesedi teşhis edildi. Alexander Mora Venancio'nun cesedine Cocula'da bir toplu mezarda ulaşıldı. Arjantinli adli tıp uzmanlarının DNA incelemeleriyle Venancio teşhis edildi. Toplu mezardaki diğer cesetler üzerindeki DNA testleri sürüyor.

Mexico City'deki eyleme Alexander Mora Venancio'nun babası da katılırken aileler adına söz alan Felipe de la Cruz, şunları söyledi: "Biz Alexander için ağlamıyoruz, tam tersine onun gidişi ülkemizde derin değişiklik yaratacak devrimin üzerindeki bir çiçek olacak. Nerede olursa olsun şunu bilmeli kayıpların babaları ve aileleri olarak biz onlar adına adalet sağlanana kadar durmayacağız."

CNTE üyesi eğitim emekçileri ise yakaladıkları 12 ajanı, bağlayarak kitleye teşhir etti.

43 öğrencinin ailelerinin avukatı ve aynı zamanda Tlachinollan adlı insan hakları örgütü temsilcisi Vidulfo Rosales, saldırıda millî güvenlik güçlerinin parmağı olduğuna dair yeterli delillerin olduğunu açıkladı.

Millî Halk Meclisi (ANP – Asamblea Nacional Popular) 43 öğrenci için hazırladığı, Genel Eylem Planı'nı duyurdu. ANP ve bağlı 15 örgüt bu eylem planıyla kaçırılan öğrencilerin aileleriyle dayanışmalarını dile getirmek istiyor. Geçen hafta Cumartesi günü, Guerrero eyaletine bağlı altı kentte yerel konseylerin oluşturulmasıyla ilk eylem gerçekleşti.

Dünyada işçi, emekçi, gençlik eylemleri

Dünyada işçi sınıfı ve emekçi kitleler ucuz işgücü olmaya ve mücadelelerle kazanılmış hakların gasp edilmesine karşı iş bırakıyor, sokaklarda gösteriler düzenliyor. Amerika'da, Yunanistan'da ve Şili'de ise gençlik sokaklarda polis terörüne rağmen militan sokak çatışmalarıyla sermaye sınıfına karşı mücadeleyi yükseltiyor.

Belçika'da yeniden grev

Belçika'da emeklilik yaşının yükseltilmesi ve ücretlerin düşürülmesine karşı sendikaların sürdürdükleri mücadeleye, 8 Aralık günü iş bırakma eylemleriyle devam edildi. Brüksel'de metrolar, tramvaylar ve otobüsler garajlarında kalırken, Fransa, Belçika, Hollanda ve Almanya arasında işleyen ülkeler arası tren seferleri de yapılmadı. Brüksel'in yanı sıra Wallonisch-Brabant ve Flämisch-Brabant kentleri de grevden etkilendi. Buralarda okullarda ve kamu binalarında greve gidildi. Yerel grevlerle 15 Aralık'ta yapılacak genel greve hazırlanılıyor.

Burkina Faso'da altın madeninde grev

Burkina Faso'da İnata altın madeninde ücretlerin düşürülmesine karşı işçilerin 4 Aralık'ta başlattıkları grev sürüyor. Grev nedeniyle üretim durdu.

Altın madeninin yüzde 90'ı Avocet Mining tekeline, geri kalanı ise devlete ait. Avocet tekeli madende ücretleri düşürmek istemesini dünya pazarlarında altın fiyatlarının düşmesi ile açıklıyor.

Amerika'da ucuz işgücüne karşı 190 kentte eylemler

Amerika'da siyahi emekçileri katleden polisler ve onları mahkeme önüne bile çıkarmayan hukuk sistemine karşı başlayan protestolar tüm Amerika'yı sarmışken, ülkede ucuz işgücüne karşı yaygın protestolar da sürüyor.

Amerika'nın 190 kentinde ucuz işgücüne karşı işçiler iş bıraktı, sokaklarda protesto gösterileri yaptı. Sendikalar ve inisiyatifler iki yıl önce asgari ücretin günlük 15 dolara yükseltilmesi için kampanya başlatmıştı. Yürüyüşe fastfood zincirinde çalışanlar, temizlik işçileri, perakende satış mağazalarında çalışan işçiler katıldılar.

Gabon'da petrol işçilerinin grevi sürüyor

Gabon'da petrol ocaklarında çalışan işçilerin geçtiğimiz 1 Aralık günü başlattıkları grev sürüyor. İşçiler ücretlerin düşürülmesini ve işyerlerinin yok edilmesini protesto ediyorlar. Grev enerji sektöründe 5 bin işçiyi temsil eden ONEP Sendikası çağrı yaptı. Sendika işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını talep ediyor. Grevden etkilenen Royal Dutch Shell, Total ve ülkenin tek petrol rafinerisinde üretim durdu.

Eski bir Fransız sömürgesi olan Gabon, Afrika'nın batısında Atlantik Okyanusu kıyısında, Ekvator üzerinde yer alıyor. 1,5 milyon nüfuslu ülkedeki ulusal gelirin önemli bölümünü petrol oluşturuyor. Gabon ayrıca dünyadaki manganezin %45'i ve elmas, altın gibi maden yataklarının yanında dünyadaki en büyük

üçüncü içilebilir su rezervlerine sahip.

15. yüzyılda Portekizliler'in gelip çöreklediği, köle ve abanoz ticaretiyle iliklerine değin sömürdüğü ülke, 1843'te buraya yerleşen Fransızlar tarafından ülkenin bağımsızlığını kazandığı 1960 yılına kadar kölece sömürüldü. Bugün modern sömürgecilik, ülkelerin zenginliğini ve insanların emeğini sömürmeye devam ediyor.

Afrika'nın en gelişmiş ve zengin ülkesi Gabon'un kişi başına gelir düzeyi çoğu Sahra-altı Afrika ülkesinin dört katı olmasına rağmen, gelir dağılımındaki eşitsizlik sebebiyle, nüfusunun büyük bir kısmı yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaktadır. Ülkede, zengin kesimi oluşturan %20'lik nüfus ülke gelirinin %90'ına sahiptir. Halkın üçte biri ise yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Bunun %27'si işsizdir. Ülkede toplam işgücü 714 bin kişi dolayındadır. İşgücünün %60'ı tarım sektöründe, %15'i sanayi sektöründe ve %25'i ise hizmet sektöründe çalışmaktadır.

Gürcistan demiryollarında grev sona erdi

Gürcistan'da demiryolları sendikası ile Gürcistan Demiryolları arasında uzlaşma sağlandı ve demiryolu işçilerinin grevi sona erdi. Anlaşmaya göre işveren işçilere 13. aylığı ödemeyi kabul etti ama 13. aylık yüzde 100 değil, yüzde 50 oranında ödenecek. Ayrıca yeni ücret sisteminde ücretlerde indirilmeye gidilmeyecek. Fazla mesailerin ödenmesi sorunu ise açıklık kazanmayan sorulardan biri olarak kaldı.

İtalya'da sınıfa karşı saldırılar sürüyor

İtalya'da, işçi sınıfının kazanılmış haklarına

saldırıda sınır tanımayan sermaye devletinin yeni iş yasası tasarısı, senatodan geçerek parlamentoda en son etaba ulaştı. Bu saldırı paketinde işten atılmalar kolaylaştırılacak. Oylama esnasında parlamento önünde işçi ve öğrenciler protesto gösterileri yaptılar.

Sendikalar saldırı yasasına karşı 12 Aralık'ta işçi sınıfını genel greve çağırıyor.

İrlanda'da öğretmenler greve gitti

İrlanda'da 27 bin öğretmenin greve gitmesi nedeniyle orta dereceli okullar 9 Aralık günü kapalı kaldı. Öğretmenler 12-15 yaşındaki öğrenciler ile ilgili planlanan yeni sınav uygulaması değişikliğine karşı direniyorlar. Öğretmenler sendikası yeniden greve gideceklerini duyurdu.

Güney Afrika'da madenciler kazandı

Güney Afrika'da Glencore-Ferrochrom ocağında çalışan maden işçilerinin daha fazla ücret talep ederek Eylül ayında başlattıkları grev kazanımlarla sona erdi. Buna göre işçilerin ücretleri son üç yıl dahil olmak üzere iki katına çıkarılacak.

Peru'da madenciler süresiz greve başlıyor

Peru'da ülkenin en büyük bakır ve çinko madeni Antamina'da örgütlü sendikanın çağrısıyla 10 Kasım'da başlatılan greve, Peru iş dairesinin grevin illegal olduğunu açıklaması üzerine geçici olarak ara verildi. Antamina madencileri ikramiyelerinin ödenmemesini protesto ederek iş bırakma eylemine başlamıştı.

Yunanistan gençliğinin yaktığı ateş sokaklarda büyüyor

Yunanistan'da 16 yaşındaki Alexis Grigoropoulos'un polis tarafından katledilmesinin 6. yıldönümünde çoğunluğu liseli ve üniversiteli binlerce genç başta Atina ve Selanik olmak üzere, Midilli ve Girit adalarında da sokaklara çıkarak gösteriler düzenlediler.

Alexis'in 6 yıl önce tutuşturduğu kıvılcımla, onun katledildiği sırada yanında olan ve 2013 yılında gerçekleştirdikleri bir kamulaştırma nedeniyle 15 yıl hüküm giyerek F Tipi hapisanede bir hücrede tutulan ve eğitim hakkı elinden alınan Nikos Romanos'un 10 Kasım'da başlattığı açlık grevinin rüzgarını da arkasına alarak büyüyen direniş ateşi Yunanistan sokaklarını adeta yangın alanına çevirdi. Polisin saldırılarına karşı gençlik sokaklara barikatlar kurdu, molotof ve taş atarak polisle saatlerce çatıştı. Çatışmalar sabaha değin sürdü. Yüzlerce gözaltı ve tutuklama var.

Gazetemizde son haftalarda sıkça değinildiği gibi, Yunanistan'da lise ve üniversite gençliğinin aylardır süren işgal eylemleri ve boykotlarının da etkisiyle Yunanistan gençliğinin mücadelesi kitleselleşerek büyüyor.

Budapeşte'de yolsuzluk protestosu

Budapeşte'de yolsuzluğa karşı binlerce kişi bir kez daha sokaklara çıkarak protestolu gösteriler düzenlediler. "Mafya hükümet!" pankartları da taşıyan göstericiler parlamento binası önüne yürüdüler.

Berlin'de göçmen işçilerden protesto

Berlin'de göçmen işçiler üzerinde sömürüyü protesto etmek için, Mall of Berlin (Berlin Alışveriş Merkezi) inşaatında çalıştırılan göçmen işçiler 6 Aralık günü sokağa çıkarak gösteriler düzenledi. Maliyeti 1 milyar Euro'ya ulaşacağı hesaplanan alışveriş merkezinin inşası taşeron şirketlere verilmişti. Bu taşeronlar da özellikle ucuz işgücü olarak Romanya'dan getirilen işçileri 5-6 Euro saat ücretine çalıştırıyorlar. Protestocular yaptıkları konuşmalarda alışveriş merkezinin adını "Mall of Shame" (Utancın Alışveriş Merkezi) olarak değiştirdiler. İşçiler ucuz işgücü olmanın yanında ücretlerinin ödenmemesini de protesto ediyorlar.

Şili'de öğrencilerden eğitim emekçilerine destek

Şili'de eğitim emekçilerinin grevli protestoları sürüyor. Santiago'da protesto yürüyüşü düzenleyen öğretmenler süresiz grev çağrısında bulundular.

Eğitim emekçilerine yükseköğretim öğrencilerinden de destek geldi.

Ulusal Öğrenci Birliği Confech, 3 Aralık günü tüm yükseköğretim temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda, eğitim emekçilerinin daha iyi çalışma koşulları için sürdürdüğü grevlere destek verme kararı aldıklarını açıkladı. Öğrenciler 10 Aralık günü öğretmenlere destek için protesto gösterileri düzenledi.

Öğretmenlerin talepleri arasında geçici sözleşmeleri olan öğretmenlerin kalıcı olmaları, asgari ücretin artması, emeklilik takviyesi, yanısıra diktatörlük döneminde maaş ve emeklilik kesintileri nedeniyle yoksulluk içinde yaşayan öğretmenlere

("tarihsel suçluluk") karşılığının ödenmesi gibi maddeler yer alıyor.

Altın gelen basınç, öğretmenler sendikasını zor durumda bırakıyor. Eğitim emekçileri sendikasının işverenle masaya oturduğunu ve burada kendilerinin bilgilendirilmeden müzakerelerde uzlaşıldığını ifade ediyorlar. İşte bu nedenle sendikadan bağımsız grev örgütleniyorlar. Öğretmenler, çok sayıda taleplerinin gözardı edildiği inancında. Bu nedenle sendikaya paralel olarak protestolarını sürdürüyorlar.

Öğretmenler ülke çapında kitlesel gösteriler için çağrı yaptı. Öğrenciler de bu gösterilerde öğretmenlerle omuz omuza olacağını açıkladı.

Mücadele çağrısını sendikalarının Millî Eğitim Bakanlığı ile yaptığı uzlaşmayı kabul etmeyen öğretmenler yaptı.

Süren grev nedeniyle on binlerce öğrenci ders yapamıyor. Bitirme sınavları sürekli erteleniyor ve sömestr sonu ise görünürde yok.

BM İklim Konferansı Lima'da protestolar eşliğinde yapıldı

BM İklim Konferansı'nın 20.'si Lima'da 1 Aralık'ta başladı. Konferansın gündeminde yeni bir iklim anlaşması yer alıyor. Uzmanlar, acilen eyleme geçilmesi gerektiğine dikkat çekiyor. Dünya ısısının son yüzyılda küresel sıcaklıklar nedeniyle neredeyse bir santigrat derece arttığı, küresel deniz seviyesinin neredeyse 20 santim yükseldiği ifade edilirken, atmosferin karbondioksit emme kapasitesinin de en geç otuz yıl sonra dolacağı kaydediliyor. Kısacası iklim değişikliği ve nüfus artışı nedeniyle gezegenimizi büyük bir felaket bekliyor.

İklim konferansına paralel olarak dünyanın çeşitli ülkelerinden 15 bin kadar örgütün temsilcisi, "İklim değil sistemin değişikliği" şiarı ile alternatif toplantılar, gösteriler düzenleyecek.

Montagdemo'da gündem Opel'in kapatılması

Bochum/Opel son arabayı geçen Cuma günü üretti. Böylece, Nokia'dan sonra, Ruhr havzasının en büyük işletmelerinden biri daha binlerce işçisine elveda dedi.

Bochum/Opel'in kapatılması başta bu işletmede çalışan işçiler olmak üzere, Bochum'lu emekçiler, işletmeye bağlı olarak üretim yapan irili ufaklı yan kuruluşlar, yakın uzak diğer fabrikalarda çalışan işçiler ve tüm bir Ruhr halkı tarafından tepkiyle karşılandı, yoğun tartışmalara yol açtı.

Almanya Pazartesi eylemleri-Montagdemo koordine grubu, bu haftaki eylemin gündemini, Opel'in kapatılması ve dersleri olarak belirledi. Bochum/Wili Barnd Platz'da gerçekleştirilen toplantı bu çerçevede yoğun tartışmalara sahne oldu. Bochum/Opel'de çalışan işçiler, MLPD MK üyesi Monika-Gertner Engel, bazı işçi temsilcileri ve MLPD Başkanı Stefan Engel söz aldı. Hepsisi de hararetli konuşmalar yaptılar, değerlendirmelerde bulundular. Stefan Engel'in yaptığı konuşma, toplantı boyunca dile getirilen görüş ve değerlendirmelerin tümünün özüyüdü.

Stefan Engel, bu sıralar "Bochum işçileri yenildi mi? Kazandı mı?" şeklinde bir sorunun ortaya atıldığını dile getirdi ve şunları belirtti: "Bochum'un tarihi çeşitli mücadelelerin tarihidir. Bochum Opel işçileri aradan geçen süre zarfında çeşitli direnişler gerçekleştirdiler. Sendikaya ve işyeri temsilciliğine rağmen saldırılara karşı mücadeleyi tercih ettiler. O kadar ki, en son olarak, Opel patronları 'eğer ücretlerinizden yapacağımız kesintiyi kabul ederseniz kapatma kararını 2 yıl daha, yani 2016 yılına kadar uzatırız' rüşvetini kabul etmediler. Yani, Opel işçileri uzlaşmadı, belki Opel'in kapatılmasını engelleyemedi, ama diğer işçi bölüklerine ve gelecek kuşaklara bir mücadele mirası bıraktı."

Montagdemo'ya ayrıca, MLPD gençlik örgütü Rebell ve çocuk örgütü Kızıl Tilkiler, Köln ve Belçika Ford işçileri, Rüsselseim ve Eisenach Opel işçileri ile çeşitli fabrikalarda çalışan işçiler ve Basta adlı tümüyle kadınlardan oluşan Opel'le dayanışma komitesi, ATİK ve BİR-KAR da katıldı. Bazı işçi temsilcileri, Kızıl Tilkiler ve Devrimci Gençlik Birliği temsilcileri konuşmalar yaptılar.

Toplantıda konuşmaların dışında ayrıca müzik dinletileri de yapıldı. Köln Ford'da çalışan iki işçi beğeni toplayan bir dinletiyi sundu. Ardından, herkesin beğenisini kazanan Rap tarzında bir dinletiyi gerçekleştirildi. Toplantı bu dinletilerin ardından sona erdi.

Kapitalizm 230 milyon çocuğu savaş ve salgına sürükledi

Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu UNICEF, 2014 raporunu açıkladı. Rapora göre dünya genelindeki iç savaş, çatışma ve salgın hastalıklardan etkilenen çocukların sayısı bu yıl 230 milyonu buldu. Geride kalan yıl boyunca Orta Afrika Cumhuriyeti, Irak, Güney Sudan, Filistin, Suriye ve Ukrayna'da 15 milyon çocuk çatışmalar yüzünden evlerini terk etti. Çocukların bir kısmı da çevre ülkelere göç etmek zorunda kaldı.

UNICEF yöneticilerinden Anthony Lake, raporu değerlendirirken "Çocuklar hiçbir dönemde bu korkunç bir gaddarlığa maruz kalmamıştı" ifadelerini kullandı. 2014'ün çocuklar için yıkıcı bir yıl olduğunu belirten UNICEF İdari Direktörü Lake şunları söyledi: "Çocuklar sınıflarında ders çalışırken, yataklarında uyurken öldürüldü, öksüz bırakıldı, işkence gördü, asker olarak kullanıldı, tecavüze uğradı hatta köle olarak satıldı. Yakın tarihteki hiçbir dönemde, bu kadar çok çocuk tarif edilemeyecek kadar korkunç bir gaddarlığa hiç maruz kalmamıştı."

UNICEF'in raporunda öne çıkan bazı rakamlar şöyle:

* Orta Afrika Cumhuriyeti'nde 2 milyon 300 bin çocuk çatışmalardan etkilendi. Resmi rakamlara göre 430 çocuğun çatışmalar nedeniyle sakat kaldığı ya da hayatını kaybettiği ülkede, çocuk askerlerinin sayısının 10 binin üzerinde olduğu tahmin ediliyor.

Marsilya'da evsizler damgalandı

Fransa'nın Marsilya kentinde evsizler için verilen 'görünecek şekilde' taşınması istenen kimlik kartları büyük tepki topladı. Kartların üzerindeki sarı üçgen işareti Nazi Almanyası'nda Yahudilerin taşımak zorunda olduğu sarı yıldızla benzetilirken ayrımcı uygulamaya karşı eylem düzenlendi. İnsan hakları savunucuları Marsilya Belediyesi önünde toplanıp, dağıtılan kartları üzerlerine takarak uygulamayı kınadı. Belediye tepkiler üzerine ayrımcı uygulamayı geri çekmek zorunda kalırken diğer yandan da savunmaya geçti ve kimlik kartlarının hasta insanlara daha rahat

* Gazze'de geçtiğimiz yaz, 50 gün boyunca devam eden İsrail'in hava saldırıları nedeniyle 54 bin çocuk evsiz kaldı, 3 bin 370 çocuk yaralandı, 538 çocuksa hayatını kaybetti.

* Suriye'de dördüncü yılına yaklaşan iç savaş 1 milyon 700 bin çocuğun mülteci durumuna düşmesine neden oldu. En az 35 okulun kullanılamaz hale geldiği Suriye'de, 2014'ün ilk dokuz ayında 105 çocuk öldü, 300 çocuk da yaralandı. İç savaştan etkilenen çocukların sayısının 7 milyondan fazla olduğu belirtiliyor.

* Çatışmalardan etkilenen çocukların sayısının 2 milyon 700 bin olduğu tahmin edildiği Irak'ta da, 2014 yılında, en az 700 çocuk sakat kaldı, öldürüldü hatta idam edildi.

* Beş yaşından küçük 235 bin çocuğun akut olarak yetersiz beslendiği Güney Sudan'da aralıksız olarak devam eden çatışmalar, 750 bin çocuğun evsiz kalmasına neden oldu. BM rakamlarına göre, yalnızca 2014 yılında, 200 çocuk sakat kaldı, 600 çocuk hayatını kaybetti, 12 bini aşkın çocuksa ordu ya da silahlı gruplar tarafından asker olarak kullanılıyor.

* Ebola virüsünün etkilediği Batı Afrika ülkelerinden Gine, Liberya ve Sierra Leone'de de binlerce çocuk öksüz kaldı, 5 milyon çocuksa eğitime devam edemiyor.

yardım edilebilmesi için dağıtıldığını açıkladı.

Fransa İstatistik Kurumu (INSE), geçtiğimiz günlerde yayınladığı bir raporda evsizlerin sayısının son 11 yılda yüzde 44 artarak 120 bin kişiye yaklaştığını duyurdu. Evsizlerin 31 binini ise çocuklar oluşturuyor.

CIA'in işkence raporu: Buzdağının görünen yüzü

ABD emperyalizminin 11 Eylül 2001 sonrasında uyguladığı işkence tekniklerine dair rapor açıklandı. Guantanamo Üssü'nün yanı sıra Avrupa ve Asya'daki gizli tesislerde ele geçirilen şüphelilere uygulanan işkencelere ilişkin rapor, bu konudaki ilk resmi belge olma özelliğine sahip.

6 bin sayfalık raporun kamuoyuyla paylaşılan 525 sayfasındaki kısımlarının ise gerçeklerin yumuşatılmış hali olduğu söyleniyor. İlk olarak 2009 yılında itiraf edilen işkence yöntemlerinden bazıları şu şekilde:

-CIA ajanları bir esiri düzmece bir idam sehpasına koydu, boğazına ip geçirip esiri konuşurmak için uzun süre infazla tehdit etti.

-2000 yılında USS Cole gemisine bombalı saldırı düzenlemekle itham edilen Abdurrahman el Nasiri'ye matkapla işkence yapıldı.

-En az bir esire süpürge sapıyla tecavüz tehdidinde bulunuldu.

Birçok vakada saldırgan sorgu tekniklerine başvuruldu. Esirlerden bazıları 180 saat uykudan mahrum bırakıldı.

-Bazı esirler saatlerce elleri başlarının üzerinden zincirlenmiş şekilde acı verici pozisyonlarda bekletildi.

-Betona zincirlenen bir esir hipotermiden (vücut ısısını kaybetme) öldü.

-Kafalarına kukuleta geçirilen bazı mahkumlar çıplak halde koridorlarda sürüklendi, kırbaçlanıp dövüldü.

-Birkaç esir gördükleri işkencelerden halüsinasyon, paranoya ve uykusuzluğa maruz kalarak kendilerine zarar vermeye kalkıştı.

-El Kaide zanlısı Ebu Zübeyde, suda boğulma hissi yaratan sorgu yöntemine uzun süre maruz kalınca tamamen tepkisizleşti. Ağzından köpükler çıkmaya başladı. Ebu Zübeyde ayrıca 266 saat tabut şeklindeki bir kutuda bekletildi.

-11 Eylül saldırılarını organize ettiğini söyleyen Halid Şeyh Muhammed birçok defa boğulmanın eşliğinden döndü.

-Bazı esirleri dışkılarını atmalarına izin verilmedi. Bu esirler dışkılarıyla birlikte aynı alanda yaşamaya zorlandılar.

İsrail hapishanelerinde açlık grevi

Filistin Esirler Cemiyeti Başkanı Kadura Faris yazılı açıklama yaparak İsrail hapishanelerinde bulunan yaklaşık 70 Filistinli tutsağın hücre cezalarının bitirilmesi ve hasta tutsakların dosyalarının yeniden incelenmesi talebiyle açlık grevine başladığını duyurdu. Eylemin Rimon, Nefha, İşel, En-Nakab (Negev) ve Ofer hapishanelerinde yapıldığı bilgisi verildi.

"Bu adım, hapishane yönetiminin inatçılığı ve sözlerini yerine getirmemesi nedeniyle atıldı. Sözlerin yerine getirilmediği, Saadi isimli mahkumun durumunda da açıkça görülüyor. Yönetim hücre cezasının geçen ayın sonunda kaldırılacağı yönünde söz verdi ancak cezasını yeniledi" şeklinde devam eden açıklamada açlık grevi eyleminin olağan bir tepki olduğu belirtilerek Nehar Saadi adlı tutsağın diğer tutsaklarla iletişim kurmasının engellendiği kaydedildi.

"Ortak irade ve davranış birliğini geliştireceğiz!"

Emekçi Kadın Komisyonları, 21 Aralık'ta İstanbul'da "Güne yükleniyor geleceğe yürüyoruz!" şiarıyla bir çalıştay düzenliyor. Çalıştayın hedefleri ve içeriği üzerine EKK temsilcisiyle konuştuk.

- Çalıştay nasıl bir adımın ürünüdür?

- Emekçi kadın çalışması sınıf çalışmamızın ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor. Dolayısıyla emekçi kadın çalışmamızı takvimsel birtakım günler sınırında ele almıyor ve kadın çalışmasını gündelik sınıf çalışmasının bir parçası olarak işlemeye, bunu gündelik pratik faaliyetin konusu haline getirmeye özen göstermeye çalışıyoruz. Bu noktada belirtmek gerekir ki, çalışmamız **Devrimci Kadın Kurultayı**'nın ardından belli bir süreklilik de taşımaktadır. Daha önceki çalışmalarımıza baktığımızda işçi ve emekçi kadınların sorunlarının ele alınıp mücadele hattının çizildiği **Emekçi Kadın Kurultayı**, kadın sorununun tarihsel ve sınıfsal özünü ve dolayısıyla kadın sorunun devrimci çözümünü de ortaya koyan Devrimci Kadın Kurultayı'nın ideolojik-politik hattımızda sağladığı açıklık, kadın çalışmamızdaki birikim ve deneyimlerimize de işaret ediyor.

21 Aralık günü gerçekleştireceğimiz çalıştay, bu birikim ve deneyimlerin bilinç çıkarılmasının yanı sıra 25 Kasım'da yürüttüğümüz faaliyetin açığa çıkardığı bir dizi imkanın değerlendirmesini ve bu dönemde yarattığımız mevzileri güçlendiren bir işlev görerek yarına daha sağlam adımlarla yürümenin zeminlerini oluşturacaktır.

- Çalıştayın hedefleri nelerdir?

- Farklı il ve bölgelerde Emekçi Kadın Komisyonu çalışması yürüten güçlerin biraraya gelerek çeşitli yönleriyle emekçi kadın çalışmasını ele alacağı çalıştay, mevcut birikimimizin bilinç çıkarılmasını, kadın çalışmanın esaslarını, hedeflerini, ihtiyaçlarını, araç ve yöntemlerini ve nihayetinde marksist bir temelde bir bilinç açıklığı yaratarak ortak davranış birliğinin yaratılmasını sağlamaktır.

- Çalıştay nasıl bir formatta gerçekleşecek, gündemleri neler olacak?

- Toplam beş konu başlığı üzerinden toplanacak çalıştayımız, farklı komisyonlar tarafından yapılacak sunumların ardından tartışma bölümleriyle devam edecek.

İlk sunum başlığı, cinsiyet eşitsizliğinin sınıfsal eşitsizliğe dayalı toplumsal sistemden kaynaklandığını ortaya koyan marksist dünya görüşü çerçevesinde ele alacağımız "Kadın sorunu ve ideolojik mücadele". Bu sunumda vurgulanacak yönlerden biri de kadın ve erkeği sınıflar temelinde değil cinsler temelinde "kadın-erkek" diye bölerek sınıf hareketine zarar veren akımlarla mücadele oluşturacak.

Kadın sorununa ideolojik bakışın ortaya konulduğu ilk sunumun ardından ise "Nasıl bir kadın çalışması ve emekçi kadın komisyonlarının işlevi" üzerinde

Emekçi Kadın Komisyonu çalışmasını yürüten güçlerimizin faaliyetin ihtiyaçlarını, sorunlarını ayrıntılı olarak tartışacağı çalıştay, güçlerimizin politik olarak yetkinleşmesini, çalışma alanlarında yaşanan sorunlara müdahalenin yol ve yöntemlerini saptamasını ve böylece bu alandaki çalışmanın önünü açacak bir bilinç ve davranış birliğinin ortaklaştırılmasını sağlayacaktır.

durulacak. Temelinde sınıf eksenli bir çalışma olan emekçi kadın komisyonları çalışmasının özgül yanlarının neler olduğu tartışılacak.

Diğer bir başlık "Greif deneyimi ve kadın işçilerin örgütlenmesi" sunumu. Bu sunumda, fabrikada kurulan işçi kadın komisyonu ile kadın-erkek işçilerle müdahale olduğu kadar; erkek ve kadın işçilerden oluşan komisyonun direnişe yönelik gerçekleştirdikleri müdahale de ele alınacak. İşçi kadınların örgütlenmesi ve kadınların bu mücadeleler içinde özgürleşmesi geçmiş örnekler üzerinden işlenecek.

"Kadın çalışması ve yayınlar" başlığı ise yayın cephesinden kadın sorununu teorik ve gündelik açıdan işleyebilmek; kadın işçilerin örgütlenmesinin ve taleplerinin ama aynı zamanda kadın cinsine yönelik saldırıların etkin teşhiri; Devrimci Kadın Kurultayı'nın ardından bu açıdan katedilen mesafeyi kalıcı hale getirmek.

Son olarak ise "Emekçi kadın çalışmasında önümüzdeki dönem politikaları" başlığında -ki bunlar, bahar döneminin ilk eylemi olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 1 Mayıs ve seçimleri kapsıyor- işçi ve emekçi kadınları düzene karşı saflaştırmak, daha çok

kadın işçiyi devrimci sınıf mücadelesine kazanmak ve bunun politik hattını ortaya koymaktır.

- Çalıştayın EKK çalışmasına ne gibi kazanımları olacağını düşünüyorsunuz?

- Emekçi Kadın Komisyonu çalışmasını yürüten güçlerimizin faaliyetin ihtiyaçlarını, sorunlarını ayrıntılı olarak tartışacağı çalıştay, güçlerimizin politik olarak yetkinleşmesini, çalışma alanlarında yaşanan sorunlara müdahalenin yol ve yöntemlerini saptamasını ve böylece bu alandaki çalışmanın önünü açacak bir bilinç ve davranış birliğinin ortaklaştırılmasını sağlayacaktır. Aynı zamanda saflarımızda kadın sorununa duyarsız ve geri yaklaşımları kırabilmenin güçlü bir zeminini de yaratacaktır.

Bu alanda karşılaştığımız sorunları geride bırakmak için ortak bir irade ve davranış birliğini sağlayacak olan çalıştay, öte yandan devrimci mücadele içindeki kadınların inisiyatif ve enerjisini daha fazla açığa çıkartacak ve daha çok sayıda kadın işçinin devrimci sınıf mücadelesine katılmasının imkanlarını yaratacaktır.

“Türkiye’de aile içi şiddet teşvik ediliyor”

Tayyip Erdoğan’ın da ‘fitrat’ diyerek kadınlara ikincil rol biçmesinin, yargının tecavüzcülere ve kadın katillerine sürekli ‘iyi hal’ indirimlerinde bulunmasının yanı sıra erkek egemen gericiğin her gün palazlandırılması aile içi şiddete ait karanlık tablonun giderek büyümesine yol açıyor.

UNICEF’in, ‘Şiddeti İzleme ve Göstergeleri Kılavuzu’ adlı kitabında Türkiye’ye ilişkin veriler aile içi şiddetin boyutunu bir kez daha gözler önüne serdi. Veriler, aile şiddetinde en fazla uğrayan kesimin 18 yaşın altındaki genç kadınların ve kız çocuklarının olduğunu gösterdi.

Rapordaki veriler özetle şu şekilde: Yüzde 37 (18 yaş altı çocuk), yüzde 26 (eş), yüzde 10 (sevgili), yüzde 8 (resmi nikâhli olmayan eş), yüzde 8 (hırsızlığa uğrayan kadın), yüzde 3 (fuhuşa itilen kadın), yüzde 3 (ilişkiyi reddeden kadın), yüzde 3 (yaşlı ve hasta kadın), yüzde 2 (akraba). **Failler profili:** Yüzde 39 (koca), yüzde 19 (tanıılmamış erkek), yüzde 14 (sevgili-arkadaş), yüzde 11 (erkek kardeş), yüzde 8 (baba), yüzde 3 (erkek akraba), yüzde 3 (kocanın ailesi), yüzde 3 (kadının ailesi).

‘Polis arabuluculuk yapıyor’

Aile içi şiddetin polis tarafından yeterince

soruşturulmadığı ifade edilen raporda polisin arabulucu gibi davrandığına dikkat çekildi. Polisin aile içi şiddet olaylarını önemsememesine de dikkat çekilen raporda şu ifadeler yer alıyor: “Kuruluşların gerçekleştirdiği araştırma, karakollara aile içi şiddet şikâyetinde bulunulduğunda, polis memurlarının şikâyetleri soruşturmadığı, ancak mağdurların eve dönmeleri ve şikâyetlerini geri almaları için arabuluculuk görevi üstlendiklerini göstermektedir. Bu bağlamda, polis memurları sorunu, ‘müdahale edemeyecekleri bir aile meselesi’ olarak görmektedir.”

“Sorumluluk alınmıyor”

Raporun devamında ise şunlar belirtiliyor: “Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), aile içi şiddetin esas olarak kadınları etkilediğine ve Türkiye’deki adli pasifliğin, aile içi şiddeti teşvik eden bir atmosfer yarattığı kanaatinde. Hükümet tarafından son yıllarda yürütülen reformlara rağmen, geçmiş yıllarda mevcut davada tespit edildiği gibi adli sistemin genel pasifliği ve saldırganların cezadan muaf olması aile içi şiddeti çözmeye uygun adımın atılmasında gereken sorumluluğun alınmadığını göstermektedir.”

“Erdoğan’a hakaret” cezası

Her fırsatta demokrasi, insan hakları yalanlarını savurmaktan geri durmayan Tayyip Erdoğan, son olarak bir üniversite öğrencisine facebook paylaşımı nedeniyle açtığı davada ceza verilmesine neden oldu.

Üniversite öğrencisi Barış M. hakkında 18 Haziran 2013 tarihinde facebook hesabından yaptığı paylaşım nedeniyle açılan dava sonuçlandı. Savcı yapılan paylaşım için “Kamu görevlisine karşı görevinden

dolayı hakaret” gerekçesiyle Barış M. hakkında 1 yıldan 2 yıla kadar hapis cezası verilmesini talep etti.

İstanbul 58. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen karar duruşmasında mahkeme heyeti Barış M.’ye “Kamu görevlisine karşı görevinden dolayı hakaret” suçu işlediğine karar vererek 6 bin 80 TL adli para cezası verdi. Mahkeme verilen cezayı Barış M.’nin “ekonomik ve sosyal durumu ile şahsi durumunu göz önüne alarak” 20 ay taksite böldü. Bu taksitlerden herhangi birinin ödenmemesi durumunda para cezasının hapis cezasına çevrileceği belirtildi.

Suriyeli kadınlara tecavüz

Türkiye’ye sığınan Suriyeli kadınların maruz kaldığı tecavüz saldırıları ile ilgili yeni örnekler yansıdı. “Uluslararası Ruhsal Travma Toplantıları” kapsamında 5 Aralık’ta düzenlenen Suriyeli mültecilerin yaşadıkları travmaları konu alan panele, bir kamp görevlisinin anlattıkları damga vurdu. Görevli, Öncüpınar Kampı’nda bir Suriyeli kadının kamp çalışanı tarafından tecavüze uğradığını, konuyla ilgili işlem yapamadıklarını anlattı.

“Suriyeli Mülteci Olmanın Travması” başlığıyla düzenlenen panelde Kilis’te iki yıldır Suriyelilerle çalışmalar yapan psikolog Sinem Boytok, şehirdeki 120 bin Suriyeli sığınmacının 80 bininin kamp dışında yaşadığını söyledi. Boytok, tecavüze uğradıktan sonra hamile kalan bir Suriyeli kadının baş etmek zorunda kaldığı durumları da paylaştı. Boytok’un anlatımına göre, kamp dışında yaşayan Suriyeli kadın, hamileliğinin 10 haftayı geçmesi nedeniyle kürtaj için savcılığa başvurdu. Ancak savcıdan, “Bir arkadaşınla birlikte olmadığını nereden bilebilirim” şeklinde yanıt aldı.

Panelin ardından soru-cevap kısmına geçildi. Toplantıya Kilis’ten katılan psikolog Mustafa Çetinkaya, Kilis Öncüpınar Kampı’nda görev yaptığını söyleyerek, kamptaki Suriyeli kadının, kamp çalışanının tecavüze uğradığını nasıl ortaya çıktığını anlattı. Çetinkaya şunları dile getirdi: “Bir seans sırasında kapı açıldı. Kapıdan çalışanlarımdan biri geçti. Kadın o sırada atak geçirdi, bayıldı. Kadını, ‘Seni şehre bırakalım’ diyerek arabaya bindirmişler. Sonra tecavüze uğramış.” Çetinkaya, kadının şikâyetçi olmadığını, kendilerinin de bu tecavüz olayı karşısında herhangi bir işlemde bulunamadığını aktardı.

Ümraniye’de EKK semineri

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), “Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz” başlığıyla 21 Aralık Pazar günü gerçekleştireceği çalışmaya hazırlanıyor.

Çalıştay öncesinde, Ümraniye İşçilerin Birliği Derneği Emekçi Kadın Komisyonu 5 Aralık Cuma günü “Neden Emekçi Kadın Komisyonu ve komisyonun işlevi ne olmalıdır” başlıklı seminer düzenleyerek, kadın sorununun sınıfsal boyutunu ele aldı. EKK’nın, işçi kadınlara ulaşması için her tür aracı kullanması ve buradan yol kat etmesi gerektiği üzerinde duruldu.

Canlı tartışmalara sahne olan seminerde ayrıca 25 Kasım gündemi üzerine yürütülen çalışmanın değerlendirilmesi yapıldı. Seminerde son olarak, EKK’nın 21 Aralık’taki çalışmayı öncesinde “Marksizm ve kadın” başlıklı seminer düzenleme kararı alındı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İnsan hakları kavramına sınıfsal bir bakış

K. Eham

“İşçiler ve tüm emekçiler aç, çıplak, bitmiş tükenmiş bir durumda iken saf demokrasiden, genel olarak demokrasiden, eşitlikten, özgürlükten söz etmek, emekçiler ve sömürülenler ile alay etmek demektir.”

Vladimir İlyiç Lenin

Literatürde insan haklarının en kapsamlı tanımı şudur: “Bütün insanların doğuştan sahip oldukları temel hak ve özgürlükler”.^[1] Gerçekten bu kadar basit mi? İnsan hakları ne kadar evrensel, eşitlikçi ve herkese dair mutlak bir norm gibi sunulmaya çalışılırsa çalışılırsa, hepimiz insan haklarının “belirli insanlar” için “belirli haklar” anlamına geldiğini çok iyi biliyoruz. Nasıl ki ekmek, nasıl ki iyi okullar, nasıl ki donanımlı hastaneler, nasıl ki altı yırtık olmayan pabuçlar eşit dağıtılmıyorsa insan hakları da öyle eşit dağıtılmıyor işte...

Batı siyasal düşüncesinin kilometre taşlarından John Locke, Thomas Hobbes ve Jean Jacques Rousseau gibi düşünürlerin etkisiyle şekillenen insan hakları düşüncesi özellikle 17. ve 19. yüzyıllarda Avrupa’dan yayılmaya başlamıştır. 1689 İngiliz Yurttaş Hakları Beyannamesi, 1776 ABD Bağımsızlık Bildirgesi ve nihayet normlaştırılan ilk insan hakları bildirgesi olan 1789 Fransız İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi temel belgeler olarak gösterilebilir.^[2] İkinci Dünya savaşı sonunda 1945’te kabul edilen Birleşmiş Milletler Sözleşmesi ile insan hakları küresel düzeyde- ve sadece kâğıt üzerinde- yaygınlaşmış ve ulus-aşırı büyüyen kapitalizmin ihtiyaçlarına hizmet edecek ölçüde şekillendirilmiştir. 10 Aralık 1948’de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından ilan edilen “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi” nedeniyle de 10 Aralık haftası “İnsan Hakları Haftası” olarak kutlanmaya başlanmıştır.

İnsan hakları kuramına ve tarihsel gelişim süreçlerine yönelik oldukça teferruatlı bir külliyat var. Bu yazımız kapsamında bu detaylara inmeyeceğiz. Fakat bu haftanın anlam ve önemi vesilesiyle ilkin insan haklarının politik olarak ne anlam ifade ettiğine ve emperyalist-kapitalizmin özellikle 1970’li yıllardan sonra evrenselleşen “insan hakları” dizgesini hangi çıkarları doğrultusunda yaygınlaştırdığına dönüp bakacağız.

İnsan haklarının dünü: Elitlere imtiyaz ve mülkiyet hakkı

“Üreticinin hakkı sunmuş olduğu emekle orantılıdır; buradaki eşitlik emeğin ortak ölçü birimi olarak kullanılmasından ibarettir... Bu eşit hak eşit olmayan bir emek için eşit olmayan bir haktır.”

Karl Marx- Friedrich Engels

İnsan haklarının ilk düzeyi Eski Yunan’dan başlamıştır. Öyle ki, demokrasi, seçim, oy hakkı kimi temel insan haklarının izi eski Yunan devletlerinde ilk defa mevcut olmuştur. Ancak bütünlükle bunları insan hakları olarak değerlendirmek biraz zordur. Nedeni ise bu hakların “vatandaş” statüsüne sahip az sayıda

Antik Yunan’da şehir devletlerden Ortaçağ Avrupa’sında krallıklara ve Fransız Devrimi ile birlikte burjuva demokrasisine vatandaşlık kavramının içeriği de hak kavramı da sayısız dönüşüme uğradı. Fakat mülk sahibi bir sınıfın iktidarı elinde bulundurduğu her dönemde ve her coğrafyada insan haklarından kastedilen “özel mülkiyet” hakkı oldu.

elit insan için geçerli olmasıydı. Vatandaş statüsünde olmayanlar bu haklardan yararlanamıyordu.^[3]

Eski Çağ’dan Ortaçağ’a gelindiğinde ise insan hakları üzerine dönüm noktalarından biri olarak 1215 tarihli Magna Carta Libertatum’u görüyoruz.^[4] Bu belgenin ortaya çıkmasının aslı nedeni kralla soylular arasındaki dengeyi kurmak ve kralın mutlak iktidarını sınırlandırmaktır. Böylece Magna Carta’da tanınan haklar çoğunlukla tüccarlara ve soylulara ilişkin imtiyazlardır.

Antik Yunan’da şehir devletlerden Ortaçağ Avrupa’sında krallıklara ve Fransız Devrimi ile birlikte burjuva demokrasisine vatandaşlık kavramının içeriği de hak kavramı da sayısız dönüşüme uğradı. Fakat mülk sahibi bir sınıfın iktidarı elinde bulundurduğu her dönemde ve her coğrafyada insan haklarından kastedilen “özel mülkiyet” hakkı oldu.

16. yüzyıldan itibaren Avrupa’da gelişen “doğal haklar” doktrini, “yaşam, özgürlük ve mülkiyet” sloganını benimsemiştir. Bu haklar, burjuva bireyinin haklarıdır. Ancak bütün hakları doğuran ana hak, mülkiyet hakkıdır; yaşam ve özgürlük de, Locke’un dediği gibi, mülkiyetin öğeleridir.^[5] Feodal mülkiyet ilişkilerinden kapitalist mülkiyet ilişkilerine geçiş sürecinde birey, bedeni ve emeği üzerinde de “mülkiyet hakkı”na sahip sayılmıştır. Özel mülkiyet hakkının bu biçimde formülasyonu ise, can güvenliği ve özgürlük haklarını bireyin bedeni üzerindeki mülkiyet hakkından türetmiş; emeğin

metalaştırılmasını da, bireyin emeği üzerindeki mülkiyet hakkına dayandırmıştır. Kısacası burjuvazinin insan hakları insanlığa şunu vaat etmektedir: Mülkün kadar güvendesin, mülkün kadar özgürsün!

İnsan haklarının bugünü: Sermayenin küresel siyaset aracı

“İnsan hakları külliyatı ve üzerinde kurulduğu liberal ya da post-modern etik, hep başka yerlerde olan kötülüklerle ilgili yargı ve kanaati düzene bağlar. Ama bu başkası için endişelenme halinin, kendisini ayakta tutan muhafazakâr kimliği ortaya çıkarmak gibi bir hedefi ve donanımı yoktur, konuştuğunda kendi temelini örter.”

Alan Badiou

Çalışanların ve halkların hakları geriletirken, sermayenin özgürlükleri geliştirilmektedir. İçinde bulunduğumuz dönemde insan hakları söyleminin yükselmesi de, kapitalizmin ilk geliştiği dönemlerde insan hakları sloganının yükselmesine benzemektedir. Nasıl ki Avrupa’da burjuva devrimleri, tarihi insan hakları belgelerini doğurmuş ve burjuvazi iktidar mücadelesini aynı zamanda insan hakları mücadelesi olarak sunmuşsa, günümüzün neoliberal küreselleşme süreci de klasik liberal insan hakları ideolojisine bir geri dönüşü beraberinde getirmiştir. Sınıfların iktidar mücadelesindeki bu fenomeni yine en iyi Marx tahlil

etmektedir:

“Kendisinden önce hüküm sürenin yerini alan her yeni sınıf amaçlarına ulaşmak kendi çıkarını toplumun bütün üyelerinin ortak çıkarı gibi göstermek zorunda olduğu için; bu ideal formu ile açıklanacak olursa, kendi düşüncelerine evrensellik biçimi vermek ve onları tek mantıklı, tek mantıklı ve evrensel olarak geçerli düşünceler olarak göstermek zorundadır.”^[6]

1980’lerde gündeme giren neoliberal küreselleşmenin 20 yılı aşkın bilançosunda insan haklarına düşen pay, sistemli bir gerilemedir. Oysaki buna paralel olarak insan hakları söylemi gün be gün popülerleşmektedir. Yani 20 yılı aşkın zamandır insan hakları söyleminin altı sistematik olarak oyulmaktadır. Küreselleşme sürecine “insani” bir yüz kazandırma ihtiyacı “insan hakları” söyleminden karşılanmıştır. Emperyalist burjuva odaklar, “hümanizm”, “azınlıkların haklarını koruma”, “insan haklarını savunma” safatalarıyla emperyalist savaşa meşruiyet arayışlarını arttırmışlardır.^[7]

Bir yandan ‘90’ların askeri müdahaleleri “insani” gerekçelere dayandırılmış, diğer yandan az gelişmiş ülkelere açılan krediler “insan hakları” koşuluna bağlanmıştır. Empoze edilen insan hakları reformları ile üçüncü dünya devletleri liberal ilkeler doğrultusunda yeniden yapılandırılırken, ikinci dünyada özel mülkiyet hakkı yeniden tesis edilmiştir. “Küreselleşme ideolojisi, insan hakları kavramından, gerçekte onun klasik liberal çerçevesine bir geri dönüşü anlamıştır; bu çerçeve, kişisel ve siyasal haklarda ifadesini bulmaktadır, ancak onun da merkezinde özel mülkiyet hakkı yatmaktadır.”^[8]

Sermayenin hukuk devletinden anladığı sermayenin uluslararası düzeyde akışını kolaylaştıracak, yatırımlarını güvenceye alacak, imtiyazlarını koruyacak bir hukuk sistemidir: “Sözleşmeler uygulanmalı, mülkiyet hakları korunmalı, yabancı ve yerli yatırımcılar yatırımlarının yasal teminatlarına güven duymalıdır.”^[9] Bu sözler insan haklarına müdahaleyi gündemine alan Dünya Bankası tarafından hukuk reformlarının amaçları bağlamında bizzat dile getirilmektedir. Görüldüğü gibi bu kapitalist hak yiyiciler insan hakları kelimesini o kanlı ağızlarına alırken mülke olan iştahlarını kendi kendilerine açık etmektedir.

İnsan haklarının yarını: Sosyalizme için işçi demokrasisi ve marksist bir özgürlük anlayışı

“En geniş demokrasi proletarya diktatörlüğünün siyasal biçimleri arasında yer alır.”

Louis Althusser

Burjuva insan haklarının pratikte ne derece gayri-insani sonuçlar doğurduğunun ve haksızlığın cisimleşmiş hali olduğunun yanı sıra Marx, haklar kuramına karşı kuramsal bir eleştiri çerçevesi çizmiştir. Marx insan hakları kuramında ön varsayılan insanın, basitçe, egoist, içinde bulunduğu toplumsal ilişkilerden soyutlanmış, atomize olmuş insan olduğunu vurgular^[10]. “Doğal haklar” kuramının özel mülkiyet haklarına indirgenildiğini en açık dille eleştiren Marx, bu hakları bağımsız ve bireyci bireylerden oluşan parçalanmış bir sivil toplumun ifadesi olarak tanımlar.

Ve marksist hak anlayışına göre hukuki biçimler ne kendilerine ne de herhangi bir töze referansla anlaşılabilirler. “Haklar yaşamın maddi koşullarının ürünüdürler. Bir tözün mekân ve zaman içerisinde ifadesi anlamında ölümsüz ilkeler yoktur demektir bu.”^[11] Fransız Devrimi’nden çağdaş burjuva

kuramcılara kadar uzanan özgürlüğün “negatif” anlayışı özgürlüğü bir tür zordan arınma olarak tanımlarken soyuttur, bireyseldir. Buna alternatif olarak Marx’ta özgürlük bireylerin birbirleriyle ilişki içerisinde kendini gerçekleştirme olarak tanımlanır, bu haliyle pozitifdir, önceden verili değildir, toplumsal ve kolektiftir.^[12]

Ezilenlere yönelik bir insan hakları kuramı için alternatif bir özgürlük, marksist anlamda bir özgürlük gerekiyor. O halde bu özgürlüğü oluşturacak yeni bir nesnel zemin yani alternatif bir düzen, yeni bir toplumsal yaşam inşa etmek zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Bunu da ancak işçiler, emekçiler başarabilir; zira tarihin lokomotifini ancak onlar inşa edebilir, yani toplumsal devrimleri! 1917 Ekim Devrimi’nde başarılan tam da buydu.

Lenin tarafından kaleme alınan ve Sovyet anayasasının temel bir bölümü haline getirilen “Çalışan ve Sömürülen Halkların Hakları Bildirgesi” alternatif bir insan hakları dizgesinin en somut ve en ileri örneği olarak bugün burjuva hukukçular tarafından bile kabul görmektedir.

Bildirgenin birinci maddesinde de dendiği üzere, “merkezi ve yerel, tüm güç Sovyetler’in elindedir.”^[13] Yani siyasal iktidar Sovyetler aracılığıyla tüm işçi ve emekçi sınıflardadır. Bildirge üçüncü maddede temel amacını “insanın insan tarafından sömürülmesini ve toplumun sınıflara ayrılmasını tamamen yok etmek, sömürücüleri acımaksızın ezmek, toplumu sosyalist bir temelde örgütlemek” olarak koydu. Dokuzuncu madde en cüretkâr şekilde sömürüye karşı tutumu ortaya koydu: “Burjuvaziyi tümüyle bastırmak, insanın insan tarafından sömürüsünü ortadan kaldırmak ve ne sınıflara bölünmenin ne de devlet iktidarının var olacağı sosyalizmi inşa etmek...”

İşte böylece Lenin öncülüğünde işçi Sovyetleri gerçek insan haklarının özsel ve ideal değerlerine ulaşılabilmesi için sınıfların ortadan kaldırılması gerektiğini tüm reformist lafazanlara ve iyimser sosyal-demokratlara bizzat kanıtladı. Bunlarla birlikte, burjuva düzende genel ve soyut şeyler olmaktan

öteye geçemeyen hakları işçi sınıfı, topraksız köylülere ve tüm ezilenlere kendi iktidarı altında kavuşturabileceğinin ilk örneğini vermiş ve koşulsuz tanıdığı kendi kaderini tayin hakkı ile tüm halkların üzerine doğacak güneşin muştusu olmuştur. Şimdi tüm işçi ve emekçiler için yapılması gereken insan hakları konusundaki kazanımların dününe ihanet etmeden, bugününü korumaktan vazgeçmeden ve fakat asla bunlarla yetinmeyip daha iyisi ve ilerisi için yüzünü yarının devrimlerine, Ekimler’e dönmektir!

Kaynaklar:

- 1- **M. Çemrek**, *Uluslararası Politika ve İnsan Hakları*, Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Yayınevi, 2013.
- 2- **Y. Şahin**, “Küreselleşme ve İnsan Hakları”, *Dokuz Eylül Üniversitesi*, 2009.
- 3- **M. Ali Ağaoğulları**, *Sokrates’ten Jakobenlere Batı’da Siyasal Düşünceler*, İletişim Yayınları, 2011.
- 4- **M. Erdoğan**, *İnsan Hakları Teorisi ve Hukuku*, Orion Yayınevi, 2011.
- 5- **John Locke**, *Seconde Treatise of Government (1690)*, Akt. Yasemin Özdek, 2002.
- 6- **Karl Marx**, *Alman İdeolojisi (1845)*, Çev. K. Efram, *Marx-Engels İnternet Arşivi*, 2000. www.marxist.org
- 7- **A. Eren**, “Kobanê ve ‘İnsan Hakları Emperyalizmi’”, *Kızıl Bayrak*, Ekim 2014.
- 8- **Yasemin Özdek**, “Küresel Yoksulluk ve Küresel Şiddet Kışkırcısında İnsan Hakları”, *TODAIe İnsan Hakları Araştırma ve Derleme Merkezi*, 2002.
- 9- **Dünya Bankası**, *Gelişme ve İnsan Hakları: Dünya Bankasının Rolü*, 1998.
- 10- **K. Marx**, *Yahudi Sorunu*, Sol Yayınları, 1997.
- 11- **A. Murat Özdemir**, *Ebubekir Aykut, “Marksizm ve Hak Kavramı: Kuramsal Bir Yaklaşım Denemesi”, İnsan Hakları Yıllığı*, Cilt 28, 2010.
- 12- **Ecehan Balta**, “Marksizm: İnsan Özgürleşmesinin Felsefesi”, *Praksis Dergisi*, 2001.
- 13- **Akın Erensoy**, “İnsan Hakları ve İşçi Sınıfı”, 2 Aralık 2007.

Komünist tutsak Kara'ya müebbet hapis cezası!

TKİP dava tutsağı Onur Kara'nın Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davası 9 Aralık'ta karara bağlandı.

"Güvenlik önemi" adı altında ablukanın arttırıldığı mahkeme salonunda kararı okuyan hakim, suçu sabit görüldüğü iddiasıyla Kara hakkında ağırlaştırılmış müebbet cezasına karar verdiklerini, ancak cezanın "iyi hal" nedeniyle müebbet hapse çevrildiğini açıkladı. Heyetten bir üyenin çekimser kaldığını ve örgüt üyeliğinden ceza verilmesi gerektiğini belirttiğini, ancak bu halde dava zaman aşımından düşeceği için itiraz ettiklerini söyledi.

Apar topar çıkarıldı

Hakimin sözlerini tamamlamasının ardından Kara apar topar salondan çıkarıldı. Jandarmalar alelacele bir

şekilde Kara'yı duruşma salonunun dışına çıkardılar.

Kara'nın salondan çıkarıldığı sırada, duruşmayı izleyenler alkışlarla komünist tutsağı selamladılar.

Senaryo yazdılar

1999 yılında polis ajanı olduğu anlaşılan bir şahsın cezalandırılması olayı ve örgüt üyeliği gerekçesiyle yargılanan Kara hakkındaki iddianame, yasak yöntemlerle elde edilen delillere ve biri şizofren biri itirafçı iki şahsın işkence altında alınmış ifadelerine dayandırılmaktaydı.

En son 2 Aralık günü yapılan duruşmada avukatlar dosyanın hukuksuzluğuna dikkat çekmiş, Kara da iddianamenin kurgulanmış bir senaryo olduğunu belirtmişti.

Hasta tutsaklara özgürlük!

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi hasta mahpuslarla dayanışmak için 6 Aralık'ta eylem gerçekleştirdi.

Eski Sümerbank önünde bir araya gelen İHD'liler "553 hasta mahpus 553 tabut olmasın. Derhal serbest bırakın" ve "Hasta mahpuslara özgürlük" pankartlarını açarak hasta tutsaklar için eylem gerçekleştirdi. Eylemde basın açıklamasını İHD Ege Bölge Temsilcisi Av. Ali Aydın yaptı.

Aydın, İHD Genel Merkez Cezaevi Komisyonu'nun verilerine göre Türkiye'deki cezaevlerinde 228'i ağır olmak üzere toplam 553 hasta mahpus bulunduğunu belirtti. Aydın, ağır hasta mahpusların içerisinde ölümcül hastalıklarla hapisane koşullarında mücadele edenlerin yanı sıra, şizofreni hastalığı nedeniyle sıradan algı sınırları dışında da bir hayat sürenlerin ve gözleri görmediğinden kendi karanlığına terk edilmiş olanların da olduğunu vurgulayarak hasta tutsakların durumlarına dikkat çekti. İnsan hakları savunucuları olarak, mahpusların başta sağlık durumları olmak üzere yaşadıkları tüm sorunlarla ilgilendiklerini ifade eden Aydın, kamuoyunu duyarlılığa davet etti.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Tecrit ve sansürü dayanışma kıracak!"

Devrimci tutsaklara yönelik yayın yasağına karşı devrimci ve ilerici basın 5 Aralık'ta Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını okuyan Özgür Gelecek gazetesinden Sevil Doğan, Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün 10 Kasım 2014 tarihli 172740 sayı numaralı emriyle getirdiği yasakları hatırlatarak, Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne sonra ise Sincan Kadın ve ardından çorap söküğü gibi Kandıra F Tipi, Tekirdağ F Tipi, Bafra T Tipi, Kırıkkale-Hacılar F Tipi, Kandıra 2 No'lu F Tipi ve Kalkandere hapishanelerine gönderilen siyasi yayınların geri gönderilmeye başlandığı bilgisini verdi.

19 Aralık Katliamı'yla F tiplerini hayata geçiren ve böylelikle tecrit-tretman ile siyasi tutsakların yaşamını cehenneme döndürmek isteyen iktidarın başarıya ulaşamadığına vurguda bulunan Doğan, Haziran Direnişi'nin coşkusu, Soma'nın acısı ve Kobanê'de verilen savaşın sıcaklığının engellenemediğini kaydetti. Doğan, şu şekilde konuştu:

"Gerçekleri gizlemeye, gizleyemiyorsa çarpıtmaya çalışan AKP hükümeti ve devlet kurumları buna engel olamamaktadırlar. Bu yüzden de gerçeği yazmayı

görev edinen, sermayeden palazlanmayan, kalemini satmayan özgür basının hapishanelere girmesine engel olarak, 'devrimci basın bizim suyumuz, ekmeğimiz, havamız oldu' diyen tutsakları, 'havasız, susuz, ekmeğimsiz' bırakmak istemektedir. Bunu bizlere sansür uygulayarak yapmanın peşindedir. Ancak bu sansür uygulaması ile ne katliamlarının ne yolsuzluklarının ne İŞİD'le işbirliği yaptıklarının ne de Ak Sarayları'nı Soma ve Ermenek'te katledilen işçilerin canı ve alın terinin üzerine inşa ettiklerinin üzerini örtebilecekler! Bugün burada hapishanelerde tutsaklara yöneltilen tecrit ve tretman uygulamalarına ve bizlere sansüre izin vermeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz."

Doğan sözlerine "uygulamalar son bulana kadar da her hafta burada olmaya devam edeceğiz" ifadeleri ile son verdi.

Açıklamanın ardından tüm toplumu hedef alan saldırıların bir parçası olan yayın yasağına karşı yapılan eylemlere tutsak ailelerinin de katılması gerektiğine dikkat çekildi. İHD Cezaevi Komisyonu'nun destek verdiği eylemi, hapishane önündeki ailelerin bir kısmı alkışlarla karşıladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/49 * 12 Aralık 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Zavallı ve çaresiz biriymiş gibi ardından ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz.”

ERDAL EREN

Bir sabah vakti postal sesleri yankılandı sokaklarda. Kapılar çalındı, evler tarandı, tutsak edildi yeryüzünde insan olan ne varsa. Radyodan ürkütücü ve duyulduğu ilk anda mide bulandıran bir ses yayıldı dalga dalga. Hava bulandı, sessizlik bir çığlık gibi büyüdü. Kapandı kapılar, pencereler ardı sıra. Sonra gözler, kulaklar ve tüm duyurgalar...

Geceyarıydı. Kurşun sesleriyle çınladı Ankara. ODTÜ’lü Sinan, kanı çekilen bedeniyle düşerken kaldırma, son nefesiyle haykırdı ve dostlarını çağırdı kavgaya. Onun çağrısına uyanlar, yani yüreğinin bendine sığmayanlar, liseliler, üniversiteliler, tulumlarını tezgâha bırakıp, umutlarını ceplerine dolduran cıraklar hepsi ama hepsi oradaydı. Biri daha vardı ki aralarında elleri, bedeni, gözleri küçük, ama kavgada usta yüreği ve bakışlarıyla çelikten, sevdası yaşından büyük bir çocuk. Ne eksigi ne bir fazlası vardı diğerlerinden. Barikatın bu yanında candan, çıkarsız bir dosttu ama karşı tarafından bakınca acımasız bir düşman görünürdü düşmanına.

Kavga yüklüdü bulutlar... Gök gürültüleri, şimşekler arasında kurşun yağmurlarını yağdırdılar. Yine karanlıktı gece. Titrek bir ateşi harlayan yüreklerle savaşıyordu namlular. Kıştı, kardı, borandı. Ölüm dövüşenlerle burun burunaydı. Öfkeyle sarılan yüreği kanatlanıp uçacaktı çocuğun. Ama bir anda dindi göğsünün fırtınası, süt liman oldu kaynayıp köpüren dalgaları soluğunun. Bağlandı elleri, kolları, gözleri. Yağlı bir urgana bağlanan yazgısını beklemeye koyuldu.

Sakalsız yüzünde çocukluk izleri belli belirsizdi. Alevden gözlerini diktiğinde göğe, belki sevdiği kızı ama aynı anda can bedeli kurulacak o güzel ve büyük ülkeyi düşlerdi. Sonsuz maviliği adımlarken dudağında donup kalan gülücükler bundandı. Suçu gözyaşı sellerinin içinden arınarak dik durabilmek ya da katledilen bir dostun hesabını sormak için gözünü kırpmadan öldürebilmekti, ne fark eder? Onu hapsedenlerin nazarında her ikisinin de bedeli malum, suçu kesindi.

Ölüm fermanı çoktan asılmıştı boynuna. Ağlamak, sızlamak, aman dilemek ne fayda? Korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa yer yoktu ki onun güneşten düşen ateşte kızıllaşan yüreğinde. Erkendi fakat özgür ve mutlu bir yaşam için ölmeye değerdi. Boynuna ilmeği yine bir Çingene’nin kara, kılı eli geçirdi. Ne o Çingene’yi ne de Çingene onu tanıyordu. Boşlukta çırpınırken astığı iki ayak, cellâdın gözleri ak bir güvercine takılıyordu. Hayata sevdalı o güvercin ölüme bir soluk kala havalanıyordu.

Ölenden geriye on yedisinde kurulan dipdiri düşleri kalıyordu. O düşler için değil on yedisinde, on dördünde fidanlar ölümün soğuk yükünü omuzlamaya devam ediyor. Yaşama savaşı kaldığı yerden, daha nicelerinin katledilmesi pahasına sürüyor...

ERDAL EREN

KAVGAMIZDA YAŞIYOR!